

De brandende hel

waarheid of godslastering?

De brandende hel — waarheid of godslastering?

Door Sheldon Emry

Transcript en vertaling door Israelwaarheid.com

Inleiding

Door de eeuwen heen heeft de leer over de hel miljoenen mensen gevormd — en evenzovelen vervuld met angst. De brandende hel, voorgesteld als een eeuwige plaats van vuur, pijn en straf, is uitgegroeid tot één van de krachtigste dogma's binnen het traditionele christendom. Toch rijst de vraag: is deze leer werkelijk geworteld in het Woord van God, of is zij voortgekomen uit menselijke overlevering, vertaalfouten en kerkelijke tradities?

Dit boek, *De brandende hel – waarheid of godslastering?*, neemt de lezer mee in een grondige, eerlijke zoektocht naar de oorsprong van deze leer. Niet om geloof te bespotten, maar om het te zuiveren — om terug te keren naar wat werkelijk in de Schrift staat geschreven. Want als iets over God wordt gezegd dat niet overeenkomt met Zijn karakter, zoals geopenbaard in de Bijbel, dan is dat geen eer, maar lastering.

De schrijver gaat terug naar de oorspronkelijke woorden van de Bijbel — naar Sheol in het Hebreeuws en Hades in het Grieks — en laat zien hoe deze woorden in hun context niet verwijzen naar een eeuwige plaats van foltering, maar eenvoudigweg naar het graf: de plaats van stilte, waar de doden rusten tot de opstanding. Hij toont hoe vertalingen en kerkelijke invullingen deze begrippen hebben vervormd tot het beeld van een vurige onderwereld, en hoe dat beeld vervolgens eeuwenlang werd gebruikt om mensen in angst te houden.

Door middel van Bijbelteksten, historische bronnen en citaten uit oude kerkelijke publicaties wordt zichtbaar gemaakt hoe de leer van de eeuwige pijniging in strijd is met Gods wezen — een God die Zichzelf openbaart als barmhartig, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid. De vraag die dit boek stelt, is niet slechts of er een hel bestaat, maar welk beeld van God de mens is gaan dienen. Is Hij werkelijk een Eeuwige Vader vol liefde, of een wreker die eeuwig foltert?

De lezer zal ontdekken dat veel van wat eeuwenlang als vanzelfsprekend werd aangenomen, in de Schrift een geheel andere betekenis draagt. Waar kerken spreken van een “eeuwig vuur”, spreekt de Bijbel van de tweede dood — het einde van ongerechtigheid, niet het eeuwige voortduren ervan. Waar men een God van toorn preekte, openbaart de Schrift een God van herstel.

Deze studie is niet geschreven om te verdelen, maar om te verhelderen. Zij roept op tot nadenken, tot terugkeer naar het Woord zelf — zonder angst, zonder traditie, zonder menselijke toevoeging. Want wie de waarheid zoekt over de hel, zal niet slechts meer leren over het einde van de mens, maar vooral over het hart van God.

“Zou Ik werkelijk behagen scheppen in de dood van de goddeloze? spreekt de Heere HEERE. Is het niet veeleer dat hij zich bekeert van zijn wegen en leeft?” Ezechiël 18:23

Hoofdstuk 1

De brandende hel — waarheid of godslastering?

In het Oude en Nieuwe Testament komen de woorden "lasteren" of "godslastering" voort uit een Hebreeuws of Grieks woord dat betekent: God lasteren of kwaadspreken over God, een persoon belasteren. In sommige gevallen wordt het woord ook in relatie tot mensen gebruikt, niet alleen tot God. Dit komt allemaal uit de Strong's Concordantie. Het kan ook betekenen: God bespotten of iemand belasteren. Met andere woorden: over iemand liegen is hem lasteren.

En je kunt dit doen tegenover mensen of tegenover God. Omdat we zoveel nieuwe luisteraars hebben van de "Kingdom Identity"-waarheden, hebben velen van hen andere doctrines van de kerken nog nooit onderzocht in het licht van de Bijbel. Dus dat is wat we gaan doen met de leer van de kerken met betrekking tot de brandende hel.

Ik zal de doctrine kort beschrijven, en dan ga ik enkele dingen voorlezen uit verschillende kerkelijke bronnen waarin zij hun idee van de brandende hel beschrijven. Over het algemeen zijn de Katholieke Kerk en de meeste protestantse denominaties het redelijk eens over wat de hel is. En ze leren over het algemeen — en zoals ik zei, ik ben hier niet specifiek met betrekking tot denominaties —

...dit is algemeen. Ze leren over het algemeen dat mensen die sterven, op een of andere manier blijven leven in een geestelijke vorm, en dat ze dan naar één van twee plaatsen gaan. De ene plaats noemen ze de hel, waar duivels, demonen, vuur, martelingen en pijn zijn. En die persoon blijft daar dan voor eeuwig in leven, terwijl hij of zij lijdt onder wat ze noemen “de kwellingen van de verdoemden”, of “de kwellingen van de ongelovigen.”

Aan de andere kant, degenen die geloven — volgens hun doctrine — in de God die zij verkondigen of prediken, gaan naar een andere plaats die zij de hemel noemen, waar zij een eeuwigheid van gelukzaligheid zullen genieten. Daar zullen zij in de tegenwoordigheid van God zijn, in plaats van in de tegenwoordigheid van duivels, enzovoorts. Er zijn verschillende dingen die ze verkondigen in verband hiermee, maar over het algemeen is dat de uiteindelijke bestemming van de hele mensheid, volgens de Katholieke Kerk en bijna alle vormen van het protestantisme vandaag de dag.

Wie is God eigenlijk?

Laten we dit onderzoek beginnen door naar de Psalmen te gaan en een paar dingen te lezen over God zelf. Want het is over God dat we spreken in relatie tot de uiteindelijke bestemming van de mens.

Psalm 25:4-6 "Toon mij Uw wegen, o HEERE, leer mij Uw paden. Leid mij in Uw waarheid en leer mij, want U bent de God van mijn heil; op U wacht ik de hele dag. Denk aan Uw barmhartigheid en Uw goedertierenheid, want die zijn van eeuwigheid."

Psalm 25:7 "Denk niet aan de zonden van mijn jeugd en aan mijn overtredingen; denk aan mij naar Uw goedertierenheid, omwille van Uw goedheid, o HEERE."

Psalm 33:1-5 "Verblijd u in de HEERE, o rechtvaardigen; lof betaamt de oprechten. Loof de HEERE met de harp; zing voor Hem met de psalter en een instrument met tien snaren. Zing voor Hem een nieuw lied; speel vaardig met luid geluid. Want het woord van de HEERE is recht, en al Zijn werken zijn gedaan in waarheid. Hij heeft gerechtigheid en recht lief; de aarde is vol van de goedheid van de HEERE."

Psalm 36:5-7 "HEERE, Uw goedertierenheid reikt tot aan de hemel, Uw trouw tot aan de wolken. Uw gerechtigheid is als de machtige bergen, Uw oordelen zijn een grote afgrond. HEERE, U behoudt mensen en dieren. Hoe kostbaar is Uw goedertierenheid, o God! Daarom nemen de mensenkinderen de toevlucht onder de schaduw van Uw vleugels."

Psalm 52:1 "Wat roemt u zich in het kwaad, o sterke? De goedertierenheid van God duurt de hele dag."

Psalm 52:8 "Maar ik ben als een groene olijfboom in het huis van God; ik vertrouw op de goedertierenheid van God, voor eeuwig en altijd."

Psalm 57:9-10 "Ik zal U loven onder de volken, HEERE, ik zal voor U psalmen zingen onder de natiën. Want Uw goedertierenheid is groot tot aan de hemelen, en Uw waarheid tot aan de wolken."

Nu zou ik de hele tijd verder kunnen lezen in de Psalmen, zoals u weet, om te laten zien dat één van de grote eigenschappen van God barmhartigheid is. Barmhartigheid, goedertierenheid, goedheid — het zijn deze eigenschappen van God die door heel de Bijbel worden verheerlijkt, van Genesis tot Openbaring. De Psalmen zitten er natuurlijk vol mee.

En in de paar die we hier gelezen hebben, zagen we dat de psalmist feitelijk zei dat één van de redenen waarom hij op God vertrouwde, en één van de redenen waarom hij God aanriep, en waarom hij in God geloofde, was vanwege Zijn barmhartigheid en Zijn goedertierenheid.

Wat betekent godslastering echt?

Ik wil nu iets voorlezen uit het woordenboek van Noah Webster, gepubliceerd in de 19e eeuw, over de definitie van het woord "godslastering". Ik denk dat de meeste van jullie de betekenis van het woord "waarheid" al wel kennen.

Letterlijk betekent het gewoon: dat wat juist is in tegenstelling tot dat wat onjuist is. Maar hier is de Bijbelse definitie van ongeveer 100 jaar geleden, of iets meer, van het woord "blasphemy", godslastering. Het zegt: de eerste lettergreep is hetzelfde als in het woord "blame", wat duidt op schade of verwonding.

Daarna gaat hij verder met verwijzingen naar het Frans en andere talen, en zegt hij dat het betekent: schade doen. Als je iets of iemand lastert, dan beschuldig je hem valselijk, je brengt schade toe.

Dan geeft hij deze omschrijvingen:

Te spreken over het Opperwezen met goddeloze oneerbiedigheid. God of de Heilige Geest smaden of minachtend bejegenen.

Mattheüs 12:31 "Daarom zeg Ik u: Elke zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering tegen de Geest zal de mensen niet vergeven worden."

Hij vervolgt:

Kwaad spreken over of beledigende taal uiten. Minachtend of verachtelijk spreken.
Blaspheme: godslastering uitspreken.

En opnieuw citeert hij Bijbelverzen, zoals Webster hier doet, of hij geeft in elk geval verwijzingen. Aanspraak maken op de voorrechten van God. Een godslasteraar is natuurlijk iemand die dit doet.

Blaspheming, blasphemous: goddeloos, oneerbiedig of minachtend tegenover God.
Godslastering is een belediging aan God, door woorden of geschrift. Beledigende, verachtelijke of oneerbiedige woorden, goddeloos uitgesproken tegen Jehovah.

En dan citeert hij een man genaamd Linwood, die zei:

"Blasphemie is een belediging jegens God, door te ontkennen wat Hem toekomt of door Hem toe te schrijven wat niet in overeenstemming is met Zijn natuur."

Daarna citeert hij een andere man verderop en zegt dan:

“In de Middeleeuwen werd godslastering simpelweg gebruikt als het veroordelen of beschuldigen van een persoon of ding. Bij de Grieken betekende lasteren: woorden van slecht voortekenen gebruiken, die zij zorgvuldig probeerden te vermijden.”

En dan als laatste:

“Godslastering is alles wat afbreuk doet aan de rechten en voorrechten van God.”

Dus godslastering, alleen al volgens Webster, lijkt alles te zijn wat onwaar is en dat een vals beeld geeft over een persoon of over God aan anderen. Iets dat schade toebrengt en iets wegneemt van die persoon, wat hem rechtmatig toekomt.

Nu heb ik hier een boekje, en daaruit zal ik citeren, omdat dit een verzameling is van uittreksels uit kerkelijke publicaties. Deze zijn zowel katholiek als protestants.

De man die dit heeft samengesteld is behoorlijk oecumenisch geweest, zou je kunnen zeggen, door deze dingen uit allerlei bronnen te citeren. En ik wil enkele letterlijke citaten voorlezen die afkomstig zijn uit geschriften van kerken over de brandende hel. Daarna gaan we naar de Schrift kijken, nadat ik enkele hiervan heb voorgelezen.

Hij zegt op pagina 26:

St. Alphonsus Liguori, die grote en illustere man, de oprichter van een bewonderenswaardige religieuze orde, de Redemptoristen, de apostel van de onwetenden en de armen, spreekt over de hel als een duisternis waarin licht alleen afschuw onthult, waar de karkassen van de veroordeelden liggen opgestapeld, onbeweeglijk en onverplaatsbaar, in stromen van vuur, die

doordringen tot in het binnenste van de hersenen, het merg in de botten en de ingewanden in het lichaam.

Het gezicht van zondaars zal worden afgeschrikt door de afzichtelijkste demonen die dansen op hun prooi, hun reukzin door een stank waarbij alle vieze geuren van de aarde vergeleken kunnen worden met jasmijn of atar van rozen. St. Liguori legt vervolgens de lijden van de andere zintuigen uit en concludeert dat de zielen van de verloren mensen voor altijd zullen tolleren in een vurige vloed, als houtsnippers op een oceaan, maar dan houtsnippers die één zijn geworden met het vuur.

Op een andere pagina schrijft hij:

Het is inderdaad waarschijnlijk dat religieus terreur een grotere rol speelde in de monastieke fase van het christendom dan zelfs in het grote werk van de bekering van de heidenen. Volgens de kerkvaders was het onderdeel van de openbaring van het evangelie dat het lijden en de ellende van de mensheid op aarde slechts een zwakke afspiegeling zijn van wat hen in de toekomstige wereld te wachten staat. Dat alle mensen buiten de kerk — én een groot deel van hen binnen de kerk — veroordeeld zijn tot een eeuwigheid van pijniging in een letterlijk en onsterfelijk vuur.

En dan geeft hij nog tientallen pagina's aan citaten hierover.

Hier is een directe quote:

“We kunnen slechts zeggen dat de hel een levende dood is, een eeuwige pijniging. In de hel is er geen God. Ik kan mijn vinger geen seconde in een kaarsvlam houden. Hoe zou ik dan het eeuwige vuur van de hel kunnen verdragen? Alle pijnen die ik me kan voorstellen zouden snel eindigen, want ik zou het bewustzijn verliezen of sterven. Maar in de hel is er geen dood. Het vuur van de hel brandt, maar doodt niet. Het heeft vlammen, maar geeft geen licht. En in die eeuwige duisternis, verstikt door afschuwelijke geuren, hoor je alleen maar vloeken en angstige kreten van zielen in doodsangst. Ik zou voor eeuwig branden als ik sterf in doodzonde.”

Markus 9:43-44 "En als uw hand u doet struikelen, hak die af; het is beter voor u verminkt het leven in te gaan, dan twee handen te hebben en in de hel te gaan, in het onuitblusbare vuur; waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust."

Maar wat is eeuwigheid?

Als er eens in een miljoen jaar een vogel zou komen die één korrel zand van de aarde wegneemt, hoe lang zou het dan duren voordat de hele aarde verdwenen is? Toch zou die tijd nog niets zijn vergeleken met de eeuwigheid. Het zou nauwelijks het begin zijn van de eeuwigheid, want de eeuwigheid heeft geen einde.

En dit, zo vermeldt de schrijver, stond in een boekje bedoeld voor kinderonderwijs — in een school gerund door een kerk.

De hel in het Oude Testament

Laten we nu samen Deuteronomium 32 openslaan. Dit is de eerste keer dat het woord “hel” voorkomt in de King James-vertaling. De eerste keer dus dat het in de Bijbel genoemd wordt, en het is God die spreekt tot Israël in het lied van Mozes, door Mozes.

Deuteronomium 32:20-22 "En Hij zei: Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen, Ik zal zien wat hun einde zal zijn, want zij zijn een verkeerd geslacht, kinderen in wie geen trouw is. Zij hebben Mij tot jaloersheid verwekt met wat geen God is, zij hebben Mij tot toorn gestoken met hun nietige afgoden. Maar Ik zal hen tot jaloersheid verwekken door wat geen volk is, door een dwaas volk zal Ik hen tot toorn verwekken. Want een vuur is aangestoken in Mijn toorn, en dat brandt tot in de diepste hel; het verteert de aarde met haar opbrengst, het zet de grondvesten der bergen in vlam."

Deze eerste vermelding van “hel” zou al bij elke aandachtige lezer — bijvoorbeeld een baptist — vragen moeten oproepen. Want dit gaat veel verder dan wat de meeste traditionele kerken leren. Hier staat namelijk dat dit vuur van de hel de aarde met haar opbrengst zal verteren. Dus niet alleen brandt het zagezegd in een onderwereld, maar dit vuur dat door God is aangestoken, zal blijkbaar ook de aarde en alles erop vernietigen. En dat is dus de allereerste vermelding van het woord “hel” in de Bijbel.

De volgende keer dat het woord “hel” verschijnt is in een lied van David in 2 Samuël 22. David spreekt hier de woorden van deze lofzang uit op de dag dat de HEERE hem had verlost uit de hand van al zijn vijanden en uit de hand van Saul. En hij zei: “De HEERE is mijn rots en mijn burcht en mijn bevrijder.”

2 Samuël 22:3-6 "Mijn God is mijn rots, op Hem vertrouw ik. Hij is mijn schild en de hoorn van mijn heil, mijn hoge vesting, mijn toevlucht, mijn Heiland, U verlost mij van geweld. Ik roep de HEERE aan, die te prijzen is, en ik word verlost van mijn vijanden. Want golven van de dood omringden mij, stromen van verdorvenheid maakten mij bevreesd. Banden van het dodenrijk omgaven mij, valstrikken van de dood bedreigden mij."

Met andere woorden, David beschrijft hier dat hij de smarten van de hel heeft ondergaan terwijl hij nog leefde. Het was een ervaring van doodsangst, niet een letterlijke plek waar hij fysiek naartoe was gegaan. Toch gebruikt hij dezelfde term.

Daarna komt de term “hel” voor in het boek Job, hoofdstuk 11. Hier spreekt Zofar, de Naamathiet, en stelt retorische vragen aan Job.

Job 11:7-8 "Kun jij door onderzoek God vinden? Kun jij de Almachtige volmaakt doorgronden? Zij is hoger dan de hemel – wat kun jij doen? Dieper dan het dodenrijk – wat kun jij weten?"

Wat “hel” ook is, God is dieper dan dat. Met andere woorden: er is niets dat zich aan Zijn inzicht onttrekt, zelfs niet datgene wat wij hel noemen.

En dan komt een zeer bekende tekst die vaak door fundamentalisten wordt aangehaald, namelijk Psalm 9.

Psalm 9:15-17 "De heidenvolken zijn verzonken in de kuil die zij maakten; in het net dat zij heimelijk spanden, is hun eigen voet gevangen. De HEERE is bekend geworden, Hij heeft

gericht geoefend; de goddeloze is verstrikt geraakt in het werk van zijn eigen handen. De goddelozen zullen terugkeren naar het dodenrijk, alle heidenvolken die God vergeten."

Als we deze tekst letterlijk nemen — zoals fundamentalisten dat vaak doen — dan zouden we moeten zeggen dat de goddelozen degenen zijn die de hel zelf hebben gebouwd. Want ze vallen in hun eigen net, worden verstrikt in het werk van hun eigen handen, en keren terug naar de hel. Die hel lijkt dus niet een Goddelijke gevangenis te zijn, maar een val die zijzelf gegraven hebben.

Tot nu toe hebben we dus vier vermeldingen van het woord "hel" in het Oude Testament gezien, en dit is wat we daaruit kunnen opmaken. De eerste beschrijft een vuur dat de aarde verteert. De tweede beschrijft de smarten van de hel als een ervaring tijdens het leven. De derde zegt dat God dieper is dan de hel. En de vierde suggereert dat de goddelozen er zelf verantwoordelijk voor zijn — alsof ze hun eigen ondergang hebben gebouwd.

En dan wil ik nu nog een citaat voorlezen uit dat boekje met kerkelijke beschrijvingen van de hel, pagina 31. Deze tekst is al enkele eeuwen oud. Hij zegt:

"Om een zo grote moedwilligheid — het overtreden van Gods geboden — te straffen, heeft God een gevangenis gemaakt in het laagste deel van het universum, een passende plaats zo ver mogelijk van de hemel verwijderd. Hoewel deze plaats ruim is, zullen de verdoemden daar geen verlichting vinden, omdat zij samen gebonden zullen worden als een bundel hout en op elkaar gestapeld zullen worden als ongelukkige slachtoffers. En dat vanwege het enorme aantal verdoemden, maar ook omdat het vuur zelf hen zal binden als ketens en boeien. Bovendien zal God zich onthouden van alles wat hen ook maar enigszins zou kunnen verlichten."

Wanneer ik deze dingen lees uit deze kerkelijke publicaties, en ik ga er nog meer van lezen, dan zullen sommigen wellicht zeggen: "Pastor Emry, waarom leest u niet gewoon de Bijbelse beschrijving van de hel en laat u ons zien wat die is?" Nou, allereerst: waarom gaan degenen die in deze dingen geloven zelf niet naar de Bijbelverzen die beschrijven wat ze daarover schrijven? Leest u ergens in de Schrift dat mensen op elkaar worden gestapeld, dat vuur hen bindt als boeien, en dat God niets zal doen om ook maar een greintje verlichting te brengen? Deze dingen zijn afkomstig van de schrijvers zelf — er worden geen Schriftverwijzingen bij geleverd.

Wat is Sheol – hel, graf of iets anders?

Laten we samen naar Genesis 37 gaan. En voordat ik deze verzen lees, wil ik iets uitleggen wat de meeste van jullie al weten, maar wat misschien niet algemeen bekend is — en het lijkt erop dat de meeste protestantse predikanten dit ook niet weten — namelijk dat het woord "hel" in het Oude Testament in totaal 31 keer voorkomt. In elk van die gevallen komt het uit het Hebreeuwse woord Sheol, dat in het Engels wordt gespeld als s-h-e-o-l. Maar datzelfde woord Sheol wordt ook 30 keer vertaald met "graf" en 3 keer met "kuil". Als we dus een studie willen maken van Sheol, het woord dat in de Engelse vertaling "hel" wordt genoemd, dan moeten we óók kijken naar die plaatsen waar het met "graf" of "kuil" is vertaald.

In Genesis 37 wordt Jozef verkocht in slavernij. Zijn broers gooien hem in een put, en later verkopen ze hem. Vers 29 zegt:

Genesis 37:29-30 "Toen keerde Ruben terug naar de put, en zie, Jozef was niet in de put. Toen scheurde hij zijn kleren. Hij keerde terug naar zijn broers en zei: De jongen is er niet, en ik, waarheen moet ik gaan?"

Dan nemen ze Jozefs veelkleurige mantel, slachten een bokje, dopen de mantel in het bloed, en brengen het naar hun vader Jakob. Vers 33:

Genesis 37:33-35 "Hij herkende hem en zei: Het is de mantel van mijn zoon. Een wild dier heeft hem verslonden. Jozef is zeker verscheurd. Toen scheurde Jakob zijn kleren, legde een rouwkleed om zijn middel en rouwde vele dagen om zijn zoon. Al zijn zonen en dochters trachtten hem te troosten, maar hij weigerde zich te laten troosten. Hij zei: Nee, rouwend zal ik tot mijn zoon in het graf (Sheol) afdalen. Zo beweende zijn vader hem."

Met andere woorden, Jakob – Israël – de stamvader van het volk van God, de man die door God was gekozen om de wereld naar gerechtigheid te leiden door het verkondigen van Zijn woord, zei: "Jozef is dood. Hij is in Sheol. En ik zal zelf ook naar Sheol gaan." Dat woord, dat hier vertaald wordt als "graf", is exact hetzelfde woord dat in andere passages als "hel" wordt vertaald.

En als we dan verder gaan naar Genesis 42, dan zien we een herhaling van die gedachte. De broers zijn nu naar Egypte gegaan om graan te kopen, en Jozef, die zij niet herkennen, ondervraagt hen streng. Hij zegt dat ze hun jongste broer — Benjamin — moeten meenemen om te bewijzen dat ze geen spionnen zijn. Hij houdt Simeon gevangen, en ze keren terug naar hun vader met het verzoek om Benjamin mee te sturen.

Jakob reageert:

Genesis 42:36-38 "Toen zei hun vader Jakob tot hen: Jullie beroven mij van mijn kinderen. Jozef is er niet, Simeon is er niet, en nu willen jullie Benjamin meenemen. Al deze dingen zijn tegen mij. Ruben zei tegen zijn vader: Dood mijn twee zonen, als ik hem niet bij u terugbreng; geef hem in mijn hand, ik zal hem naar u terugbrengen. Maar hij zei: Mijn zoon zal niet met u meegaan, want zijn broer is dood en hij is alleen over. Als hem iets overkomt op de reis die jullie gaan maken, dan zullen jullie mijn grijze haren met verdriet naar het graf (Sheol) doen afdalen."

We zien hier opnieuw dat Jakob gelooft dat hij, als hij zijn zoon zou verliezen, naar Sheol zou gaan. Dat is, nogmaals, hetzelfde Hebreeuwse woord dat elders met "hel" is vertaald. En het is zonneklaar dat deze godvrezende man geloofde dat hij, wanneer hij stierf, naar Sheol zou gaan — net zoals Jozef, waarvan hij aannam dat hij gestorven was, ook al in Sheol was.

En opnieuw, in Genesis 44, keert dit terug. Juda spreekt met Jozef in Egypte en legt uit wat er is gebeurd. Hij haalt Jakobs woorden aan over Benjamin.

Genesis 44:27-29 "Toen zei uw dienaar, mijn vader, tot ons: Jullie weten dat mijn vrouw mij twee zonen gebaard heeft. De een ging van mij weg, en ik zei: Hij is zeker verscheurd, en ik heb hem sindsdien niet meer gezien. Als jullie nu ook deze van mij wegnemen, en hem iets overkomt, dan zullen jullie mijn grijze haren met verdriet naar het graf (Sheol) doen afdalen."

En verder in vers 30-31 zegt Juda:

Genesis 44:30-31 "Nu dan, als ik bij uw dienaar, mijn vader, kom, en de jongen is er niet bij – terwijl zijn leven nauw verbonden is met dat van hem – dan zal het gebeuren, zodra hij ziet dat de jongen er niet is, dat hij sterft. Dan zullen wij, uw dienaren, het grijze haar van uw dienaar, onze vader, met verdriet in het graf (Sheol) doen afdalen."

Juda, stamvader van de stam Juda, waaruit de Messias is voortgekomen, geloofde dus ook dat Jakob, hun vader, naar Sheol zou gaan. En dus geloofden deze godvrezende mannen dat Sheol, wat in de meeste Engelse vertalingen “hel” genoemd wordt, in werkelijkheid de plaats is waar zij allen zouden heengaan — de plaats van de doden, het graf.

In Genesis 49 en 50 lezen we dan over de dood van Jakob. Daar wordt alles bevestigd. Genesis 49 vers 29:

Genesis 49:29-31 "Daarna gebod hij hun en zei: Ik word bij mijn volk verzameld. Begraaf mij bij mijn vaderen in de grot die op het veld van Efron, de Hethiet, ligt, in de grot die op het veld van Machpela ligt, tegenover Mamre, in het land Kanaän, die Abraham samen met dat veld van Efron, de Hethiet, als eigen graf gekocht heeft. Daar hebben zij Abraham begraven en Sara, zijn vrouw; daar hebben zij Izak begraven en Rebekka, zijn vrouw; en daar heb ik Lea begraven."

En dan in Genesis 50:

Genesis 50:4-5 "Toen de dagen van zijn rouw voorbij waren, sprak Jozef tot het huis van de farao: Als ik nu genade gevonden heb in uw ogen, spreek dan toch ten aanhoren van de farao: Mijn vader heeft mij doen zweren: Zie, ik sterf; in mijn graf dat ik mij in het land Kanaän gegraven heb, daar moet u mij begraven. Laat mij toch naar daar opgaan en mijn vader begraven; dan zal ik terugkomen."

Dus Jozef ging naar de farao en zei dat zijn vader hem had doen zweren dat hij hem zou begraven in zijn Sheol — zijn graf. En wat was dat graf volgens de instructies? De grot in het veld van Machpela.

Wil je dus beweren dat Sheol, de hel zoals die in veel prediking wordt omschreven, in werkelijkheid niets meer was dan een graf in een veld dat Jakob had gekocht als begraafplaats? Ja, dat is precies wat ik bedoel te zeggen. Sheol is het graf. Daar verwachtte deze man naartoe te gaan.

Ik wil dit nog eens bevestigen met de oorspronkelijke definitie uit het woordenboek van Noah Webster, gepubliceerd in 1828. Hij schrijft dat het woord “hell” komt van het Saksische woord hell, helli, en verwante woorden in het Duits, Zweeds, Deens, en andere talen. Een diep gelegen plaats, of van het woord hellen, wat betekent: bedekken.

Daarna geeft hij zeven betekenissen op basis van gebruik. De eerste is: de plaats of staat van straf voor de goddelozen na de dood. De tweede: de plaats van de doden of van zielen na de dood — de lagere regionen, of het graf — in het Hebreeuws Sheol, bij de Grieken Hades. De derde: de pijn van de hel, tijdelijke dood, de angsten die stervende mensen voelen, of die hen aan de rand van het graf brengen. En zo gaat hij verder.

Maar let op: het oorspronkelijke woord heeft geen enkele betekenis of connotatie van pijniging, marteling of straf. Het betekent: bedekt zijn. Verborgen. Begraven.

Het kerkelijk beeld van de hel tegenover het graf in de Schrift

Laten we nu weer een stukje uit het eerder aangehaalde boekje lezen — deze keer een beschrijving van “de hel” volgens kerkleiders uit Europa van een paar eeuwen geleden. Ze schrijven: “Het vuur van de hel wordt ontstoken door een zwavelige en bitumineuze substantie die altijd zal branden met onuitsprekelijke woede. Het vuur waarin de verdoemden voor eeuwig gekweld zullen worden zal branden zonder ooit te verteren, hen martelend met onvoorstelbare hitte, in de aard van vuur. Als een kleine vlam van ons gewone vuur ons al zo beangstigt, hoe zullen wij dan in staat zijn om voor eeuwig begraven te worden in vlammen waarvan de hevigheid elk voorstellingsvermogen te boven gaat? Deze grote kuil van de hel zal vol zijn van vuur. Wie kan eraan twijfelen dat, als een hele berg in dit grote oppervlak werd gegooid, die zou smelten als een stuk was? Ieder van de verdoemden zal zijn als een brandende oven. Al dat vuile bloed zal koken in hun aderen. Het infernale vuur is een gevolg van de almacht van God, beledigd door zondaars. Zij, het gezelschap van de verdoemden, zullen allemaal vol haat zijn, elkaar het kwaad toewensend, vol vijandschap. Zij zullen zijn als doornen, altijd stekend en elkaar verscheurend. Welke vervloeking, welke razernij zal er zijn onder de verdoemden? Geen nacht van een paar uur, maar een nacht die voor eeuwig duurt. De pijn in de hel moet zeker oneindig zijn en alle denkvermogen te boven gaan. Alle jaren van de eeuwigheid zullen verstrijken, en geen moment van hun pijn zal afnemen, geen enkel ogenblik zal van de eeuwigheid afgetrokken worden. Deze ongelukkige schepselen zullen niet alleen voor eeuwig gekweld worden, maar de eeuwigheid zélf zal hen kwellen.”

En dat, zo beweert de kerk, is de plaats waar Jakob Israël naartoe ging? Dezelfde Jakob die zijn kinderen beval hem te begraven in de grot van Machpela? Dezelfde Jakob die zei: “Ik zal treurend neerdalen tot mijn zoon in Sheol?” Gaan wij werkelijk zeggen dat deze godvrezende patriarch, die door God zelf werd gekozen om vader te zijn van het uitverkoren volk, naar deze plaats vol eeuwige foltering ging?

Laten we even verder bladeren naar Genesis 50, waar Jozef zijn vader daadwerkelijk laat begraven, zoals hem bevolen was. We lezen daar:

Genesis 50:12-13 "Zijn zonen deden met hem zoals hij hun geboden had. Zijn zonen brachten hem naar het land Kanaän en begroeven hem in de grot van het veld van Machpela, dat Abraham met het veld als eigen graf gekocht had van Efron, de Hethiet, tegenover Mamre."

Dus de plaats waar Jakob begraven werd, die hij zelf Sheol noemde, was een fysiek graf in Kanaän. Er was geen vuur, geen demonen, geen eeuwige marteling — alleen een lichaam dat werd toevertrouwd aan de aarde.

En dan, voor wie denkt dat die kerkelijke leer onschuldig is, citeer ik een laatste fragment uit hetzelfde boekje, uit een deel dat getiteld is “Een vreugdevol schouwspel” — vermoedelijk sarcastisch bedoeld door de samensteller, want de inhoud is grimmig. De oorspronkelijke kerkelijke tekst stelt:

“Het aanzicht van de ellende der verdoemden zal het vuur van liefde en dankbaarheid bij de heiligen in de hemel verdubbelen. Het gezicht op de hellekwellingen zal het geluk van de

heiligen voor eeuwig verhogen. Het zal hen niet alleen bewuster maken van de grootheid en vrijheid van Gods genade in hun gelukzaligheid, maar het zal hun geluk werkelijk vergroten, omdat zij zich bewuster zullen zijn van hun eigen geluk. Het zal hen meer vreugde doen smaken. Het zal hen dankbaarder maken. Wanneer zij anderen zien die van dezelfde natuur zijn als zijzelf, geboren onder dezelfde omstandigheden, en toch ondergedompeld in zulke ellende, terwijl zijzelf zo onderscheiden zijn – o, dat zal hen werkelijk doen beseffen hoe gelukkig zij zijn. Het besef van de tegenovergestelde ellende verhoogt in elk geval de smaak van vreugde en genoeg. Telkens wanneer zij naar de verdoemden kijken, zal dat in hen een levendig en bewonderend besef wekken van Gods genade, die hen zo heeft onderscheiden.”

En dat, zo wordt beweerd, is de hemel. Een plek van gelukzaligheid, omdat je vanaf daar eeuwig kunt neerkijken op de pijniging van anderen. En deze beschrijving komt niet van obscuur sektarisch werk, maar van protestantse theologen uit voorbije eeuwen.

Nu keren we weer terug naar de Schrift. Laten we 2 Samuël 3 openen, waar David rouwt om de dood van Abner.

2 Samuël 3:31-32 "David zei tegen Joab en tegen al het volk dat bij hem was: Scheur uw kleren, omgord u met rouwgewaden en weeklaag over Abner. Ook koning David liep zelf achter de baar. En zij begroeven Abner in Hebron; de koning verhief zijn stem en weende bij het graf (Sheol) van Abner, en heel het volk weende."

Daar hebben we het opnieuw. Abner werd begraven in Sheol. Hetzelfde woord. Er was geen vuur, geen ketens, geen vloeken, geen eindeloze marteling. Er was slechts een graf. Een plaats van rust. En het volk weende — niet uit angst dat Abner naar een eeuwige brand ging, maar omdat zij rouwden zoals mensen rouwen bij een begrafenis.

Wat we hier zien, over en over, is dat de Sheol van de Bijbel de hel van de kerken niet is. In de Schrift is Sheol eenvoudigweg de plaats waar de doden heengaan — waar gerechten en goddelozen beiden naartoe gaan. Het is een graf, een kuil in de aarde, niet een brandende gevangenis buiten tijd en ruimte.

De vraag moet dan gesteld worden: als de kerken een doctrine onderwijzen over een eindeloze foltering, een onderwereld van vuur en pijn die niet in de Schrift te vinden is, en als zij deze leer toepassen op mensen zoals Jakob, David en Abner — zijn zij dan niet schuldig aan het verspreiden van onwaarheid over God? Is dat niet, zoals we eerder hebben gelezen in de woorden van Linwood, de definitie van godslastering: “aan God toeschrijven wat niet met Zijn aard in overeenstemming is”?

Wat God niet heeft bevolen — en wat de kerk Hem toch toeschrijft

Laten we nu verdergaan in Jeremia 19, waar God een scherpe aanklacht uitspreekt tegen het volk Juda vanwege hun zonden, in het bijzonder vanwege hun gruwelijke praktijken die Hij nooit bevolen heeft, maar die zij Hem toch toeschreven. We lezen:

Jeremia 19:3-5 "U moet zeggen: Hoor het woord van de HEERE, koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem. Zo zegt de HEERE van de legermachten, de God van Israël: Zie, Ik breng onheil over deze plaats, zodat ieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten. Omdat zij Mij verlaten hebben, deze plaats van Mij vervreemd hebben, reukoffers aan andere goden

gebracht hebben – die zij niet gekend hebben, zij, hun vaders en de koningen van Juda – en deze plaats hebben gevuld met het bloed van onschuldigen. En omdat zij de hoogten van de Baäl gebouwd hebben, om hun zonen met vuur te verbranden als brandoffer aan de Baäl – wat Ik niet geboden heb, waarover Ik niet gesproken heb, en wat in Mijn hart niet is opgekomen."

Hier spreekt God met absolute verontwaardiging. Hij zegt uitdrukkelijk: "Ik heb dit niet bevolen. Ik heb dit niet gezegd. Het is zelfs niet in Mijn gedachten opgekomen." En waar heeft Hij het over? Over het verbranden van kinderen in vuur als offer aan Baäl. En wat doet de kerk vandaag? Die vertelt ons dat dezezelfde God — die het volk Juda met vernietiging bedreigt omdat ze hun kinderen met vuur offerden — zélf miljarden mensen voor eeuwig zal branden in een vuur dat nooit dooft. Is dat geen flagrante tegenstelling?

Jeremia 19:6-8 "Daarom, zie, de dagen komen – spreekt de HEERE – dat deze plaats niet meer Topheth of het dal van Ben-Hinnom zal heten, maar Moorddal. Ik zal de raad van Juda en Jeruzalem op deze plaats vrijdelen. Ik zal hen door het zwaard doen vallen voor hun vijanden en door de hand van hen die hun leven zoeken. Ik zal hun dode lichamen geven als voedsel voor de vogels in de lucht en voor de dieren op de aarde. Ik zal deze stad een verschrikking en een aanfluiting maken. Ieder die er voorbijgaat, zal zich ontzetten en sissen vanwege al haar plagen."

Let op de ernst van Gods oordeel. Het volk had iets aan Hem toegeschreven — namelijk dat Hij offers in vuur zou willen. En juist daarom komt Zijn toorn over hen. En dan moeten wij vandaag geloven dat dezezelfde God het goed zou vinden dat de kerk leert dat Hijzelf miljarden zielen voor eeuwig in vuur zal branden? Dat is niet wat God heeft gezegd. Hij heeft uitdrukkelijk verklaard: "Ik heb dat niet geboden, het is Mij niet eens in de gedachten opgekomen."

En als we daar het eerdere citaat uit Noah Webster bij nemen, wordt het nog duidelijker. Webster citeert Linwood, die schreef:

"Godslastering is een belediging aan God, door Hem te ontzeggen wat Hem toekomt, of Hem toe te schrijven wat niet in overeenstemming is met Zijn natuur."

Wat is dus godslastering? Precies dit: een valse beschuldiging tegenover God, door Hem te maken tot iets wat Hij niet is. En als de kerk leert dat God voor eeuwig en eeuwig brandende pijniging over de mensheid zal uitstorten — terwijl God Zelf zegt dat Hij zelfs het tijdelijke verbranden van kinderen nooit heeft bevolen of overwogen — dan moet die leer wel als lastering beschouwd worden. Het schrijft God iets toe wat volledig strijdig is met Zijn eigen karakter, zoals dat door de Schrift wordt geopenbaard.

En we hoeven niet ver te zoeken om te zien wat de gevolgen zijn wanneer mensen God miskennen. Toen Juda hun kinderen offerde in vuur, noemden ze dat dienst aan God. God noemde het daarentegen moord. Hij noemde het gruwel. Hij verwoestte hun land om die reden. Hij maakte het tot een aanfluiting, tot een plek waar vogels en beesten zich zouden voeden met de lijken van hen die dachten God te dienen.

En dat is precies de waarschuwing die vandaag opnieuw klinkt: als de kerk een beeld van God neerzet dat in werkelijkheid komt uit heidense tradities — een God die eeuwig martelt, straft,

brandt, zonder genade — dan beschuldigt ze Hem van iets dat haaks staat op Zijn Woord. En dan komt ze gevaarlijk dicht bij wat de profeten beschrijven als godslastering. Want in plaats van Gods barmhartigheid, Zijn liefde en Zijn gerechtigheid te verkondigen, maakt men Hem tot een monster dat vreugde zou scheppen in eeuwige pijn.

Ezechiël 18:23 "Zou Ik werkelijk behagen scheppen in de dood van de goddeloze? spreekt de Heere HEERE. Is het niet veeleer dat hij zich bekeert van zijn wegen en leeft?"

Daar is de waarheid. Gods verlangen is leven — geen eeuwige dood. Beking — geen verbranding. Herstel — geen eeuwige kwelling. En als we Hem iets anders toeschrijven, dan zeggen we eigenlijk: "U bent zoals Baäl." En dat is godslastering in de zuiverste zin van het woord.

De hel in het Nieuwe Testament — of de hel in de hoofden van mensen?

We gaan nu naar een klein boekje dat is getiteld A Message from Hell to You — een "Boodschap uit de hel aan u". De spreker vertelt dat hij, als God het zo wil, de inhoud daarvan in een volgende sessie wil bespreken. Het betreft namelijk een zogenaamd "brief uit de hel", geschreven door de rijke man uit de gelijkenis van de rijke man en Lazarus, die dan vanuit de hel een brief zou richten aan u persoonlijk. Achter in dit boekje schrijft de uitgever: "In 1971 lieten we één miljoen exemplaren drukken in Zuid-Korea: 150.000 in het Japans, 50.000 in het Chinees en 850.000 in het Koreaans." Daar voegt hij aan toe dat een zendeling ter plaatse verklaarde dat hij zo'n boekje in de hand van iedere militair in alle takken van de Zuid-Koreaanse strijdkrachten heeft geplaatst. Daarna volgt een uitgebreide uitleg over hoe dit traktaat werd verspreid.

Maar alvorens we ingaan op die "brief uit de hel", lezen we eerst een citaat van een hooggeplaatste kerkleider, een zekere Thomas Burnett, die schreef in zijn werk De Statu Mortuorum — een verhandeling over de toestand van de doden. Hij stelt, met aanzienlijke steun uit de vroege kerkelijke geschriften, dat de eindeloze straf in de hel niet houdbaar is. Anders gezegd: hij twijfelt openlijk aan de leer van een eeuwige kwelling. En toch, zo zegt hij letterlijk in het Latijn: "Wat u ook in uzelf besluit over de eeuwigheid van de straf, u moet in elk geval aan het volk, en vooral aan hen van lagere stand, de gangbare leer van het hellevuur blijven prediken." Met andere woorden: ongeacht wat u persoonlijk gelooft, moet u toch blijven verkondigen wat de kerk traditioneel leert — vooral aan het gewone volk.

En dan voegt hij eraan toe, opnieuw letterlijk vertaald uit het Latijn: "Wie deze gedachte in de volkstaal zou overzetten, zal ik verdenken van kwade opzet en boze bedoelingen." Anders gezegd: laat het in het Latijn blijven, zodat het volk niet weet wat er werkelijk gezegd wordt. Want in die tijd beheersten alleen priesters en kerkleiders de taal van de liturgie. Het volk moest niet begrijpen dat de leer die zij kregen voorgehouden mogelijk niet eens geloofd werd door hun eigen voorgangers.

Hier hebben we dus het bewijs dat sommige leiders in de kerkgeschiedenis bewust een doctrine onderwezen die zij zélf in twijfel trokken — niet op basis van Schrift, maar op basis van het nut van angst. Want de leer van een brandende hel, eindeloze pijniging en vurige foltering, was volgens hen nuttig als afschrikmiddel voor het volk. Men moest ze gehoorzaam maken. Men moest ze onder de indruk houden van het gevaar van ongehoorzaamheid. En dus, zelfs als zij twijfelden aan de eeuwigheid van die straf, leerden zij haar toch. En wie hun

bedenkingen openbaar zou maken in de gewone taal van het volk, werd verdacht van kwaadwilligheid.

Is dat geen ernstig getuigenis? Een openlijk beleden misleiding, gewijd door kerkelijke autoriteit? En is het niet veelzeggend dat in plaats van de Schrift als bron van waarheid te nemen, men koos voor angst als middel tot onderwerping?

We keren terug naar de Bijbel. In Lukas 16 vertelt Jezus de gelijkenis van de rijke man en de bedelaar Lazarus, waarin de rijke man na zijn dood lijdt in een plaats van pijniging en smeekt om verlichting. Dit is een tekst die vaak als het ultieme bewijs voor een vurige hel wordt gebruikt. Maar als we deze gelijkenis gaan behandelen — wat later in het transcript uitvoerig gebeurt — zullen we zien dat het precies dát is: een gelijkenis, een symbolisch verhaal met een diepere betekenis, niet een letterlijk verslag van een na-doodsbestaan.

Voor nu is het echter voldoende om vast te stellen dat er binnen de kerkgeschiedenis altijd al mensen zijn geweest — zelfs binnen de hoogste gelederen — die wisten dat de leer van de brandende hel niet strookt met Gods karakter zoals geopenbaard in de Schrift. En wat deden zij met die kennis? Zij verborgen haar. Zij predikten toch het tegenovergestelde. En wie de waarheid aan het licht bracht, werd aangeklaagd als rebel.

Jesaja 5:20 "Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter voorstellen als zoet en zoet als bitter."

Is dat niet exact wat er gebeurde? Een leer die mensen moest vrees aanjagen, werd “heilig” genoemd. Angst werd voorgesteld als een zegen. Laster werd voorgesteld als waarheid. En zo werd het beeld van God bezoedeld in de ogen van miljoenen.

En dat alles — uit naam van het behoud van orde, van kerkelijke autoriteit, van traditie. Maar nergens op basis van Schrift.

De oorsprong van het woord “hel” en de betekenis ervan in het licht van de Schrift

We nemen opnieuw het woordenboek van Noah Webster ter hand, de editie van 1828, waarin hij diep ingaat op het woord “hel” zoals dat in het Engels wordt gebruikt, en waar het vandaan komt. Hij schrijft dat het woord “hell” afkomstig is van het Oud-Saksische woord hell, ook geschreven als helli, en noemt verwante vormen in het Duits (Hölle), Zweeds (helvete) en Deens (helvede). De oorspronkelijke betekenis was “een diepe plaats”, of afkomstig van het werkwoord hellen, dat betekent: bedekken. Dat is essentieel om te begrijpen. Het oorspronkelijke idee van “hel” had niets te maken met vuur, pijn of straf, maar simpelweg met een plaats die verborgen of bedekt is — een graf, een kuil, een plek waar iets aan het oog wordt onttrokken.

Webster somt vervolgens zeven betekenissen op, op basis van toenmalig gebruik. De eerste is: “de plaats of staat van straf voor de goddelozen na de dood.” De tweede luidt: “de plaats van de doden of de zielen na de dood — de lagere regionen of het graf, genoemd in het Hebreeuws Sheol, en door de Grieken Hades.” De derde betekenis is: “de pijn van de hel, de tijdelijke dood, of de angsten die stervende personen ervaren, of die iemand tot aan het graf brengen.” De vierde: “de poorten van de hel, dat wil zeggen: de macht en het beleid van Satan en zijn werktuigen.” Vijf: “de helse machten.” Zes: “de plaats bij een toneelspel waar

degenen heen worden gebracht die zijn gevangen.” En zeven: “een plaats waar een kleermaker zijn restjes gooit.”

Opmerkelijk is dat slechts één van deze betekenissen specifiek spreekt over straf en pijniging. Alle andere verwijzen naar het graf, de dood, of symboliek. Zelfs de kleermaker gebruikt de term om zijn restjes te verbergen. De originele betekenis, benadrukt Webster, is: een bedekte plek. Niets over vuur. Niets over ketenen. Niets over eeuwige foltering.

Op de vorige pagina van zijn woordenboek lezen we ook het woord hilling, dat verwant is aan hell, en dat simpelweg betekent: een afdekking van een dak — iets dat je over iets anders heen legt. In Amerika, voegt Webster toe, wordt dat woord niet gebruikt, maar in Europa wel. Het gaat dus om een woord uit de Europese volkstalen dat verwijst naar iets bedekken, toedekken, begraven.

De mensen die de King James Bijbel vertaalden, kozen dus een woord dat oorspronkelijk niets met pijniging te maken had, maar dat simpelweg verwees naar een plaats van verborgenheid — een graf, een kuil, een afgedekte plek. De latere lading van vuur en kwellling is erop geplakt, niet uit de tekst zelf, maar uit kerkelijke traditie en mythologie.

Laten we dat nu koppelen aan een ander boekje uit diezelfde kerkelijke traditie, waarin opnieuw een beschrijving van “de hel” wordt gegeven. Opnieuw lezen we:

“U weet wat er gebeurt als iemand spek pekelt: het zout dringt geleidelijk door elke zenuw en vezel heen. Het trekt in het bot, en toch wordt het vlees op geen enkele manier afgebroken — het wordt juist geconserveerd door het pekelen. Precies zo zal het vuur van de hel het merg doordringen, het binnenste vullen, en het brein koken in brandende pijn, zonder dat het lichaam sterft of uiteenvalt.”

De schrijver trekt hier een vergelijking tussen spek in een vat zout en mensen in een vlam. En dan wordt dit gepresenteerd als een leer over God, alsof God de mens in een eeuwige pekkel van vuur bewaart — niet om hem te reinigen, niet om hem te verteren, maar om hem eeuwig te bewaren in pijn. Dat is de hel zoals deze door de kerken wordt gepreekt — en zoals die in hun boekjes aan kinderen werd onderwezen.

En dan vervolgt de tekst met een beschrijving van wat men in de kindertijd te horen kreeg:

“Is het niet gebruikelijk om tegen een kind te zeggen: Steek je vinger eens in die kaarsvlam. Kun je dat zelfs maar één minuut verdragen? Hoe zul je dan het vuur van de hel verdragen? Wat zal het zijn om met je hele lichaam ondergedompeld te worden in een meer van vuur, brandend van zwavel?”

Ziedaar: angst als onderwijs. Foltering als opvoedmethode. De kerk heeft deze denkbelden niet uit het Woord van God gehaald, maar uit haar eigen menselijke voorstellingen van straf, macht en controle. En vervolgens heeft ze ze generaties lang aan kinderen onderwezen, alsof het ging om de ware leer van de Schrift.

En terwijl al deze vurige beelden over de hel aan kinderen en volwassenen werden voorgehouden, lezen we tegelijkertijd in de Bijbel hoe Jakob — Gods uitverkoren knecht — zijn zonen opdroeg om hem na zijn dood te begraven in een graf dat hij zelf had gekocht. Dat

graf noemde hij Sheol. Dat graf noemde hij de plaats waar Jozef was. En dat graf werd door de King James-vertalers “hell” genoemd.

Wat is dan waar? Is de “hel” die men ons voorhoudt de eeuwige martelkamer van vuur en zwavel? Of is zij eenvoudigweg het graf, de rustplaats van de doden, in afwachting van de opstanding?

De Schrift spreekt. De woorden van God, door Zijn profeten gegeven, zijn helder. De woorden van mensen — zelfs van religieuze leiders — zijn niet gezaghebbend als ze strijdig zijn met het Woord van God. En daarom moeten wij alles toetsen. Alles onderzoeken. Alles vergelijken met de Schrift. Want God heeft niet bevolen wat de mens Hem heeft toegeschreven.

Het evangelie van vreugde — of het genot van de verdoemenis?

We nemen nu opnieuw een fragment uit het eerder besproken boek, deze keer uit een hoofdstuk dat de samensteller zelf een ietwat bittere titel heeft meegegeven: A Joyful Show, oftewel “Een vreugdevol schouwspel”. Wat hij daarmee bedoelt, wordt onmiddellijk duidelijk in de tekst die volgt. Het is een beschrijving die afkomstig is uit een kerkschrift van ongeveer honderd jaar geleden, waarin men het uitzicht van de heiligen in de hemel op de verdoemden in de hel presenteert als een bron van hemelse blijdschap. Er staat:

“De aanblik van de ellende der verdoemden zal de vurigheid van de liefde en dankbaarheid van de heiligen in de hemel verdubbelen. De aanblik van de kwellingen in de hel zal het geluk van de heiligen voor eeuwig verhogen. Het zal hen niet alleen bewuster maken van de grootheid en vrijheid van Gods genade in hun gelukzaligheid, maar het zal hun geluk werkelijk vergroten, omdat zij zich dieper bewust zullen zijn van hun eigen geluk. Het zal hun vreugde intenser maken. Het zal hun waardering vergroten. Wanneer zij anderen zien die van dezelfde natuur zijn als zijzelf, geboren onder dezelfde omstandigheden, en toch ondergedompeld in zulke ellende, terwijl zijzelf zo onderscheiden zijn — o, dat zal hen werkelijk doen beseffen hoe gelukkig zij zijn. Het besef van het tegenovergestelde vergroot in elk opzicht de smaak van vreugde en plezier. Telkens wanneer zij naar de verdoemden kijken, zal dat in hen een levendig en bewonderend besef wekken van Gods genade, die hen zo heeft onderscheiden.”

We moeten deze woorden rustig tot ons laten doordringen. De schrijver beweert hier dat de gelukzaligheid van de rechtvaardigen voor eeuwig zal worden gevoed en verfrist door het aanschouwen van het lijden van de verdoemden. De glorie van de hemel wordt, volgens deze leer, verhoogd door de aanwezigheid van een zichtbare hel. De eeuwige gelukzaligheid wordt versterkt door het eeuwige gekerm. En dit, zo beweert men, is het evangelie.

Maar hoe strookt dat met de boodschap van Christus? Hoe strookt het met de woorden van Paulus, van Johannes, van Mozes? Waar spreekt de Schrift over een zaligheid die wordt gevoed door leedvermaak? Waar zegt God dat het geluk van Zijn heiligen zal bestaan uit het aanschouwen van marteling, geschreeuw, vuur en rook?

Jesaja 55:7-9 "Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de ongerechte man zijn gedachten; laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen — tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig. Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet

Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan uw gedachten."

Gods genade is overvloedig. Zijn vergeving is rijk. Zijn plannen overstijgen de plannen van mensen. En toch zijn er kerkleiders geweest die hun eigen menselijke voorstellingen — van wraak, van macht, van afrekening — hebben toegeschreven aan de Allerhoogste. Ze hebben een God geschapen naar het beeld van hun eigen verbittering. Een God die, in plaats van tranen af te wissen, tranen veroorzaakt. Een God die, in plaats van leven te geven, eeuwig leven in pijn zou schenken.

Ezechiël 33:11 "Zeg tegen hen: Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik vind geen vreugde in de dood van de goddeloze, maar daarin dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeer u, bekeer u van uw slechte wegen, want waarom zou u sterven, huis van Israël?"

De Schrift is ondubbelzinnig. God heeft geen behagen in de dood van wie dan ook. Hij verlangt bekering, herstel, vergeving. Hij roept. Hij wacht. Hij spaart. En toch beweert de kerk dat Hij voor eeuwig zal branden, straffen, folteren — zonder hoop, zonder einde, zonder doel behalve "rechtvaardigheid".

Maar welke rechtvaardigheid is dat, waarin een Vader vreugde vindt in het eindeloze lijden van zijn kinderen? Welke Vader kijkt met genoegen toe terwijl Zijn zoon in brand staat — niet voor tien seconden, niet voor tien jaar, maar voor een eeuwigheid?

Lukas 6:35-36 "Maar heb uw vijanden lief, doe goed, en leen zonder te hopen iets terug te krijgen. En uw loon zal groot zijn, en u zult kinderen van de Allerhoogste zijn. Want Hij is goedertieren over de ondankbaren en slechten. Wees dan barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is."

De Vader is barmhartig. Hij is goed voor de ondankbaren. Hij is lankmoedig voor de slechten. Hij is niet als wij. En toch schildert men Hem af als de grootste folteraar uit de geschiedenis. Terwijl Hij roept tot bekering, wordt Hij gepreikt als Degene die zich verheugt over het vonnis.

Romeinen 5:8 "God echter bevestigt Zijn liefde voor ons daarin dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren."

Dat is het evangelie. Dat Christus stierf voor de onrechtvaardigen. Dat Hij Zijn leven gaf voor hen die Hem verachtten. Dat Hij niet kwam om te verdoemen, maar om te redden. En alles wat daarvan afwijkt — elke leer die Gods karakter verdraait tot een karikatuur van eeuwige toorn — is niet evangelie, maar een andere boodschap. En Paulus zegt:

Galaten 1:8 "Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie zouden verkondigen anders dan wat wij u verkondigd hebben — die zij vervloekt!"

Als het niet de boodschap is van liefde, van herstel, van genade, van vergeving — dan is het niet van God. En als men beweert dat de vreugde van de heiligen zal groeien naarmate het vuur in de hel feller brandt, dan heeft men het kruis niet begrepen. Dan heeft men het Lam niet gekend. Dan heeft men God niet gezien.

De eerste dood, de tweede dood — en het ware loon van de goddelozen

Zoals eerder vermeld, keren we later terug naar de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Maar voordat hij zich daarop richt, wil hij eerst de Schrift verder onderzoeken over de aard en betekenis van de dood zoals God die omschrijft — en dan met name wat de Bijbel werkelijk zegt over het lot van de goddelozen.

We lezen in de Psalmen een tekst die vaak wordt geciteerd:

Psalm 9:17 "De goddelozen zullen terugkeren naar het dodenrijk (Sheol), alle heidenvolken die God vergeten."

Maar wat betekent dat? Is het “dodenrijk” hier een plaats van eeuwige bewustzijn, pijniging, vuur? Of is het, zoals we eerder hebben gezien in de gevallen van Jakob, Jozef en Abner, eenvoudigweg het graf — de rustplaats van de doden, een plek van stilte en vergetelheid? Laten we deze tekst niet geïsoleerd behandelen. De context is essentieel. In vers 15 en 16 van datzelfde hoofdstuk staat:

Psalm 9:15-16 "De heidenvolken zijn verzonken in de kuil die zij maakten; in het net dat zij heimelijk spanden, is hun eigen voet gevangen. De HEERE is bekend geworden, Hij heeft gericht geoeffend; de goddeloze is verstrikt geraakt in het werk van zijn eigen handen."

Dat is geen beschrijving van een bovennatuurlijke gevangenis. Het is het principe dat door heel de Bijbel heen zichtbaar is: wie kwaad zaait, zal kwaad oogsten. De goddeloze valt in zijn eigen net, wordt getroffen door zijn eigen plannen. Zijn ondergang is een direct gevolg van zijn eigen daden. En dát noemt de Bijbel: naar het dodenrijk gaan. Geen eeuwige marteling. Geen vurige beulen. Geen duivels met rieken. Maar eenvoudig: vernietiging, verstrooiing, ondergang.

Spreuken 11:31 "Zie, de rechtvaardige wordt vergolden op de aarde, hoeveel te meer de goddeloze en de zondaar!"

Het oordeel gebeurt niet pas in een ander rijk vol vuur, maar op aarde. Het loon van de zonde is de dood — letterlijk. Dat is wat de Schrift zegt.

Romeinen 6:23 "Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegift van God is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere."

Let goed op: Paulus zegt niet dat het loon van de zonde “eeuwige kwelling” is. Hij zegt: dood. Niet bewustzijn, maar afwezigheid daarvan. Geen leven, geen bestaan, geen pijn — niets. Het alternatief, het geschenk, is eeuwig leven. De tegenstelling is niet tussen twee vormen van bewustzijn, maar tussen leven en dood. Eeuwig leven tegenover eindige dood.

Ezechiël 18:4 "Zie, alle zielen behoren Mij toe — zowel de ziel van de vader als die van de zoon: zij zijn van Mij. De ziel die zondigt, die zal sterven."

Niet: die zal branden. Niet: die zal schreeuwen. Niet: die zal voor eeuwig gekweld worden. Gewoon: die zal sterven.

We lezen ook in Openbaring over wat de Schrift “de tweede dood” noemt. De eerste dood is de fysieke dood; het moment waarop het lichaam ophoudt te functioneren en terugkeert tot stof. De tweede dood is wat volgt op het oordeel, voor hen die zich blijven verzetten tegen God en Zijn waarheid. We lezen:

Openbaring 20:14-15 "En de dood en het rijk van de dood werden in de poel van vuur geworpen. Dit is de tweede dood: de poel van vuur. En als iemand niet bleek ingeschreven te zijn in het boek des levens, werd hij in de poel van vuur geworpen."

De poel van vuur is de tweede dood. Geen eeuwig leven in pijn, maar een tweede dood. En voor wie daar nog aan twijfelt, staat er iets zeer fundamenteels over Gods bedoelingen in de volgende hoofdstukken.

Openbaring 21:4 "En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn, noch rouw, noch geschreeuw, noch moeite. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan."

Wat zegt deze tekst? Dat de dood zelf zal ophouden te bestaan. Dat rouw, geschreeuw, moeite — alle tekenen van lijden — zullen verdwijnen. Niet voortduren, maar verdwijnen. Wat een contrast met de kerkelijke leer dat lijden eeuwig zal voortbestaan onder Gods toezicht.

Als er inderdaad een hel is zoals de kerk beweert — een plaats van eeuwig lijden, schreeuw, brandende wanhoop — dan is Openbaring 21:4 een leugen. Maar als de Schrift de waarheid spreekt, dan is het lijden tijdelijk. Dan is de dood werkelijk de dood. Dan is de opstanding werkelijk leven. En dan is de poel van vuur geen plaats van foltering, maar de definitieve vernietiging van alles wat zich verzet tegen God en Zijn liefde.

Maleachi 4:1-3 "Want zie, de dag komt, brandend als een oven. Dan zullen alle hoogmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven als stoppels zijn, en de dag die komt, zal hen in vlam zetten — zegt de HEERE van de legermachten — die voor hen geen wortel en geen tak zal overlaten. Maar voor u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en genezing zal onder Zijn vleugels zijn. U zult naar buiten gaan en springen als kalveren uit de stal. U zult de goddelozen vertreden, want zij zullen as zijn onder uw voetzolen op de dag die Ik bereiden zal — zegt de HEERE van de legermachten."

Dat is het oordeel: als stoppels, in vlam gezet. Geen eeuwige brandende lichamen, geen eindeloos gekerm, maar totale verbranding — tot as. De goddelozen zullen zijn als as onder de voeten van de rechtvaardigen. Dat is wat de Schrift leert. Dat is het woord van God.

Het valse vuur en de ware verontwaardiging van God

We keren terug naar het boek Jeremia, waarin God in duidelijke bewoordingen verklaart dat de gruweldaden van Juda — het verbranden van hun zonen in vuur — nooit door Hem zijn bevolen. Integendeel, Hij zegt dat het zelfs niet in Zijn gedachten is opgekomen. En toch, zoals we eerder hebben gezien, wordt vandaag nog altijd verkondigd dat dezezelfde God miljarden van Zijn kinderen zal verbranden, niet tijdelijk, maar voor eeuwig. Die leer, die in feite het karakter van God vervormt tot een vijandelijke karikatuur, is niet slechts misleiding, maar godslastering.

Jeremia 19:5 "Zij hebben de hoogten van de Baäl gebouwd om hun zonen met vuur te verbranden als brandoffer aan de Baäl — wat Ik niet geboden heb, waarover Ik niet gesproken heb, en wat in Mijn hart niet is opgekomen."

We moeten deze tekst niet overslaan of geestelijk maken. God zegt met nadruk dat dit idee Hem vreemd is. Hij heeft het niet opgedragen, Hij heeft het niet gesuggereerd, en het is niet eens in Zijn hart opgekomen. En als we dan zien dat de kerk leert dat God wél zoiets zou doen, maar dan niet voor een ogenblik, niet voor een paar seconden, maar voor eeuwig — dan is de conclusie onontkoombaar: men heeft een doctrine gebouwd op een leugen over God. En die leugen heeft wortel geschoten in het hart van miljoenen.

Jesaja 30:33 "Want Tofet is al lang geleden ingericht, ook voor de koning is hij gereedgemaakt. Hij heeft hem diep en breed gemaakt. Zijn brandstapel heeft vuur en hout in overvloed; de adem van de HEERE, als een zwavelstroom, steekt hem aan."

Tofet — dat is de plaats buiten Jeruzalem waar de kinderen van Israël hun zonen en dochters door het vuur lieten gaan. Het was een letterlijke plaats van gruwel, van rook en vuur, van kinderoffers. En God veroordeelt het met alles wat in Hem is. Hij noemt het een plek die Hij zal verwoesten. En toch nemen kerkleiders datzelfde beeld, datzelfde vuur, diezelfde rook, en zeggen: "Ziet u wel? Dit is het beeld van Gods eeuwige oordeel." Ze nemen de plaats van verafschuwde afgoderij en maken er Gods heilige gereedschap van.

Jeremia 7:31 "Zij hebben de hoogten van Tofet gebouwd, die in het dal van Ben-Hinnom is, om hun zonen en hun dochters met vuur te verbranden — wat Ik niet geboden heb en wat niet in Mijn hart is opgekomen."

We zien hier opnieuw dezelfde woorden. Niet alleen is het niet opgedragen, het is God volkomen vreemd. Hij had het nooit overwogen. Het is volledig in strijd met Zijn wezen. Toch is het uitgerekend deze plaats — het dal van Ben-Hinnom, ook wel Gehenna genoemd — die door kerken is verheven tot het model voor de hel. Een plaats waar de Joden hun kinderen offerden aan Moloch. Een plek van duistere religieuze gruwel. Die naam, Gehenna, wordt vervolgens in het Nieuwe Testament opgenomen — en in latere tradities wordt het synoniem voor eeuwige foltering.

Maar wat was Gehenna werkelijk? Het was een vuilnisbelt, een verzamelplaats voor dode lichamen, afval en vuur. Het brandde, ja. Het rookte, zeker. Maar het was geen plaats waar mensen levend werden gemarteld voor eeuwig. Het was een symbool van verwoesting, van totale beëindiging, van een eindpunt.

Mattheüs 10:28 "En wees niet bevreesd voor hen die het lichaam doden maar de ziel niet kunnen doden; vrees veeleer Hem die zowel ziel als lichaam kan verderven in de hel (Gehenna)."

Let op: Jezus zegt hier dat God zowel lichaam als ziel kan verderven — vernietigen — in Gehenna. Niet "pijnigen", niet "in leven houden voor altijd", maar vernietigen. Hetzelfde woord dat ook wordt gebruikt voor dingen die geheel ophouden te bestaan. En in het beeld dat Jezus hier schetst, is de angst niet dat mensen voor eeuwig bewust zullen zijn in vuur, maar dat ze volledig kunnen verdwijnen — ziel én lichaam.

Psalm 37:10, 20 "En nog even, dan zal de goddeloze er niet meer zijn; u zult op zijn plaats letten, maar hij zal er niet zijn. De goddelozen echter zullen vergaan, de vijanden van de HEERE zullen als de pracht van de weiden zijn: zij vergaan in rook, zij vergaan."

De Schrift is duidelijk. De goddelozen zullen vergaan. Ze zullen verdwijnen als rook. Niet eeuwig leven in een staat van marteling, maar totale beëindiging van bestaan. Dat is het oordeel van God — rechtvaardig, maar ook definitief. En in lijn met Zijn karakter: genadig, barmhartig, traag tot toorn, rijk aan goedertierenheid.

2 Petrus 3:9 "De Heere vertraagt de belofte niet, zoals sommigen dat als traagheid beschouwen, maar Hij is geduldig over ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen."

Dat is het hart van God. Geen verlangen naar eeuwige foltering. Geen genoeg in kwelling. Maar een oproep tot bekering, tot leven, tot terugkeer. En als iemand dan beweert dat deze God — Die zegt: "Ik heb het niet geboden, het kwam niet in Mijn hart op" — toch mensen voor eeuwig laat branden, dan lastert die persoon het karakter van God. Dan doet men wat Jeremia's generatie ook deed: men schrijft aan God toe wat Hij Zelf nadrukkelijk ontkent.

De vraag is niet langer: bestaat er een hel? De vraag is: welk beeld van God aanbidden wij? De God van de Schrift, die zegt dat Hij geen behagen heeft in de dood van de goddeloze? Of een theologisch construct van vuur en rook, gebouwd op verkeerde vertalingen en menselijke fantasieën? De waarheid staat in het Woord — voor wie het wil horen.

De vallei van Hinnom en de gruwel van het vuur

Laten we ons nu wenden tot Jeremia 19. En ik denk dat we dit gedeelte zullen afsluiten vanwege de tijd.

Jeremia 19:3-4 "En u moet zeggen: Hoor het woord van de HEERE, koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem! Zo zegt de HEERE van de legermachten, de God van Israël: Zie, Ik breng een kwaad over deze plaats, zodat al wie het hoort, zijn oren zullen tuiten. Omdat zij Mij verlaten hebben en deze plaats van Mij vervreemd hebben, en daarin reukoffers gebracht hebben aan andere goden, die zij niet gekend hebben, zij, hun vaders en de koningen van Juda. En zij hebben deze plaats gevuld met het bloed van onschuldigen."

Jeremia 19:5 "Zij hebben de hoogten van de Baäl gebouwd, om hun zonen met vuur te verbranden als brandoffer aan de Baäl — wat Ik niet geboden heb, waarover Ik niet gesproken heb, en wat niet in Mijn hart is opgekomen."

Zij hebben hun zonen verbrand met vuur als een offer aan Baäl. En God zegt dat Hij dat niet geboden heeft, Hij heeft er zelfs niet over gesproken, en het is niet eens in Zijn hart opgekomen.

En toch wordt vandaag, in onze kerken, geleerd dat God Zijn eigen kinderen zal verbranden met vuur — niet voor een tijd, niet tijdelijk, maar voor altijd. Eeuwig. Eeuwig branden. En toch zegt God: "Ik heb dat niet geboden, Ik heb dat niet gesproken, en het is nooit in Mijn hart opgekomen."

Jeremia 19:6 “Daarom, zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat deze plaats niet meer Tofet of het dal van Ben-Hinnom genoemd zal worden, maar: het dal van de dodelijke slachting.”

Jeremia 19:7 “Ik zal de raad van Juda en Jeruzalem vrijdelen op deze plaats. Ik zal hen doen vallen door het zwaard, voor de ogen van hun vijanden en door de hand van hen die hen naar het leven staan. Hun dode lichamen zal Ik geven tot voedsel voor de vogels in de lucht en voor de dieren op de aarde.”

En dat is precies wat God zegt dat Hij met Juda zal doen. En toch zeggen ze vandaag: “Wel, God gaat Zijn kinderen niet alleen doden, Hij gaat ze branden. En niet tijdelijk, nee, voor altijd.” Eeuwig. Eeuwig. Eeuwig.

En toch zegt God: “Ik heb dat niet bevolen. Ik heb dat niet gezegd. Het is nooit in Mijn hart opgekomen.” En toch zeggen onze kerken: “Jawel, dat gaat Hij doen.”

Laten we een deel van de definitie van het woord blasphemy opnieuw lezen uit Noah Webster’s woordenboek. Hij citeert Linwood:

“Blasphemy is het toebrengen van schade aan God, door Hem datgene te ontzeggen wat Hem toekomt, of Hem eigenschappen toe te schrijven die niet passen bij Zijn aard.”

Zeggen dat God kinderen verbrandt met vuur, iets waarvan Hij zelf zegt dat Hij het niet heeft bevolen, er niet over gesproken heeft, en dat het Hem zelfs nooit in het hart is opgekomen — is dat niet precies dat? Is dat niet het toeschrijven aan God van iets wat volledig tegen Zijn aard ingaat?

De gelijkenis van de rijke man en Lazarus — een boodschap verkeerd begrepen

Er is een klein boekje geschreven met de titel Een boodschap uit de hel aan u. En dit boekje vertelt het verhaal van de rijke man en Lazarus, zoals het is opgetekend in Lukas 16. En zij nemen dat gedeelte van de Schrift, en zeggen: “Zie je wel, dit is bewijs dat er een hel is. Een brandende hel waar mensen bij bewustzijn zijn en eeuwig zullen branden.”

Lukas 16:19-31 “En er was een rijk man, die gekleed ging in purper en zeer fijn linnen, en die elke dag vrolijk en overdadig leefde. En er was een bedelaar, van wie de naam Lazarus was, die voor zijn poort neerlag, vol zweren. En hij verlangde ernaar verzadigd te worden met de kruimels die van de tafel van de rijke vielen; ook kwamen de honden en likten zijn zweren. En het gebeurde dat de bedelaar stierf en door de engelen gedragen werd in de schoot van Abraham; en de rijke stierf ook en werd begraven. En toen hij in de hel (Hades) zijn ogen opsloeg, terwijl hij in pijn verkeerde, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zei: Vader Abraham, heb medelijden met mij, en zend Lazarus, opdat hij de top van zijn vinger in water doopt en mijn tong verkoelt, want ik lijd smart in deze vlam. Maar Abraham zei: Kind, herinner u dat u uw goede dingen ontving in uw leven, en Lazarus evenzo het kwade; maar nu wordt hij vertroost en u lijdt pijn. En bij dit alles is er tussen ons en u een grote kloof bevestigd, zodat zij die van hier naar u willen overgaan, dat niet kunnen, en ook zij van daar niet naar ons toe kunnen overkomen. En hij zei: Ik vraag u dan, vader, dat u hem naar het huis van mijn vader zendt — want ik heb vijf broers — dat hij hun een ernstige getuigenis geeft, opdat ook zij niet in deze plaats van pijniging komen. Abraham zei tegen

hem: Zij hebben Mozes en de profeten: laten zij die horen. En hij zei: Nee, vader Abraham, maar als iemand van de doden naar hen toe ging, dan zouden zij zich bekeren. Maar hij zei tegen hem: Als zij Mozes en de profeten niet horen, zullen zij zich ook niet laten overtuigen als iemand uit de doden zou opstaan.”

Er staat nergens dat dit een verslag is van een gebeurtenis. Er staat nergens dat dit letterlijk is gebeurd. En zoals alle gelijkenissen is het een verhaal met een les, met een symbolische betekenis.

De rijke man spreekt — terwijl hij zogenaamd in brand staat — van water. Hij vraagt om een druppel water op zijn tong. Niet om bevrijding, niet om verlossing, maar om verkoeling. Als dit letterlijk zou zijn, waarom vraagt hij dan geen redding? Waarom vraagt hij dan geen uitweg?

Er wordt gesproken over de schoot van Abraham. Abraham is hier niet God. Er is geen sprake van Jezus. En toch bevindt Lazarus zich zogenaamd in geluk bij Abraham. Het hele verhaal heeft geen kenmerken van een uiteindelijke bestemming of een hemels oordeel, maar is volledig joods-cultureel in symboliek. Het is een les voor de Farizeeën die vertrouwden op rijkdom en op afstamming.

Lukas 16:14-15 “En de Farizeeën, die geldzuchtig waren, hoorden al deze dingen en zij spotten met Hem. En Hij zei tegen hen: U bent het die zich rechtvaardigt tegenover de mensen, maar God kent uw harten; want wat bij de mensen hoogstaat, is een gruwel in de ogen van God.”

De gelijkenis werd niet verteld als beschrijving van een brandende hel, maar als oordeel over hun liefde voor rijkdom en uiterlijk vertoon. Zij geloofden dat rijkdom bewijs was van Gods zegen. Jezus keert dat om. De arme is in rust, de rijke in nood. Niet omdat hij rijk was, maar omdat hij zijn broeders niet wilde waarschuwen, zijn hart niet wilde buigen, niet luisterde naar Mozes en de profeten.

Als dit letterlijk was, dan is de hemel naast de hel — slechts een kloof ertussen. Mensen kunnen elkaar roepen. Men kan elkaar zien, praten, water vragen. Maar nergens in de Schrift wordt zo'n voorstelling ondersteund. Nergens. Dit is een gelijkenis, geen leerstelling over het hiernamaals.

Toch maken kerken er een fundament van. Ze nemen een symbolisch verhaal, trekken het uit zijn context, en bouwen er een theologie van vuur en eeuwige pijn op.

Maar Jezus zei:

Johannes 5:39-40 “U onderzoekt de Schriften, want u denkt daardoor eeuwig leven te hebben; en die zijn het die van Mij getuigen. En toch wilt u niet tot Mij komen opdat u leven zou hebben.”

Hij roept op tot leven. Tot bekering. Tot geloof. Niet tot angst voor vuur, maar tot vertrouwen in Hem. En die boodschap is verloren gegaan onder bergen leerstellingen over brandende oorden die nooit bedoeld waren als letterlijk eindstation voor Gods schepping.

De leugen van de hel onmaskerd — het Woord van God als enige waarheid

Er is een uitspraak die we eerder lazen: dat godslastering is wanneer men God ontzegt wat Hem toekomt, of Hem toeschrijft wat niet bij Zijn aard past. En wat kan er verder van Zijn natuur afstaan dan het idee dat Hij de meerderheid van Zijn schepselen eeuwig zal martelen in een brandende hel?

De kerk heeft dit idee niet uit de Schrift gehaald, maar uit heidense religies. Uit valse filosofieën. Uit overleveringen van mensen. En zij heeft deze valse leer aan God toegeschreven.

Maar God zegt:

Jesaja 55:7-9 “Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de ongerechte man zijn gedachten; laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen — tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig. Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan uw gedachten.”

Hij roept op tot bekering, niet tot vrees. Hij verlangt naar herstel, niet naar vergelding. Hij straft om te corrigeren, niet om te vernietigen. Hij is een Vader, geen folteraar.

Klaagliederen 3:31-33 “Want de Heere zal niet voor eeuwig verstoten. Al bedroeft Hij, Hij zal Zich ontfermen naar de grootheid van Zijn goedertierenheid. Want Hij plaagt de mensenkinderen niet van harte en Hij bedroeft hen niet.”

Zijn tuchtiging is tijdelijk. Zijn doel is altijd genezing. Maar de leer van de hel spreekt van eeuwige kwelling — zonder nut, zonder doel, zonder einde. Dat is niet Gods weg. Dat is niet Zijn Woord. Dat is niet Zijn karakter.

Romeinen 2:4 “Of veracht u de rijkdom van Zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en geduld, zonder te beseffen dat de goedheid van God u tot bekering leidt?”

Het is Zijn goedheid die mensen tot bekering leidt — niet angst. Niet bedreiging. Niet visioenen van eeuwig vuur. Maar goedheid.

De waarheid is dat de leer van de brandende hel de meest afschuwelijke lastering is die ooit tegen God is uitgesproken. Zij zegt dat Hij Zijn vijanden niet overwint met liefde, maar opsluit in een eeuwige martelkamer. Zij maakt van de Vader een monster. En daarom moet deze leer worden verworpen — niet met boosheid, maar met het Woord.

1 Johannes 4:8 “Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.”

1 Timotheüs 2:3-4 “Want dat is goed en aangenaam in de ogen van God, onze Zaligmaker, Die wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen.”

1 Korinthe 15:22 “Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook allen in Christus levend gemaakt worden.”

Dat is de waarheid. Dat is het evangelie. Niet eeuwige kwelling, maar eeuwig leven. Niet vuur, maar verlossing. Niet dood, maar opstanding.

Hoofdstuk 2

De Brandende Hel: Bijbelse Waarheid of Godslastering

De brandende hel – is het een bijbelse waarheid of is het godslastering? In de vorige hoofdstuk lazen we enkele fragmenten uit kerkelijke geschriften, maar ik wil nu nog wat meer voorlezen, omdat dit representatief is voor veel van de gangbare leer over de hel. En dat is al het geval geweest door de eeuwen heen van wat wij deze christelijke bedeling noemen, en dergelijke. Dit is een directe uitspraak, een citaat van een theoloog uit de Katholieke Kerk, en het valt onder de sectie “hel” in de Katholieke Encyclopedie.

“De Kerk belijdt haar geloof in de eeuwigheid van de pijnen van de hel in duidelijke bewoordingen. Zij bidt nooit voor de verdoemden. Vandaar, zonder enige twijfel, leert de Kerk uitdrukkelijk de eeuwigheid van de pijnen van de hel als een geloofswaarheid die niemand mag ontkennen of in twijfel trekken zonder zich schuldig te maken aan manifeste ketterij.”

Volgens de meerderheid van de theologen duidt de term “vuur” op een materieel vuur, en dus op een werkelijk vuur. Het is nogal overbodig om daaraan toe te voegen dat de aard van het hellevuur verschilt van dat van ons gewone vuur. Bijvoorbeeld: het blijft branden zonder dat er voortdurend nieuwe brandstof aan toegevoegd hoeft te worden. En zoals je weet uit de andere dingen die we hebben gezien, brandt dit vuur voortdurend zonder iets volledig te verteren. Alle mensen die daar zijn, blijven in een voortdurende toestand van vuur.

Op nog twee pagina’s hier, en ik zal je er niet mee vervelen, want sommige stukken zijn zo deprimerend om te lezen – niet alleen voor jou, maar ook wanneer je je realiseert dat honderdduizenden, ja miljoenen mensen hiermee zijn opgegroeid. Dit komt opnieuw uit een katholiek boek, dat geschreven is en bedoeld was voor onderricht op katholieke scholen aan jongeren. De naam van de auteur is Dr. Furniss – F-U-R-N-I-S-S. Dr. Furniss was een katholiek theoloog en hij schreef deze beschrijving van de kerkers van de hel. Hij verdeelt de hel in allerlei kleine compartimenten, en in elk compartiment is één persoon. Hij schrijft een beschrijving van deze persoon, en dit werd onderwezen aan, en voorgelezen aan, jonge kinderen in katholieke parochiescholen.

De eerste kerker: een jurk van vuur. Kom deze kamer binnen. Zie je hoe klein die is? Maar kijk, in het midden staat een meisje, misschien ongeveer achttien jaar oud. Wat een vreselijke jurk draagt ze. Haar jurk is gemaakt van vuur. Op haar hoofd draagt ze een kapje van vuur. Het is strak aangedrukt over haar hele hoofd. Het brandt haar hoofd. Het brandt door tot in de huid. Het schroeit het bot van haar schedel en laat het roken. De roodgloeiende hitte dringt haar hersenen binnen en doet ze smelten. Misschien houd je al niet van een gewone hoofdpijn. Denk dan eens aan de hoofdpijn die dit meisje moet hebben. Maar zie verder: ze is volledig omhuld door vlammen, want haar jurk is vuur. En de rest van deze beschrijving gaat door met hoe haar jurk letterlijk bestaat uit vuur, en eindigt met de zin dat zij, terwijl zij de momenten telt, zich herinnert dat ze deze voor eeuwig zal moeten blijven tellen.

De tweede kerker: de diepe put. Denk aan een doods-kist, niet gemaakt van hout, maar van vuur – massief vuur. En nu kom je deze andere kamer binnen. Je ziet een put, een diepe, bijna bodemloze put. Kijk erin en je ziet iets roodgloeiends en brandends. Het is een doods-kist –

een roodgloeiende doods-kist van vuur. Een zekere man ligt erin vastgeklemd. Het vuur brandt hem van onderen. De zij-kanten verschroeien hem. Het zware, brandende deksel bovenop drukt strak op hem neer. De afschuwelijke hitte binnenin doet hem stikken. Hij snakt naar adem. Hij kan niet ademen. Hij kan het niet verdragen. Hij wordt woedend. Hij probeert met al zijn kracht het deksel van de kist open te breken. Hij kan het niet. Hij heeft geen kracht meer. Hij geeft het op en zakt weer neer. Opnieuw de verstikking. Opnieuw probeert hij het. Opnieuw zakt hij neer. En zo zal hij voor altijd doorgaan.

Dit werd onderwezen en voorgelezen aan kleine kinderen. Ik spreek niet over achttienjarigen zoals dat meisje van daarnet. Ik spreek over kinderen van drie, vier, vijf, zes, zeven, acht en negen jaar oud – miljoenen van hen. Miljoenen zijn in de afgelopen eeuwen met dit soort ideeën opgevoed.

De derde kerker is een roodgloeiende vloer, en er staat een meisje van ongeveer zestien jaar op, blootsvoets, springend van de ene voet op de andere, voor de eeuwigheid. De vierde kerker is een kokende ketel, en daarin bevindt zich een jonge man. Er staat dat hij stil is, de wanhoop is over hem gekomen, zijn ogen zijn als twee brandende kolen, zijn ademhaling is moeilijk, en de beschrijving van zijn pijn gaat lang door, tot je het borrelen hoort, en beseft dat het zijn bloed is dat kookt in zijn aderen. De vijfde kerker is een roodgloeiende oven, en daarin zit een klein kind – in die kleine roodgloeiende oven. Het stampet met zijn kleine voetjes op de bodem van de oven. Je kunt op het gezicht van dit kind zien wat je op alle gezichten in de hel ziet: wanhoop, vertwijfeling en verschrikking.

En zo gaat het maar door. Complete boeken zijn de afgelopen tweeduizend jaar geschreven die dit soort zaken beschrijven voor mensen die zich in een plaats van aanbidding bevinden – waar zij verondersteld worden de God van de Bijbel te aanbidden. En dit is de beschrijving van de plaats waar zogenaamd het grootste deel van Gods volk de eeuwigheid zal doorbrengen.

Het Vuur van Baäl: Kinderoffers en de God van Israël

We eindigden in de vorige hoofdstuk in hoofdstuk 19 van Jeremia. Laten we daar opnieuw naartoe gaan. God richt zich daar tot het koninkrijk Juda. In vers 3 staat: “Hoor het woord van de HEERE, gij koningen van Juda, en inwoners van Jeruzalem! Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal een kwaad brengen over deze plaats, zodat ieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten.” En Hij vervolgt: “Omdat zij Mij verlaten hebben, deze plaats vervreemd hebben, en daarin wierook hebben gebrand voor andere goden, die zij, noch hun vaders, noch de koningen van Juda gekend hebben, en deze plaats met het bloed van onschuldigen hebben vervuld.”

Jeremia 19:5 "Zij hebben ook de hoogten van de Baäl gebouwd om hun zonen met vuur te verbranden tot brandoffers aan de Baäl, wat Ik niet geboden heb, noch gesproken, en het is in Mijn hart niet opgekomen."

Met andere woorden, God was van plan oordeel te brengen, vernietiging, en daadwerkelijk de stad Jeruzalem te verbranden, en dit volk in ballingschap te voeren, omdat zij kwaad en goddeloosheid hadden gebracht over die plaats. En wat hadden zij gedaan? Wel, precies datgene waarvan de fundamentalisten en katholieken zeggen dat God het zal doen met al Zijn kinderen: hen met vuur verbranden. Zij brandden hun kinderen als offer aan Baäl.

Sla met mij Leviticus 18 op. Dit is onderdeel van de boeken van de wet, beginnend in vers 1: “En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Ik ben de HEERE, uw God. Gij zult niet doen naar de werken van het land van Egypte, waarin gij gewoond hebt; en naar de werken van het land Kanaän, waarheen Ik u breng, zult gij niet doen; ook zult gij niet wandelen naar hun inzettingen.”

Met andere woorden, dit hoofdstuk bevat een duidelijke instructie van God dat Israël niet moest doen wat de Kanaänieten deden, noch wat de Egyptenaren deden. Daarna volgen ongeveer vijftien verzen waarin God opsomt wat de Kanaänieten deden — en wat Israël uitdrukkelijk verboden werd. En daarin staat ook:

Leviticus 18:21 "Gij zult uit uw zaad niemand geven om door het vuur te laten gaan voor de Molech; en gij zult de Naam van uw God niet ontheiligen: Ik ben de HEERE."

Molech was de Midianitische of Amoritische naam voor Baäl — gewoon een andere naam voor dezelfde afgod. Verderop in het hoofdstuk vinden we:

Leviticus 18:29 "Want ieder die enige van deze gruwelen doet, die zielen die ze doen, zullen uit het midden van hun volk uitgeroeid worden."

Gods wet sprak de doodstraf uit over ieder die zijn kinderen in het vuur offerde. En toch vertellen de fundamentalisten ons dat God Zelf het grootste deel van Zijn kinderen voor eeuwig in vuur zal verbranden. Wordt er werkelijk van ons gevraagd te geloven dat de God van de Bijbel — de God van barmhartigheid, liefde en rechtvaardigheid, die de Kerk beweert te onderwijzen — mensen veroordeelt voor het verbranden van hun kinderen, en dat dezezelfde God vervolgens Zijn eigen kinderen in vuur gooit om ze voor eeuwig te laten branden?

Toch is dat precies wat de meeste protestantse denominaties en de Katholieke Kerk leren. Terwijl dit nog vers in je geheugen zit, wil ik iets voorlezen — houd dit goed in gedachten. De definitie van godslastering uit Noah Webster's Bijbelse Woordenboek van 1828:

"Godslastering: een belediging aan God, geuit door woorden of geschriften; verwijtende, minachtende of oneerbiedige woorden, onvroom uitgesproken tegen Jehovah." Vervolgens citeert hij Linwood:

"Godslastering is een aantasting van God door te ontkennen wat Hem toekomt, of door Hem iets toe te schrijven dat strijdig is met Zijn aard."

Met andere woorden: als je onderwijst dat God iets doet wat Hij niet doet, dan is dat — volgens Webster's definitie — godslastering. Ook Strong's Concordantie geeft een definitie van godslastering zoals het in de Schrift gebruikt wordt: “het belasteren van God, kwaadspreken over God, of het lasteren en zwartmaken van God.”

Het woord "hel" komt in het Oude Testament 31 keer voor, en het is telkens vertaald vanuit het Hebreeuwse woord Sheol — s-h-e-o-l — dat ook wordt vertaald als “graf” (30 keer) en als “put” (3 keer). We lazen de eerste keren dat dit woord in de Schrift voorkomt, en ik wil dat opnieuw bekijken, zodat we begrijpen wat Sheol oorspronkelijk betekent.

In Genesis 37 lezen we dat Jakob, Israël, zei dat hij van verdriet zou sterven over de dood van Jozef. Hij zei dat Jozef in Sheol was, en Jakob zei dat hij verwachtte naar Sheol te gaan. In Genesis 44 zei zijn zoon Juda dat Jakob naar Sheol zou gaan als hij stierf.

In Genesis 49 komt Jakob aan het einde van zijn leven. Hij zei tot zijn zonen: “Ik word tot mijn volk vergaderd; begraaf mij bij mijn vaders in de spelonk, die op het veld van Efron, de Hethiet, is.” En vervolgens stierf hij. In Genesis 50:5 zegt Jozef tot de farao:

Genesis 50:5 "Mijn vader heeft mij laten zweren en gezegd: Zie, ik sterf; in mijn graf, dat ik mij in het land Kanaän gegraven heb, daar zult gij mij begraven; laat mij nu toch optrekken, dat ik mijn vader begraaf, en dan zal ik terugkomen."

Met andere woorden, Jozef zei: “Ik wil mijn vader begraven zoals hij heeft gevraagd — in zijn Sheol, zijn graf, zijn hel — die hij voor zichzelf gegraven heeft.” Farao gaf toestemming. Genesis 50:12-13 "En zijn zonen deden met hem zoals hij hun geboden had. En zijn zonen brachten hem naar het land Kanaän en begroeven hem in de spelonk van het veld van Machpela, dat Abraham met het veld tot een grafbezit gekocht had van Efron, de Hethiet, tegenover Mamre."

Dus zij begroeven Jakob op de plaats die hij zelf had aangewezen — in Sheol, die in vers 29 aangeduid werd als een spelonk — de grot die hij had gekocht. Noah Webster's woordenboek, dat we vorige week ook lazen, geeft de oorspronkelijke betekenis van het woord “hel” weer: het oorspronkelijke Saksische woord betekent letterlijk “een kuil in de grond” of “iets bedekken”. Dat is de oorsprong van het woord hel.

Vergaderd tot het Volk: Wat de Bijbel Echt Zegt over de Dood

Ik was vandaag eigenlijk van plan verder te gaan met het woord “graf” en het woord “hel”, maar vanwege de uitdrukkingen die gebruikt worden bij de dood van Jakob, Israël – en waarvan ik weet dat ook anderen die vaak aanhalen – denk ik dat we daar eerst op in moeten gaan. In Genesis 49:29 zei Jakob: “Ik word tot mijn volk vergaderd.” Dat lijkt te impliceren dat Jakob naar een plaats ging waar andere mensen waren. En de meesten van jullie weten dat fundamentalisten dit gebruiken om te onderwijzen dat de oudtestamentische gelovigen, degenen die stierven in geloof, naar andere gelovigen gingen die nog leefden, of naar een speciaal gedeelte van de hel – ook wel Hades genoemd – dat sommigen “het paradijs” noemen, en dat zij daar bleven totdat Jezus naar Hades ging terwijl Hij dood was, de poorten opende, hen eruit haalde, en hen meenam naar de hemel.

De meesten van jullie hebben deze leer in één of andere vorm gehoord. Het varieert per prediker of denominatie, maar vrijwel allen leren dat deze oude Israëlieten die in geloof stierven, levend waren in de hel, maar dan niet in het gedeelte van vuur en zwavel. Ze proberen hen daar vandaan te houden, en gebruiken daarbij deze zin: “Ik word vergaderd tot mijn volk.”

Laten we daarom eens kijken naar andere plaatsen in de Bijbel waar diezelfde uitdrukking wordt gebruikt. In Genesis 25:7-8 lezen we over de dood van Abraham:

Genesis 25:7-8 "Dit zijn de dagen van de jaren van Abrahams leven, die hij leefde: honderd vijfenzeventig jaar. Toen gaf Abraham de geest en stierf in goede ouderdom, oud en verzadigd van dagen, en werd tot zijn volk vergaderd."

In vers 9 lezen we dan dat zijn zonen, Isaak en Ismaël, hem begroeven in de spelonk van Machpela, in het veld van Efron, de zoon van Zohar, de Hethiet, dat tegenover Mamre ligt – dus op precies dezelfde plaats waar Jakob later ook werd begraven. Maar dezelfde uitdrukking werd gebruikt: hij werd tot zijn volk vergaderd.

In Genesis 25:17 lezen we over Ismaël:

Genesis 25:17 "En dit zijn de jaren van Ismaëls leven: honderdzevenendertig jaar; en hij gaf de geest, en stierf, en werd tot zijn volk vergaderd."

In Genesis 35:28-29 lezen we over Isaak:

Genesis 35:28-29 "En de dagen van Isaak waren honderd tachtig jaar. En Isaak gaf de geest en stierf, en werd tot zijn volk vergaderd, oud en verzadigd van dagen. En zijn zonen, Ezau en Jakob, begroeven hem."

Dan komt Genesis 49, waarin Jakob, Israël, zegt dat hij tot zijn volk vergaderd zal worden. En in vers 33 staat:

Genesis 49:33 "En toen Jakob geëindigd had zijn zonen te bevelen, trok hij zijn voeten op in het bed, gaf de geest, en werd tot zijn volk vergaderd."

Deze uitdrukking wordt, zoals ik zei, keer op keer gebruikt door predikanten die zeggen dat deze mensen levend naar een compartiment van Hades gingen, omdat zij zogenaamd tot hun volk werden “vergaderd”.

Maar dezelfde terminologie wordt nog vaker gebruikt. Laten we gaan naar Richteren 2, waarin dit gezegd wordt over het hele volk Israël, te beginnen bij vers 8: Richteren 2:8-10 "En Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van de HEERE, stierf, honderd en tien jaar oud. En zij begroeven hem in het gebied van zijn erfdeel te Timnath-Heres, op het gebergte van Efraïm, aan de noordzijde van de berg Gaäs. En ook dat ganse geslacht werd tot hun vaderen vergaderd."

Dat betekent duidelijk: ze stierven.

Sla nu 2 Koningen 22 op. Hier vraagt koning Josia aan de HEERE wat er met Juda zou gebeuren vanwege hun grote zonden. Josia had zich persoonlijk bekeerd van zijn eigen zonden én van die van het volk, en God geeft hem antwoord in vers 19–20:

2 Koningen 22:19-20 "Omdat uw hart week geworden is, en gij u voor het aangezicht des HEEREN vernederd hebt, toen gij hoorde wat Ik over deze plaats en zijn inwoners gesproken heb, namelijk dat zij een woestheid en een vloek zouden worden, en gij uw klederen gescheurd en voor Mijn aangezicht geweend hebt – zo heb Ik ook naar u gehoord, spreekt de HEERE. Zie, daarom zal Ik u tot uw vaderen vergaderen, en gij zult met vrede in uw graf vergaderd worden; en uw ogen zullen al het kwaad dat Ik over deze plaats brengen zal, niet zien."

Wat betekent dan die uitdrukking: “vergaderd worden tot uw vaderen”? Het betekent eenvoudigweg: sterven, en gaan naar dezelfde plaats waar alle doden zijn — naar het graf,

naar Sheol. Het is een uitdrukking die in de Schrift ongeveer zeven keer gebruikt wordt om aan te geven dat iemand sterft en zich voegt bij de doden. Geen enkel woord of omschrijving in deze passages suggereert dat deze mensen op enigerlei wijze nog levend waren.

Dit brengt ons bij de vraag over Mozes en Elia. Hoeveel van jullie hebben wel eens gehoord dat Mozes en Elia, in tegenstelling tot de andere Israëlieten, direct in de hemel zijn opgenomen? Sommigen zeggen dat van de een, sommigen van de ander, sommigen van beiden. En dat zij dus niet naar het compartiment van Hades gingen, maar door God in de hemel werden opgenomen. Velen van jullie hebben deze leer gehoord. Die wordt door sommige fundamentalisten onderwezen, hoewel niet door allemaal.

Het grootste deel van dit idee komt uit wat wij het verhaal van de verheerlijking op de berg noemen, in het Nieuwe Testament. Sla met mij Mattheüs 17 op. Want telkens wanneer het gaat over de toestand van de doden in het Oude Testament, zeggen veel predikanten: "Nou, ik weet dat ze niet naar de hemel gingen, want dat wordt in het Oude Testament niet onderwezen, maar Mozes en Elia wel." Sommigen voegen daar Enoch nog aan toe, maar laten we ons nu even richten op Mozes en Elia. Zij gebruiken deels het verslag van de verheerlijking op de berg als "bewijs".

Mattheüs 17:1-3 "En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus, en Johannes, zijn broeder, met Zich, en bracht hen op een hoge berg alleen. En Hij werd voor hun ogen veranderd; en Zijn gezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht. En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken."

Mattheüs 17:4-6 "En Petrus antwoordde en zei tot Jezus: Heere, het is goed dat wij hier zijn; indien Gij wilt, laat ons hier drie tenten maken: één voor U, één voor Mozes, en één voor Elia. Terwijl hij nog sprak, zie, een lichtende wolk overschaduwde hen; en zie, een stem uit de wolk zei: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem! En de discipelen, dit horende, vielen op hun aangezicht en werden zeer bevreesd."

Mattheüs 17:7-8 "En Jezus kwam bij hen, raakte hen aan, en zei: Staat op en vreest niet. En hun ogen opheffende, zagen zij niemand dan Jezus alleen."

En dan komt het cruciale vers, dat door predikanten die deze leer onderwijzen, bijna nooit wordt aangehaald:

Mattheüs 17:9 "En toen zij van de berg afdaalden, gebod Jezus hun en zei: Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des mensen uit de doden zal opgestaan zijn."

Laat ik het herhalen, voor het geval je het gemist hebt, want miljoenen christenen hebben dit blijkbaar nooit opgemerkt: Jezus zei dat het een gezicht was. Hebben zij Mozes en Elia gezien? Nee – zij zagen een visioen.

Job en de Rust der Doden – Een Bijbelse Weerlegging van de Eeuwige Marteling

Laten we een paar verzen lezen die geschreven zijn door een andere godvrezende man, met de naam Job, over de toestand van de doden en wat Job verwachtte dat met hem zou gebeuren. Sla met mij het eerste hoofdstuk van Job op.

Zoals je weet had Job een enorm verlies geleden, veel groter dan dat van enig ander individu in de Schrift die een schrijver was van bijbelboeken. Job 1:20-21 "Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel ter aarde, en boog zich neer. En hij zei: Naakt ben ik uit de buik van mijn moeder gekomen, en naakt zal ik daarheen terugkeren; de HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd."

Job 1:22 "In dit alles zondigde Job niet en schreef hij God niets dwaas toe."
Met andere woorden: Job sprak niets verkeerd over God, ook al had hij alles verloren.

Dus wat Job zegt dat met hem zou gebeuren als hij stierf, moet waar zijn. Onthoud wat ik eerder zei over de definitie van godslastering volgens Webster: het toeschrijven aan God van iets wat Hij niet heeft gezegd, of wat Hij niet heeft gedaan of zal doen. Job had persoonlijke pijn en ellende geleden, die nog intenser werd toen zijn tegenstanders toestemming kreeg om hem persoonlijk te treffen.

Job 2:7-8 "Toen ging de satan van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren, van de voetzool af tot zijn kruin toe. En hij nam een potscherf om zich daarmee te krabben, en hij zat neer in de as."

Job 2:9-10 "Toen zei zijn vrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uw vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf! Maar hij zei tot haar: Gij spreekt als een der dwaze vrouwen spreekt. Zouden wij het goede van God ontvangen en het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet."

Job sprak geen onwaarheid met zijn mond, ondanks alles wat hij doormaakte.

Job 3:1-3 "Daarna opende Job zijn mond, en vervloekte zijn geboortedag. En Job sprak en zei: Laat de dag vergaan waarop ik geboren ben, en de nacht die zei: Er is een man verwekt!"
Job gaat verder en zegt in wezen: Ik wou dat ik nooit geboren was. Niet omdat hij God vervloekte, maar vanwege de pijn en ellende die hij onderging.

Job 3:11 "Waarom stierf ik niet van de baarmoeder af? Waarom gaf ik de geest niet als ik uit de buik kwam? Waarom hebben de knieën mij ontvangen? En waarom de borsten, dat ik zou zogen?"

Job 3:13 "Want dan zou ik nu liggen en rust hebben; ik zou slapen; dan zou mij gerust zijn."

Job zegt: Als ik gestorven was in de baarmoeder, zou ik slapen, zou ik rusten. Geen vuur, geen zwavel, geen eeuwige pijniging. Alleen slaap. En zoals hoofdstuk 1 en ook hoofdstuk 42 bevestigen, zondigde Job niet tegen God in al zijn woorden. Dus wat Job zegt over de toestand van de doden is correct.

En dan, als tegenvoorbeeld, wat zeggen de kerken? Een schrijver uit vorige eeuwen schreef over wat God zou doen met kleine kinderen:

“Kleine kinderen die in de moederschoot zijn begonnen te leven en daar zijn gestorven, of die net geboren zijn en zonder het sacrament van de heilige doop uit deze wereld zijn gegaan, moeten gestraft worden met de eeuwige foltering van het onsterfelijke vuur.”

Dat is het katholieke standpunt over ongeboren baby's en hun staat na de dood.

Hier is een citaat uit een presbyteriaanse publicatie:

“Voor altijd gekweld door een vreselijke storm zullen zij zich verscheurd voelen door een toornige God en doorboord worden met dodelijke steken, verschrikt door de bliksemschichten van God, verbrijzeld door het gewicht van Zijn hand, zodat het beter zou zijn in een afgrond te zinken dan één moment in deze verschrikkingen te staan – zelfs zuigelingen brengen hun verdoemenis met zich mee.”

En een andere man van de Anglicaanse Kerk schreef het volgende over degenen in de hel:

“Mannen zullen hun vrouwen zien, ouders hun kinderen, gekweld voor hun ogen. De lichamen van de verdoemden zullen samen geperst worden in de hel als druiven in een wijnpers, die elkaar zo verdrukken dat ze uiteenspatten. Elk afzonderlijk zintuig en orgaan zal worden aangevallen met zijn eigen passende en meest verfijnde lijden.”

Dat is wat de presbyterianen, de Kerk van Engeland en de katholieken zeggen over de staat van zuigelingen na hun dood. Job daarentegen zegt:

Job 3:13 "Want dan zou ik nu liggen en rust hebben; ik zou slapen; dan zou mij gerust zijn."

Terug naar Job 1:22 – "In dit alles zondigde Job niet, noch schreef hij God iets dwaas toe."

De Visioenen van de Berg en het Lot van Mozes en Elia

Wanneer we het hebben over de toestand van de doden in het Oude Testament, wijzen veel predikanten op het zogenaamde bewijs dat sommigen van hen toch naar de hemel zijn gegaan. Eén van de meest aangehaalde voorbeelden is de gebeurtenis van de verheerlijking op de berg, waarbij Jezus, Mozes en Elia verschenen. Men leert vaak dat dit bewijst dat Mozes en Elia levend in de hemel waren en terugkwamen om met Jezus te verschijnen. Maar wat zegt de Bijbel werkelijk?

Mattheüs 17:1-3 "En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus, en Johannes, zijn broeder, met Zich mede, en bracht hen op een hoge berg alleen. En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd; en Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht. En ziet, aan hen verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken."

Velen gebruiken deze passage om te stellen dat Mozes en Elia levend waren in de hemel en letterlijk verschenen aan Jezus. Maar lees nu vers 9:

Mattheüs 17:9 "En als zij van de berg afkwamen, gebod Jezus hun, zeggende: Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des mensen uit de doden zal opgestaan zijn."

Let op: Jezus noemde het een gezicht, oftewel een visioen. Dus zagen ze Mozes en Elia werkelijk? Nee. Jezus Zelf zei dat het een visioen was. Zij zagen niet letterlijk Mozes en Elia; zij zagen een symbolisch, geestelijk visioen.

Toch leren vele predikanten en kerken vandaag dat Mozes en Elia letterlijk uit de hemel waren neergedaald. Jezus' eigen woorden weerleggen die leer. Hij zei: "Zegt niemand dit gezicht..." Het was geen lichamelijke ontmoeting met gestorvenen, maar een Goddelijke demonstratie van een boodschap — een visioen met een doel.

Dat brengt ons bij een bredere leerstelling die men in veel kerken hoort: dat de oudtestamentische heiligen bij hun dood naar een soort hemelse afdeling van de hel gingen, soms “paradijs” genoemd, en dat zij daar wachtten totdat Jezus hen eruit bevrijdde na Zijn dood. Maar die leer rust op misvattingen, vaak ondersteund door slecht begrepen verzen. Laten we kijken naar wat er echt staat over het sterven van deze mensen.

Neem bijvoorbeeld Genesis 25:8 over Abraham:

Genesis 25:8 "En Abraham gaf den geest, en stierf in goede ouderdom, oud en der dagen zat; en hij werd tot zijn volken vergaderd."

Deze uitdrukking, tot zijn volken vergaderd, wordt vaak geïnterpreteerd alsof Abraham naar een plaats ging waar andere overleden mensen bewust leefden. Maar telkens wanneer deze uitdrukking in de Schrift gebruikt wordt, gaat het simpelweg om de dood — begraven worden bij de voorouders.

Genesis 49:33 "En toen Jakob geëindigd had zijn zonen te bevelen, trok hij zijn voeten op in het bed, en gaf den geest, en werd tot zijn volken vergaderd."

Ook in het geval van Jakob gaat het niet over bewust voortleven na de dood, maar over sterven — begraven worden bij zijn voorouders, in het graf (Sheol). Er is geen bewijs dat dit betekent dat de gestorvenen ergens bewust samenkomen.

Verder in Richteren 2:10 staat:

Richteren 2:10 "En ook dat ganse geslacht werd tot zijn vaderen vergaderd; en er stond een ander geslacht op na hen..."

Hier is duidelijk sprake van een natuurlijke dood, geen levend voortbestaan in een ander rijk. Allen stierven. Er wordt niets gezegd over bewustzijn na de dood of verblijf in een hemelse ruimte.

Sla ook 2 Koningen 22:20 op. Daar zegt God tegen koning Josia:

2 Koningen 22:20 "Ziet, Ik zal u tot uw vaderen vergaderen, en gij zult in vrede in uw graf vergaderd worden, dat uw ogen al het kwaad niet zullen zien, dat Ik over deze plaats brengen zal."

Hier wordt het zelfs expliciet verbonden met het graf — in vrede in uw graf. Wederom geen sprake van bewust voortbestaan.

Dan komt de bekende tekst over Elia in 2 Koningen 2:11:

2 Koningen 2:11 "En het geschiedde, als zij voortgingen en spraken, ziet, zo was er een wagen van vuur, met paarden van vuur, die tussen hen beiden scheidde; en Elia voer op in een storm naar den hemel."

Velen nemen aan dat dit betekent dat Elia naar de hemel ging waar God woont. Maar dat is niet noodzakelijkerwijs zo. Het Hebreeuwse woord shamayim (hemel) kan ook lucht of atmosfeer betekenen. Denk aan de vogels in de hemel, of regen die uit de hemel valt.

Bovendien, ongeveer 20 jaar later lezen we in 2 Kronieken 21:12 het volgende:

2 Kronieken 21:12 "Toen kwam tot hem een schrijven van Elia, den profeet, zeggende: Zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Omdat gij niet gewandeld hebt in de wegen van uw vader Josafat..."

Elia stuurt een brief — twintig jaar na zijn “hemelvaart”. Dat suggereert dat hij ergens nog leefde op aarde, of dat God zijn bediening op bovennatuurlijke wijze had verlengd. In elk geval: hij was niet “in de hemel” zoals men dat meestal voorstelt.

Wat Mozes betreft, lezen we in Deuteronomium 34:5-6:

Deuteronomium 34:5-6 "Alzo stierf Mozes, de knecht des HEEREN, aldaar in het land van Moab, naar het woord des HEEREN. En Hij begroef hem in het dal, in het land van Moab, tegenover Beth-Peor; en niemand heeft zijn graf geweten tot op dezen dag."

Mozes stierf. God Zelf begroef hem. En er is geen aanwijzing dat hij naar de hemel ging. Sterker nog, in datzelfde hoofdstuk had God tegen Mozes gezegd dat hij niet het Beloofde Land mocht binnengaan vanwege zijn ongehoorzaamheid. Zou God hem dan wél naar de hemel laten gaan?

Deuteronomium 32:50 "En sterf op dien berg, waar gij opgaat, en wordt tot uw volken vergaderd; gelijk als uw broeder Aäron gestorven is op den berg Hor, en tot zijn volken vergaderd is."

Dus Mozes stierf, net als Aäron, en werd tot zijn volken vergaderd — in het graf, niet in de hemel.

En daarmee is het duidelijk: deze uitdrukking betekent gewoon dat iemand sterft en wordt bijgezet bij de doden. Het betekent niet dat hij bewust voortleeft of in een soort hemels paradijs verblijft. De Schrift bevestigt dit consistent.

De Leugen van de Brandende Hel – Een On-Bijbelse Doctrine Vol Valse Schrikbeelden

De brandende hel — is het een Bijbelse waarheid of een godslastering? In de vorige hoofdstukken lasen we al enkele fragmenten uit kerkelijke geschriften, maar ik wil nog wat meer voorlezen, omdat dit representatief is voor veel van de gangbare leer omtrent de hel. En dat is al eeuwenlang zo geweest in wat wij deze christelijke bedeling noemen. Dit hier is een directe uitspraak van een katholiek theoloog, te vinden onder de sectie “Hel” in de Katholieke Encyclopedie.

"De Kerk belijdt haar geloof in de eeuwigheid van de pijn van de hel in duidelijke bewoordingen. Zij bidt nooit voor de verdoemden. Daarom, buiten enige twijfel, leert de Kerk uitdrukkelijk de eeuwigheid van de pijn van de hel als een geloofswaarheid die niemand kan ontkennen of betwijfelen zonder zich schuldig te maken aan manifeste ketterij."

Volgens het merendeel van de theologen verwijst het woord “vuur” naar letterlijk vuur — dus een echt, materieel vuur. Er wordt wel aan toegevoegd dat het vuur van de hel anders is dan

gewoon vuur; het brandt namelijk door zonder dat er brandstof aan toegevoegd hoeft te worden.

Zoals je weet uit andere stukken die we gezien hebben, brandt dit vuur zonder iets daadwerkelijk te verteren. Al die mensen blijven daar, eeuwig brandend in een staat van vuur. Ik zal niet alles voorlezen, want sommige stukken zijn ronduit deprimerend — niet alleen voor jou, maar vooral wanneer je beseft dat honderdduizenden, ja, miljoenen mensen zijn opgegroeid met deze dingen.

Hier is nog een fragment, dit keer uit een katholiek boek dat bedoeld was voor het onderwijs op katholieke scholen, gericht aan jonge mensen. De auteur heet Dr. Furniss — F-U-R-N-I-S-S.

Dr. Furniss was een katholiek theoloog. Hij schreef een beschrijving van de kerkers van de hel. Hij had de hel opgedeeld in allerlei compartimenten, en in elk compartiment zat één persoon. Hij beschrijft wat die persoon meemaakt. En dit werd dus onderwezen — en voorgelezen — aan jonge kinderen op katholieke parochiescholen.

De eerste kerker: Een jurk van vuur.

"Kom deze kamer binnen. Zie je? Hij is erg klein. In het midden zie je een meisje, ongeveer achttien jaar oud. Wat een vreselijke jurk draagt zij. Haar jurk is gemaakt van vuur. Op haar hoofd draagt zij een muts van vuur. Die is diep over haar hoofd getrokken. Het verbrandt haar hoofd. Het brandt door in haar huid. Het schroeit het bot van haar schedel en doet het roken. De gloeiend hete hitte dringt haar hersenen binnen en doet ze smelten. Misschien houd jij niet van hoofdpijn. Bedenk dan welke hoofdpijn dit meisje moet hebben. Maar zie verder: ze is omhuld door vlammen, want haar jurk staat in brand."

En het eindigt met: "Terwijl zij de seconden telt, herinnert ze zich dat zij ze voor altijd zal moeten blijven tellen."

De tweede kerker: De diepe put.

"Stel je een doodskist voor, maar dan niet van hout, maar van vuur — massief vuur. Kijk in deze kamer. Je ziet een diepe, bijna bodemloze put. Kijk erin en je ziet iets roodgloeiends branden. Het is een doodskist — een roodgloeiende doodskist van vuur. Een man ligt vastgebonden in die kist. Hij brandt van onderen. De zijanten schroeien hem. Het brandende deksel drukt zwaar op hem. De verschrikkelijke hitte binnenin doet hem stikken. Hij snakt naar adem. Hij kan niet ademen. Hij kan het niet verdragen. Hij raakt razend. Hij probeert met al zijn kracht de kist open te breken. Hij faalt. Hij heeft geen kracht meer. Hij geeft het op, zakt weer neer. En opnieuw die verschrikkelijke verstikking. Opnieuw probeert hij het. En weer zakt hij neer. Zo zal het eeuwig doorgaan."

De derde kerker: De gloeiende vloer.

Een meisje van ongeveer zestien jaar staat op een roodgloeiende vloer, op blote voeten, springend van de ene voet op de andere — voor de eeuwigheid.

De vierde kerker: Een kokende ketel.

Een jonge man — zwijgend, verlamd van wanhoop. Zijn ogen als twee brandende kolen. Zijn ademhaling moeizaam. Je hoort een borrelend geluid. Dan realiseer je je: het is zijn bloed dat kookt in zijn aderen.

De vijfde kerker: Een oven van vuur.

Een klein kind in een kleine oven van vuur. Het stampet met zijn kleine voetjes op de bodem van de oven. Op zijn gezicht zie je dezelfde uitdrukking die je op alle gezichten in de hel ziet: wanhoop. Verschrikkelijk. Hopeloos.

En zo gaat het maar door. Boeken vol zijn er geschreven in de afgelopen 2000 jaar om mensen dit soort dingen voor te houden, in een plaats die een huis van aanbidding zou moeten zijn — waar men de God van de Bijbel dient. En dit is dan de beschrijving van de plaats waar de meeste van Gods kinderen naar toe zouden gaan, voor eeuwig.

We sloten vorige keer af in Jeremia 19. Sla dat met mij op. God berispt hier het koninkrijk Juda.

Jeremia 19:3 "Hoort het woord des HEEREN, gij koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem: Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God van Israël: Zie, Ik zal kwaad brengen over deze plaats, zodat een ieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten."

Jeremia 19:4 "Omdat zij Mij verlaten hebben en deze plaats ontwijd hebben, en daarin wierook gebrand hebben voor andere goden die zij niet gekend hebben, noch hun vaders, noch de koningen van Juda, en deze plaats gevuld hebben met het bloed der onschuldigen."

Jeremia 19:5 "En zij hebben de hoogten van Baäl gebouwd, om hun zonen met vuur te verbranden als brandoffers voor Baäl, wat Ik niet geboden heb, noch gesproken, en wat in Mijn hart niet is opgekomen."

Met andere woorden: God zou oordeel brengen, vernietiging. Hij zou Jeruzalem letterlijk verbranden en het volk in ballingschap voeren, omdat zij kwaad hadden gedaan. Wat hadden zij gedaan? Zij deden precies wat de fundamentalisten en katholieken zeggen dat God gaat doen met Zijn kinderen: hen verbranden in vuur. Zij verbrandden hun kinderen als offer aan Baäl.

Sla Leviticus 18 op. Dit is onderdeel van de wet.

Leviticus 18:1-3 "En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Ik ben de HEERE uw God. Naar de werken van het land Egypte, waarin gij gewoond hebt, zult gij niet doen; en naar de werken van het land Kanaän, waarheen Ik u breng, zult gij niet doen; en gij zult in hun inzettingen niet wandelen."

God waarschuwt hen dus niet te doen wat de Kanaänieten deden. Dan volgen vijftien verzen met allerlei verboden praktijken — waaronder:

Leviticus 18:21 "Gij zult niemand van uw zaad geven om door het vuur te laten gaan voor Molech."

En Molech was de naam voor Baäl onder de Midianieten of Amorieten.

Leviticus 18:29 "Want ieder die één van deze gruwelen doet — dus ook het verbranden van kinderen — die ziel zal worden uitgeroeid uit zijn volk."

Gods wet verkondigt de doodstraf voor iemand die zijn kinderen verbrandt. En toch vertellen fundamentalisten ons dat God Zelf de meeste van Zijn kinderen voor eeuwig zal verbranden in vuur?

Moeten wij geloven dat de God van de Bijbel — een God van genade, liefde en gerechtigheid — mensen veroordeelt die hun kinderen verbranden, en dan Zelf Zijn eigen kinderen voor eeuwig brandt in een vuur? De kerken — protestantse denominaties en de katholieke kerk — zeggen ja.

Ik lees nog even uit Noah Webster's woordenboek van 1828:

Godslastering: Een belediging aan God, door woorden of geschrift, smadelijke of ontterende woorden, goddeloos uitgesproken tegen God.

"Het toeschrijven aan God van datgene wat Hem niet toekomt, of het ontkennen van datgene wat Hem wel toekomt."

Met andere woorden: als je leert dat God iets doet wat Hij niet doet, dan is dat — volgens Webster — godslastering.

Volgens Strong's Concordantie betekent godslastering: laster van God, kwaadspreken over God, of het belasteren van God. In het Oude Testament komt het woord "hel" 31 keer voor — altijd vertaald van het Hebreeuwse woord sheol. Datzelfde woord wordt 30 keer vertaald als "graf", en 3 keer als "kuil".

De Leugen van de Brandende Hel – Een On-Bijbelse Doctrine Vol Valse Schrikbeelden (Vervolg)

De brandende hel — is het een Bijbelse waarheid of een godslastering? Vorige week lazen we enkele fragmenten uit kerkelijke geschriften, maar ik wil vanochtend nog wat meer voorlezen, omdat dit representatief is voor veel van de gangbare leer over de hel. En dat is al eeuwen zo geweest in deze zogenaamde christelijke bedeling. Dit is een directe uitspraak van een theoloog van de Katholieke Kerk, te vinden onder de sectie "Hel" in de Katholieke Encyclopedie.

"De Kerk belijdt haar geloof in de eeuwigheid van de pijnen der hel in duidelijke bewoordingen. Zij bidt nooit voor de verdoemden. Daarom, zonder enige twijfel, leert de Kerk uitdrukkelijk de eeuwigheid van de pijnen der hel als een geloofswaarheid die niemand mag ontkennen of in twijfel trekken zonder zich schuldig te maken aan manifeste ketterij."

Volgens de meerderheid van de theologen verwijst de term 'vuur' naar materieel vuur, dus echt vuur. En er wordt aan toegevoegd dat de aard van het hellevuur verschilt van gewoon vuur. Het blijft namelijk branden zonder dat er voortdurend brandstof aan toegevoegd hoeft te worden.

Zoals je weet uit de andere dingen die we hebben gelezen, brandt dit vuur continu — en verbrandt nooit iets volledig. De mensen blijven daar in een voortdurende staat van vuur. Ik zal niet alles voorlezen, want sommige delen zijn ronduit deprimerend — niet alleen voor jou, maar vooral als je beseft dat honderdduizenden, ja miljoenen mensen met dit gedachtegoed zijn opgegroeid.

Dit komt uit een katholiek boek dat geschreven en bedoeld was voor instructie op katholieke scholen voor jongeren. De auteur heet dr. Furniss — F-U-R-N-I-S-S. Dr. Furniss was een katholiek theoloog en hij schreef een beschrijving van de kerkers van de hel. Hij deelde de hel op in allerlei compartimenten, en in elk compartiment zat één persoon. En hij beschrijft dan wat die persoon meemaakt. Dit werd voorgelezen — en onderwezen — aan jonge kinderen op katholieke parochiescholen.

De eerste kerker: een jurk van vuur.

“Kom deze kamer binnen. Zie je? Ze is erg klein. In het midden zie je een meisje van misschien achttien jaar oud. Wat een vreselijke jurk draagt zij. Haar jurk is gemaakt van vuur. Op haar hoofd draagt zij een muts van vuur. Die is diep over haar hoofd getrokken. Het verbrandt haar hoofd. Het brandt in haar huid. Het schroeit het bot van haar schedel en doet het roken. De roodgloeiende hitte dringt haar hersenen binnen en doet ze smelten. Misschien houd jij niet van hoofdpijn. Bedenk dan wat voor hoofdpijn dit meisje moet hebben. Maar zie verder: ze is omhuld door vlammen, want haar jurk staat in brand.”

En het eindigt met: “Terwijl zij de seconden telt, herinnert ze zich dat zij deze voor eeuwig zal moeten tellen.”

De tweede kerker: de diepe put.

“Stel je een doods-kist voor, niet van hout, maar van vuur — massief vuur. Kijk in deze kamer. Je ziet een diepe, bijna bodemloze put. Kijk erin en je ziet iets roodgloeiends branden. Het is een doods-kist — een roodgloeiende doods-kist van vuur. Een man ligt vastgebonden in die doods-kist. Het vuur brandt hem van onderen. De zij-kanten schroeien hem. Het brandende deksel drukt zwaar op hem. De verschrikkelijke hitte binnenin doet hem stikken. Hij snakt naar adem. Hij kan niet ademen. Hij kan het niet verdragen. Hij raakt razend. Hij probeert met al zijn kracht de kist open te breken. Hij faalt. Hij heeft geen kracht meer. Hij geeft het op, zakt weer neer. En opnieuw die verstikking. Weer probeert hij het. En weer zakt hij neer. Zo zal het eeuwig doorgaan.”

De derde kerker: een gloeiendhete vloer.

Een meisje van zestien jaar staat op een roodgloeiende vloer, op blote voeten, springend van de ene voet op de andere — voor altijd.

De vierde kerker: een kokende ketel.

Een jonge man — zwijgend, verlamd van wanhoop. Zijn ogen als brandende kolen. Zijn ademhaling zwaar. Je hoort geborrel. Dan beseft je: het is zijn bloed dat kookt in zijn aderen.

De vijfde kerker: een gloeiendhete oven.

Een klein kind in een kleine oven van vuur. Het stampet met zijn voetjes op de vloer van de oven. Op zijn gezicht zie je wanhoop. Verschrikkelijk. Hopeloos.

En zo gaat het maar door. Boeken vol zijn er geschreven in de afgelopen 2000 jaar om mensen dit soort voorstellingen voor te houden — in huizen van aanbidding waar men beweert de God van de Bijbel te dienen. En dit is dan zogezegd de bestemming van het merendeel van Gods kinderen — voor eeuwig.

We eindigden de vorige keer in Jeremia 19. Sla dat opnieuw op. God richt zich hier tot het koninkrijk Juda:

Jeremia 19:3 “Hoor het woord van de HEERE, gij koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem! Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal een kwaad brengen over deze plaats, dat ieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten;

Jeremia 19:4 omdat zij Mij verlaten hebben, en deze plaats vervreemd hebben, en daarin wierook hebben gebrand voor andere goden, die zij niet gekend hebben, zij noch hun vaders, noch de koningen van Juda, en deze plaats met het bloed der onschuldigen hebben vervuld;

Jeremia 19:5 en zij hebben de hoogten van de Baäl gebouwd, om hun zonen met vuur te verbranden tot brandoffers aan de Baäl; hetgeen Ik niet geboden heb, noch gesproken, en het is in Mijn hart niet opgekomen.”

Met andere woorden, God stond op het punt om oordeel en vernietiging te brengen, en zelfs Jeruzalem te verbranden en het volk in ballingschap te brengen, omdat zij kwaad en goddeloosheid over die plaats hadden gebracht. En wat hadden zij gedaan? Zij hadden hun kinderen geofferd in vuur aan Baäl — precies wat de fundamentalisten en katholieken vandaag beweren dat God zal doen met Zijn kinderen: hen verbranden in vuur.

Sla Leviticus 18 op, onderdeel van Gods wet.

Leviticus 18:1-3 “En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Ik ben de HEERE, uw God. Gij zult niet doen naar de werken van het land Egypte, waarin gij gewoond hebt; noch doen naar de werken van het land Kanaän, waarheen Ik u breng; en gij zult in hun inzettingen niet wandelen.”

Vervolgens geeft God een reeks verboden, waaronder:

Leviticus 18:21 “Gij zult niemand van uw zaad geven om door het vuur te laten gaan voor Molech.”

(Molech is een andere naam voor Baäl, onder de Midianieten of Amorieten.)

Leviticus 18:29 “Want ieder die één van deze gruwelen doet — waaronder dus het verbranden van kinderen — die ziel zal worden uitgeroeid uit zijn volk.”

Gods wet schrijft de doodstraf voor aan iemand die zijn kinderen verbrandt. En toch beweren de fundamentalisten dat God Zelf de meeste van Zijn kinderen voor eeuwig zal verbranden?

Moeten wij geloven dat de God van de Bijbel — de God van liefde, genade en gerechtigheid — mensen veroordeelt die hun kinderen verbranden, en dan Zelf Zijn kinderen voor eeuwig brandt in vuur? De religieuze instituten zeggen ja. God zegt nee.

De Leugen van de Brandende Hel – Een On-Bijbelse Doctrine Vol Valse Schrikbeelden (Deel 2)

De brandende hel — is het een Bijbelse waarheid of godslastering? Vorige week lazen we enkele citaten uit kerkelijke geschriften, maar ik wil vanochtend nog iets meer voorlezen, omdat dit representatief is voor veel van de gangbare leer over de hel. En dit is al eeuwenlang zo geweest in wat men “de christelijke bedeling” noemt. Wat ik nu ga voorlezen is een directe uitspraak van een theoloog uit de Katholieke Kerk, opgenomen in de katholieke encyclopedie onder de sectie over de hel:

“De Kerk belijdt haar geloof in de eeuwigheid van de pijnen van de hel in duidelijke bewoordingen. Zij bidt nooit voor de verdoemden. Daarom, zonder enige twijfel, leert de Kerk uitdrukkelijk de eeuwigheid van de pijnen van de hel als een geloofswaarheid, die niemand mag ontkennen of in twijfel trekken zonder zich schuldig te maken aan manifeste ketterij.”

Volgens de meeste theologen verwijst de term “vuur” naar materieel vuur, dus echt vuur. Men voegt daaraan toe dat de aard van het hellevuur verschilt van gewoon vuur. Het blijft namelijk branden zonder dat er voortdurend brandstof aan toegevoegd hoeft te worden.

Zoals je weet uit de andere dingen die we besproken hebben, brandt dit vuur en brandt en brandt... zonder ooit iets volledig te verteren. Al deze mensen blijven daar in een voortdurende staat van vuur. In het boek waaruit ik nu citeer — en ik zal je niet met alles vervelen, want sommige delen zijn ronduit deprimerend — wordt dit soort beschrijvingen onderwezen aan jonge mensen in katholieke scholen. De auteur heet dr. Furniss — F-U-R-N-I-S-S. Dr. Furniss was een katholiek theoloog, en hij schreef een beschrijving van de kerkers van de hel. Hij verdeelde de hel in allerlei compartimenten, elk met één persoon erin. Dit werd voorgelezen en onderwezen aan jonge kinderen op katholieke parochiescholen.

De eerste kerker: een jurk van vuur.

“Kom deze kamer binnen. Je ziet dat ze erg klein is. In het midden zie je een meisje, misschien achttien jaar oud. Wat een vreselijke jurk draagt ze. Haar jurk is gemaakt van vuur. Op haar hoofd draagt zij een muts van vuur. Die is diep over haar hoofd getrokken. Het brandt haar hoofd. Het brandt in haar huid. Het schroeit het bot van haar schedel en doet het roken. De roodgloeiende hitte dringt haar hersenen binnen en doet ze smelten. Misschien houd jij niet van hoofdpijn. Bedenk dan wat voor hoofdpijn dit meisje moet hebben. Maar kijk verder: ze is omhuld door vlammen, want haar jurk staat in brand.”

En dan eindigt het met: “Terwijl zij de seconden telt, herinnert ze zich dat ze deze voor eeuwig zal moeten tellen.”

De tweede kerker: de diepe put.

“Denk aan een doodskist, niet van hout, maar van vuur, massief vuur. Kijk in deze kamer. Je ziet een diepe, bijna bodemloze put. Kijk erin en je ziet iets roodgloeiends branden. Het is een doodskist — een roodgloeiende doodskist van vuur. Een man ligt vastgebonden in die doodskist. Het vuur brandt hem van onderen. De zijkanten schroeien hem. Het brandende deksel drukt zwaar op hem. De verschrikkelijke hitte binnenin doet hem stikken. Hij snakt naar adem. Hij kan niet ademen. Hij kan het niet verdragen. Hij raakt razend. Hij probeert met al zijn kracht de kist open te breken. Hij faalt. Hij heeft geen kracht meer. Hij geeft het op, zakt weer neer. En opnieuw die verstikking. Weer probeert hij het. En weer zakt hij neer. Zo zal het eeuwig doorgaan.”

De derde kerker: een gloeiendhete vloer.

Een meisje van zestien jaar staat op een roodgloeiende vloer, op blote voeten, springend van de ene voet op de andere — voor altijd.

De vierde kerker: een kokende ketel.

Een jonge man — zwijgend, verlamd van wanhoop. Zijn ogen als brandende kolen. Zijn ademhaling zwaar. Je hoort geborrel. Dan besef je: het is zijn bloed dat kookt in zijn aderen.

De vijfde kerker: een gloeiendhete oven.

Een klein kind in een kleine oven van vuur. Het stampet met zijn voetjes op de vloer van de oven. Op zijn gezicht zie je wanhoop. Verschrikkelijk. Hopeloos.

En zo gaat het maar door. Boeken vol zijn er geschreven in de afgelopen 2000 jaar om mensen dit soort beelden voor te houden — in huizen van aanbidding waar men beweert de God van de Bijbel te dienen. En dit zou dan de bestemming zijn van het merendeel van Gods kinderen — voor eeuwig.

We eindigden de vorige keer in hoofdstuk 19 van Jeremia. Laten we daar opnieuw naartoe gaan.

Jeremia 19:3-5 “Hoor het woord van de HEERE, gij koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem! Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal een kwaad brengen over deze plaats, dat ieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten; omdat zij Mij verlaten hebben, en deze plaats vervreemd hebben, en daarin wierook hebben gebrand voor andere goden, die zij niet gekend hebben, zij noch hun vaderen, noch de koningen van Juda, en deze plaats met het bloed der onschuldigen hebben vervuld; en zij hebben de hoogten van de Baäl gebouwd, om hun zonen met vuur te verbranden tot brandoffers aan de Baäl; hetgeen Ik niet geboden heb, noch gesproken, en het is in Mijn hart niet opgekomen.”

God kondigde oordeel en vernietiging aan, zelfs het verbranden van Jeruzalem en de ballingschap van het volk, omdat zij goddeloosheid hadden binnengebracht. Wat hadden zij gedaan? Zij hadden hun kinderen als offer in vuur gegeven aan Baäl — precies wat fundamentalisten en katholieken vandaag de dag zeggen dat God met Zijn kinderen zal doen: hen verbranden in vuur.

Laten we Leviticus 18 lezen, een deel van de wet van God:

Leviticus 18:1-3 “En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Ik ben de HEERE, uw God. Gij zult niet doen naar de werken van het land Egypte, waarin gij gewoond hebt; noch doen naar de werken van het land Kanaän, waarheen Ik u breng; en gij zult in hun inzettingen niet wandelen.”

Leviticus 18:21 “Gij zult niemand van uw zaad geven om door het vuur te laten gaan voor Molech.”

(Molech is een andere naam voor Baäl.)

Leviticus 18:29 “Want ieder die één van deze gruwelen doet — waaronder dus het verbranden van kinderen — die ziel zal worden uitgeroeid uit zijn volk.”

Gods wet schrijft de doodstraf voor aan iemand die zijn kinderen verbrandt. En toch beweren de fundamentalisten dat God Zelf de meeste van Zijn kinderen voor eeuwig zal verbranden?

De Leugen van de Brandende Hel – Een On-Bijbelse Doctrine Vol Valse Schrikbeelden

Job – zoals je weet – onderging het grootste verlies van alle Bijbelse figuren die we kennen. In Job 1 vanaf vers 20 lezen we:

Job 1:20-21 “Toen stond Job op, scheurde zijn mantel, schoor zijn hoofd, viel op de grond en boog zich neer. En hij zei: Naakt ben ik uit de buik van mijn moeder gekomen, en naakt zal ik daarheen terugkeren. De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam van de HEERE zij geloofd!”

Job 1:22 “In dit alles zondigde Job niet, en hij schreef God geen dwaasheid toe.”

Dus alles wat Job hierna over de dood zegt, kunnen we aannemen als zuiver. Want hij heeft niet gezondigd met zijn woorden, zegt het Woord zelf. In hoofdstuk 2 krijgt Job vreselijke lichamelijke pijn:

Job 2:7 “Satan ging weg van het aangezicht van de HEERE en sloeg Job met vreselijke zweren, van zijn voetzool tot zijn schedel.”

Job 2:9-10 “Toen zei zijn vrouw tegen hem: Houd je nog vast aan je vroomheid? Vervloek God en sterf! Maar hij zei tegen haar: Je spreekt zoals een dwaze vrouw spreekt. Zouden wij het goede van God aannemen, en het kwade niet aannemen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.”

Hij klaagt nooit God aan, ook niet wanneer hij lijdt. Hij zegt wel in hoofdstuk 3 dat hij wenste dat hij nooit geboren was.

Job 3:11 “Waarom ben ik niet in de schoot gestorven? Waarom ben ik niet bezweken, toen ik uit de buik kwam?”

Job 3:13 “Want nu zou ik liggen en stil zijn; ik zou slapen — dan zou mij rust ten deel vallen.”

Job zegt dus duidelijk dat de dood gelijkstaat aan slapen en rusten — niet branden in vuur of eeuwige kwelling. En God noemt deze woorden niet dwaas of zondig. En toch komt de katholieke leer (en ook anderen) met afschuwelijke uitspraken over het lot van ongeboren en ongedoopte kinderen. Ik lees je voor:

“Kinderen die zijn begonnen te leven in de baarmoeder en daar gestorven zijn, of die na geboorte overleden zijn zonder het sacrament van de heilige doop, moeten gestraft worden met eeuwige marteling van onuitblusbaar vuur.”

En dit komt uit katholieke literatuur. Een presbyteriaanse publicatie zegt:

“Eeuwig geteisterd door een vreselijke storm zullen zij zich verscheurd voelen door een boze God en doorboord met dodelijke steken, geterroriseerd door de bliksem van God en gebroken door de last van Zijn hand — zodanig dat het verdrinken in een afgrond draaglijker zou zijn dan één moment deze verschrikkingen te ondergaan. Zelfs zuigelingen brengen hun verdoemenis met zich mee.”

Een ander uit de Anglicaanse kerk schrijft:

“Vaders zullen hun kinderen zien, moeders hun baby's, gekweld voor hun ogen. De lichamen van de verdoemden zullen samengedrukt liggen in de hel als druiven in een wijnpers, die elkaar persen tot ze barsten. Elk zintuig en orgaan zal getroffen worden met zijn eigen, meest verfijnde vorm van pijn.”

Maar Job zegt dat hij, als hij als baby gestorven was, zou hebben gerust en geslapen. En in Job 1:22 lezen we opnieuw:

Job 1:22 “In dit alles zondigde Job niet, en hij schreef God geen dwaasheid toe.”

Dus, wie liegt er? De goddelijke geïnspireerde woorden van Job, of de kerkleer die beweert dat ongedoopte baby's voor eeuwig in vuur en pijn zijn?

Hoofdstuk 3

Wat wordt er werkelijk geleerd over de hel?

De brandende hel — is het Bijbelse waarheid of is het godslastering? Sommigen van u weten net zo goed als ik wat de waarheid is van de Bijbel over wat er met mensen gebeurt nadat zij sterven. Maar het is waar dat de overgrote meerderheid van het christendom kerken bezoekt — zowel katholiek als protestants — die over het algemeen onderwijzen dat de ongelovigen naar een plaats gaan die ‘hel’ of ‘Hades’ wordt genoemd. ‘Sheol’ is het woord in het Hebreeuws, waar men volgens hen marteling, pijn en straf ondergaat voor enige tijd.

De meesten zeggen dat dit voor eeuwig is, hoewel ik in mijn archief een aantal Bijbeltraktaten over de hel heb, waarin wordt gezegd dat ze daar slechts zullen verblijven tot het oordeel van de Witte Troon, en dat Gods genade hen daarna eruit zal halen, hen zal veroordelen en verbranden, en zo een einde zal maken aan de straf. Maar de meesten gebruiken de term ‘voor eeuwig en altijd’.

De woordenboekdefinitie van godslastering, die we eerder hebben gelezen, is: “...een belediging jegens God door woorden of in geschrift; smadelijke, minachtende of oneerbiedige woorden, goddeloos uitgesproken tegen Jehovah.” En Noah Webster citeert ook een man met de naam Linwood: “...godslastering is een belediging aan God door te ontkennen wat Hem toekomt of bij Hem hoort, of door aan Hem toe te schrijven wat niet in overeenstemming is met Zijn aard.”

Sla met mij Psalm 136 op. Dit is een van de vele psalmen in de Schrift waarin verzen voorkomen over Gods barmhartigheid. Psalm 136, beginnend bij vers 1:

Psalm 136:1-5 "Loof de HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Loof de God der goden; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Loof de Heere der heren; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Aan Hem die alleen grote wonderen doet; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Aan Hem die de hemelen heeft gemaakt door wijsheid; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid."

Die uitdrukking wordt herhaald in die psalm, en ook in vele andere psalmen. Gods barmhartigheid is een van de grote eigenschappen die Hem worden toegeschreven door de woorden van de Schrift.

In Jeremia 19 — en ik ga uw geheugen even opfrissen over enkele dingen — lezen we dit over hoe God het huis van Juda en de stad Jeruzalem berispt, en hen zegt dat Hij hen zal straffen. En hier is de reden:

Jeremia 19:4 "Omdat zij Mij verlaten hebben, en deze plaats hebben vervreemd, en daarin wierook hebben geofferd aan andere goden, die zij, noch hun vaders, noch de koningen van Juda gekend hebben, en zij deze plaats hebben gevuld met het bloed van onschuldigen."

Jeremia 19:5 "Zij hebben ook de hoogten van Baäl gebouwd om hun zonen met vuur te verbranden tot brandoffers voor Baäl — hetgeen Ik niet heb geboden, noch heb gesproken — en het is Mij niet in de gedachte gekomen."

God zegt dat Hij nooit zoiets als het bevel om kinderen met vuur te verbranden in Zijn gedachte heeft gehad. En toch leert de overgrote meerderheid van wat onze zogenaamd christelijke kerken in de wereld vandaag onderwijzen, dat God dat wél doet met het grootste deel van Zijn schepping. Zij leven slechts een paar jaar — soms maar een paar maanden, of een paar weken, of zelfs maar een paar dagen — hier op aarde in het leven zoals wij dat kennen. Ze sterven, en dan, zegt men, verbrandt God hen, straft hen, kwelt hen in vlammen, voor eeuwig en altijd.

Wat de kerken leren over de hel, en hoe dat afwijkt van de Schrift

In de vorige hoofdstuk heb ik kort uiteengezet wat de fundamentalisten leren over dit onderwerp, en ik denk dat ik deze keer een paar woorden zal voorlezen uit een traktaat van een man die u allen goed kent. Hij is inmiddels overleden, en zijn zoon heeft zijn plaats ingenomen.

Dit is M.R. DeHaan uit Michigan, in een traktaat getiteld *Where Are the Dead?* (Waar zijn de doden?), dat is gedrukt op basis van een serie zogenaamde bijbelstudies die hij jaren geleden op de radio deed. Ik lees slechts enkele gedeeltes voor waarin hij begint samen te vatten wat hij in eerdere radio-uitzendingen al had verteld. Hij zegt, citaat:

“Voor de kruisiging en de opstanding van de Heere Jezus Christus, ging iedereen die stierf — zowel de geredden als de verlorenen — naar deze plaats genaamd Sheol in het Oude Testament, en Hades in het Nieuwe.”

Bijgevolg, zegt hij, toen Jona stierf, ging hij naar die plaats. Hij preekte op dat moment over Jona. Hij gaat verder:

“We hebben reeds vastgesteld dat de duidelijkste beschrijving van deze plaats gegeven is door onze Heere Zelf, in het daadwerkelijke verslag van de rijke man en Lazarus in Lukas 16. We willen daar opnieuw naar terugkeren. We hebben reeds gezien hoe de plaats van de verlorenen werd beschreven. De rijke man was bij bewustzijn. Hij herinnerde zich zijn verleden. En bovendien ontdekten we dat het een plaats van kwelling was, waaruit geen ontsnapping mogelijk was.”

En dan gaat hij nog enkele pagina's door over de rijke man, en beschrijft zijn toestand, zoals de meesten van u al vaak gehoord hebben.

Dan gaat hij verder op pagina 18, vier pagina's later:

“Na de opstanding van Jezus bracht Hij die gevangenen in Hades uit hun tijdelijke verblijfplaats naar de permanente tegenwoordigheid van God, want het werk van verlossing was nu voltooid. En dus, na Jezus' opstanding werd het geredden-gedeelte van Sheol — Hades — volledig gelegeegd.”

Let op: de verlorenen zijn er nog steeds. Er vond geen verandering plaats in het verlorenen-gedeelte van Hades bij de dood en opstanding van Christus. De verlorenen zullen daar blijven tot het oordeel van de Grote Witte Troon aan het einde der tijden.

“Maar de heiligen zijn nu reeds in de hemel. Vandaag, dus sinds de opstanding, hoeft de gelovige bij de dood niet meer naar Hades te gaan, maar gaat direct naar de tegenwoordigheid van God.”

En dan zegt hij verderop:

“En nu, tot besluit, vatten wij de Bijbelse leer samen. Tot aan de opstanding van Christus gingen allen die stierven naar Hades — de verlorenen in bewust lijden en de geredden in bewust geluk en troost.”

“Toen Jezus stierf, daalde Hij af naar Sheol, en bevrijdde bij Zijn opstanding de geredden, en nam hen mee naar de hemel, waar zij wachten op de eerste opstanding. Geen enkel lid van het lichaam van Christus — de kerk van het Nieuwe Testament — is ooit gegaan of zal ooit naar Hades hoeven gaan.”

U zou natuurlijk het hele traktaat moeten lezen. Misschien hebben velen van u dit ook al gelezen. Ik heb met mensen gesproken die planken vol boeken van DeHaan hebben, en veel daarvan gaat over ditzelfde onderwerp. Iedereen die stierf vóór de dood en opstanding van Christus ging naar Hades.

Er waren daar twee afdelingen. De zondaars leefden in de ene, waar zij leden en schreeuwden en gekweld werden. En degenen die geloofden in de toekomstige komst van Christus gingen naar een andere afdeling. En zij verbleven daar in gelukzaligheid en moesten daar blijven tot Christus stierf. En toen kwam Hij en nam hen mee naar de hemel.

Nu, we zullen dit later nog wat verder bespreken. Maar de meeste van deze mannen leggen de tegenstrijdigheid nooit uit over Jezus Christus die zou zijn opgestaan, en dat Hij op dat moment die mensen uit de goede afdeling van Hades zou hebben vrijgelaten, maar dat Christus vervolgens niet naar de hemel ging. En ze leggen dat nooit uit.

Christus ging namelijk veertig dagen lang niet naar de hemel. Ze vertellen ons nooit waar al die vrijgelaten zielen waren terwijl Christus Zijn onderwijs op aarde voortzette na de opstanding. Ik heb een dozijn boekjes hier, en ik kan nergens vinden wat er gebeurde met die zogenaamd bevrijde goede mensen uit Hades, gedurende die veertig dagen waarin Christus op aarde bleef.

Sla met mij het boek Job op. We hadden eerder al gelezen dat Abraham, Isaak, Ismaël, Jakob, Juda en Jozef allen iets gezegd hebben over het feit dat de doden naar Sheol gingen toen zij stierven. En we zagen in het verslag van deze mannen — en ook in het verslag van Mozes — dat Sheol precies dat betekent wat het woord aanduidt als je het opzoekt in Strong's Concordantie: het graf.

Het wordt in het Oude Testament even vaak vertaald met "graf" als met "hel". De meeste van deze mannen wijzen dat niet aan in hun geschriften, hoewel de jonge DeHaan dat wel deed — en vervolgens zei hij dat het een verkeerde vertaling was. Maar de vertalers van de King James vertaalden het Hebreeuwse woord Sheol afwisselend als "graf" en "hel".

We lazen in Job. Vers 22 van hoofdstuk 1 vertelt over Job's moeilijkheden, en dan staat er:

Job 1:22 "In dit alles zondigde Job niet, en schreef hij God niets ongerijmds toe."

En we zullen aan het einde van het boek Job zien dat Job — ondanks alle vreselijke moeite en pijn die hij doormaakte in dit leven — blijkbaar alleen maar de waarheid over God bleef spreken. Met andere woorden: Job lasterde God niet. Dus wanneer we lezen over wat Job zegt over de doden en hun toestand, dan is dat blijkbaar de waarheid — geen godslastering.

In Job hoofdstuk 3 wenst deze godvrezende man dat hij bij de geboorte gestorven was. Satan was door God toegestaan om hem zoveel pijn en ellende te brengen, dat hij zich in een toestand bevond zoals sommige mensen wel eens ervaren als zij lijden in dit leven: ze zeggen dan dingen als: "Ik wou dat ik nooit geboren was" of "Ik wou dat ik gestorven was bij de geboorte" of "Ik wou dat ik gewoon naar het graf was gegaan".

Job verlangt naar Sheol: een plaats van rust, niet van marteling

We beginnen met het lezen van vers 11 uit Job hoofdstuk 3:

Job 3:11-13 "Waarom stierf ik niet van de moederschoot af? Waarom gaf ik de geest niet toen ik uit de buik voortkwam? Waarom hebben de knieën mij ontvangen? En waarom de borsten, zodat ik kon zogen? Want nu zou ik neerliggen en stil zijn; ik zou slapen. Dan zou ik rust hebben."

Job zegt dus dat als hij bij de geboorte was gestorven, hij nu in rust zou zijn, slapend.

Job 3:14-15 "Met koningen en raadslieden van de aarde, die voor zichzelf verwoeste plaatsen bouwden; of met vorsten die goud hadden, die hun huizen vulden met zilver."

Hij zegt dat hij dan met koningen en raadslieden, en met rijke mensen zou zijn — in rust.

Job 3:16 "Of, als een verborgen misgeboorte was ik er niet geweest, zoals kleine kinderen die het licht nooit hebben gezien."

Hij zegt: ik zou zijn als een miskraam, die nooit het licht heeft gezien — niet bestaand.

Job 3:17-19 "Daar houden de goddelozen op met woelen, en daar rusten de vermoeiden. Daar zijn de gevangenen tezamen in rust; zij horen de stem van de drijver niet. De kleine en de grote zijn daar, en de slaaf is vrij van zijn heer."

Kan de godvrezende Job Sheol — Hades — hel, de plaats waar de doden heen gaan, beschrijven als dezelfde plaats die de kerken ons beschrijven?

Dat kan uiteraard niet, want Job beschrijft een plaats waar het stil is, waar mensen rusten. Hij zegt dat hij daar zou zijn met allerlei soorten mensen — koningen, raadslieden, rijkelui, de kleine en de grote, de vermoeiden, de gevangenen. En hij zegt dat het daar stil is. Geen stem van de drijver — geen onderdrukker, geen foltering.

Job gaat verder:

Job 3:20-21 "Waarom geeft Hij het licht aan de ellendige, en het leven aan hen die bitter van ziel zijn? Die naar de dood verlangen, maar die er niet is, en die graven naar haar meer dan naar verborgen schatten?"

Met andere woorden, hij vraagt zich af waarom God mensen die lijden niet laat sterven. Hij zegt dat er mensen zijn die naar de dood verlangen, maar de dood komt niet. Ze zoeken haar als verborgen schatten.

Job 3:22-23 "Die zich uitermate verheugen en verblijd zijn wanneer zij het graf vinden? Waarom is het leven gegeven aan een man wiens weg verborgen is, en die God heeft omsingeld?"

Job zegt dat veel mensen — waaronder hijzelf — zich zouden verheugen wanneer zij Sheol vinden. Of, zoals de fundamentalisten zouden zeggen: wanneer zij 'de hel' vinden. En hier heeft Job Sheol net beschreven als een plaats van rust, stilte, afwezigheid van onderdrukking, waar zowel goeden als slechten zijn.

Wanneer je die beschrijving leest, kun je duidelijk zien dat Job's gedachte was dat hij meer rust en troost zou vinden in Sheol dan in het lijden dat hij in dit leven onderging.

Hij zegt dat het een plaats is van stilte, dat hij daar zou slapen, rusten, samen met koningen, raadsliden, vorsten, de goddelozen, vermoelden en gevangenen — en dat de stem van de onderdrukker daar niet wordt gehoord.

Is dat niet opvallend?

Sommige van de traktaten en pamfletten die ik hier heb, bevatten pagina's en pagina's over hoe de duivel en zijn demonen zullen schreeuwen en krijsen tegen de mensen in de hel. En Job zegt: daar wordt de stem van de onderdrukker niet gehoord.

Hij zegt dat de kleine en de grote daar zijn. De implicatie is uiteraard: zowel de goeden als de slechten, de geredden en de verlorenen — zoals wij die termen tegenwoordig zouden gebruiken.

Job verlangt naar deze plaats — deze hel — vanwege zijn lijden op aarde.

In hoofdstuk 7, beginnend bij vers 9, gaat Job verder:

Job 7:9-10 "Zoals een wolk vergaat en verdwijnt, zo daalt hij die in Sheol neergaat, niet meer op. Hij keert niet meer terug naar zijn huis, en zijn woonplaats kent hem niet meer."

En dan spreekt hij tot God:

Job 7:17-18 "Wat is de mens, dat U hem groot acht, en dat U Uw hart op hem richt? En dat U hem elke morgen opzoekt, en hem elk ogenblik toetst?"

Hij vraagt God waarom Hij hem in leven houdt in al dit lijden:

Job 7:20-21 "Ik heb gezondigd, wat zal ik aan U doen, o Bewaarder van de mens? Waarom hebt U mij tot een mikpunt van Uw pijlen gesteld, zodat ik mijzelf tot last ben? Waarom

vergeeft U mijn overtreding niet, en neemt mijn ongerechtigheid niet weg? Want nu zal ik in het stof slapen; en U zult mij zoeken, maar ik zal er niet zijn."

Job zegt dat als God hem zou laten sterven, hij in het stof zou slapen, en niet meer zou bestaan.

De slaap van de dood en het getuigenis van Job

Job 14, beginnend bij vers 1, en dit is voor velen van u waarschijnlijk bekend — dit wordt vaak gelezen bij begrafenissen. Predikanten lezen dit vaak:

Job 14:1-2 "De mens, geboren uit een vrouw, is kort van dagen en verzadigd van onrust. Hij komt op als een bloem en wordt afgesneden; hij vlucht als een schaduw en blijft niet bestaan."

En dan vraagt Job aan God:

Job 14:3 "En op zulk een slaat U Uw ogen? En U brengt mij in het gericht met U?"

Met andere woorden: God, waarom richt U Zich op zulk een vergankelijk wezen?

Job 14:4-6 "Wie zal rein maken wat onrein is? Niemand. Als zijn dagen bepaald zijn, het getal van zijn maanden bij U bekend is, en U zijn grenzen hebt gesteld die hij niet kan overschrijden — keer U dan van hem af, opdat hij rust vindt, totdat hij als een dagloner zijn dag volbrengt."

In vers 6 staat: "opdat hij rust vindt", en in de kantlijn van veel Bijbels staat dat dit ook vertaald kan worden met: "opdat hij ophoudt". Wat is dat anders dan wat Job eerder zei? Rusten, ophouden — niets meer waarnemen.

Dan vergelijkt Job de mens met een boom:

Job 14:7-9 "Voor een boom is er hoop: als hij omgehakt wordt, zal hij weer uitspruiten, en zijn scheut zal niet ophouden. Al wordt zijn wortel oud in de aarde en sterft zijn stronk in het stof, toch zal hij door de geur van water uitspruiten en weer takken voortbrengen als een plant."

Maar dan zegt Job: bij de mens is dat anders.

Job 14:10 "Maar de mens sterft en is krachteloos; de mens geeft de geest, en waar is hij?"

Hij stelt dus niet alleen de vraag "waar is hij?", maar stelt het als een verdwijnen.

Job 14:11-12 "Zoals het water verdwijnt uit de zee en een rivier uitdroogt en opdroogt, zo legt de mens zich neer en staat niet op; totdat de hemel er niet meer is, zullen zij niet ontwaken, en zij zullen niet opgewekt worden uit hun slaap."

Dat woord "slaap" komt terug — hetzelfde dat we eerder lazen. Job zegt dat mensen sterven en slapen — en ze worden pas weer wakker wanneer de hemel er niet meer is.

Nu, DeHaan — ik heb dat moment geleden nog voorgelezen — zei:

“Tot de opstanding van Christus gingen allen die stierven naar Hades — de verlorenen in bewust lijden, de geredden in bewust geluk.”

Maar Job zegt: de doden slapen. Niet bewust, maar slapend.

Dan gaat Job verder met een wens, een gebed:

Job 14:13 "Och, dat U mij in Sheol verborg, dat U mij verborg totdat Uw toorn voorbijging, dat U mij een tijd stelde en aan mij dacht!"

Let goed op: Job zegt dat God hem zou verbergen in Sheol — dezelfde plaats die DeHaan aanduidt als een plaats van bewust lijden of geluk — maar Job zegt: “verberg mij daar”.

Job 14:14 "Als een mens sterft, zal hij weer leven? Al de dagen van mijn strijd zou ik hopen, totdat mijn verandering zou komen."

Met andere woorden, Job zegt: als ik sterf, zal ik wachten tot mijn verandering — een opstanding, een nieuw leven.

Job 14:15 "U zou roepen, en ik zou U antwoorden; U zou verlangen naar het werk van Uw handen."

Wat beschrijft Job hier? De opstanding. Hij zegt dat God op een dag zal roepen, en hij — Job — zal antwoorden, en dat God dan zal verlangen naar Zijn schepping, het werk van Zijn handen.

Job zegt dus duidelijk dat, na zijn dood, hij in Sheol zou zijn — verborgen, slapend — totdat Gods tijd gekomen is, en dan zal God hem roepen, en zal hij weer leven. En hij zegt niet dat hij in gelukzaligheid of lijden is — hij zegt dat hij er niet bewust is, maar slaapt.

Sla met mij het evangelie van Johannes op, hoofdstuk 5. U kent dit vers waarschijnlijk goed. Job keek namelijk vooruit naar dit moment.

Johannes 5:25 "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: de tijd komt, en is nu, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen; en die haar horen zullen leven."

Jezus Christus sprak dus ook over deze tijd — de opstanding — waarin Zijn stem de doden zal roepen uit Sheol, uit het graf. En volgens Job — en dit herhaalt Jezus hier — zijn de doden daar in slaap, bewusteloos, wachtend op dat moment.

Job 14:14 herhalen we dan nogmaals: "Al de dagen van mijn strijd zou ik hopen, totdat mijn verandering zou komen." En vers 15: "U zou roepen, en ik zou U antwoorden."

Wat is Job's toestand, volgens zijn eigen woorden, na zijn dood, tot de dag van de opstanding? Job zegt dat hij in Sheol zal zijn — in slaap — wachtend op de vervulling van de tijd.

Sla met mij Job 42 op — dit is het einde van het boek Job.

Nu komt God tussenbeide in het gesprek tussen Job en zijn vrienden. En we lezen dit:

Job 42:7 "En het gebeurde, nadat de HEERE deze woorden tot Job had gesproken, dat de HEERE tegen Elifaz, de Temaniet, zei: Mijn toorn is ontstoken tegen u en tegen uw twee vrienden, want u hebt niet juist over Mij gesproken, zoals Mijn dienaar Job."

Let daar goed op. God zegt dat Job juist gesproken heeft over Hem — en dat zijn vrienden niet juist gesproken hebben.

Dit is belangrijk. Veel mensen nemen aan dat alles wat in het boek Job staat ook de waarheid is — maar God zegt zelf: nee, die drie vrienden spraken niet de waarheid over Hem. Maar Job wel.

Job 42:8 "Neem daarom zeven jonge stieren en zeven rammen, en ga naar Mijn dienaar Job; breng een brandoffer voor uzelf, en laat Mijn dienaar Job voor u bidden. Want hem zal Ik aanvaarden, zodat Ik u niet naar uw dwaasheid behandel, want u hebt niet juist over Mij gesproken, zoals Mijn dienaar Job."

God zegt dus aan het einde van het boek: Job sprak de waarheid over Mij, daarom zal Ik Job aanvaarden.

En wat had Job gezegd?

- Dat Sheol een plaats is van rust, slaap, stilte
- Dat hij daar zou zijn met koningen, raadslieden en ook met de goddelozen
- Dat hij daar geen stem van de onderdrukker zou horen
- Dat hij zou slapen tot Gods tijd zou komen
- En dat God hem zou roepen en hij zou antwoorden

En God zegt: "Mijn dienaar Job heeft het juist gezegd."

De woorden van de traditie tegenover de getuigenis van Job

Ik heb hier nog enkele boekjes, en ik ga daar weer een paar dingen uit voorlezen. Zoals ik eerder al heb gezegd: ik weet dat dit voor sommigen van u misschien wat saai is. Sommigen van u weten dit al jarenlang. Maar er zijn miljoenen mensen in Amerika die kerken bezoeken en die nooit hebben gehoord wat de Bijbel werkelijk leert over de toestand van de doden. Zij geloven al jarenlang dat God dingen doet die Hij helemaal niet doet.

Hier is een geschrift van een aantal eeuwen geleden, dat in christelijke publicaties keer op keer is herdrukt. De titel luidt: A Bad Place — Een Slechte Plaats. Er staat geschreven:

“Wanneer zij in de hel neerkomen en hun ogen opslaan, en daar ten eerste hun zielen zien in extreme pijn, hun woonplaats in de bodemloze put, hun gezelschap bestaat uit duizenden verdoemde zielen, en ook een ontelbare menigte van duivels, en de gloeiend hete, kokende wraak van God valt niet alleen op hen, maar valt met grote kracht op hen neer — dan zullen zij wakker worden, zij die hun hele leven hebben geslapen.”

Let op wat hier staat. Dit is precies het tegenovergestelde van wat Job zei. Job zei: als ik sterf, ga ik slapen. Deze man zegt: als je sterft, word je wakker in de hel.

Dan schrijft hij verder:

“O, onuitsprekelijke pijnen. O, eindeloze pijnen. Opdat uw ziel moge vluchten van deze ondraaglijke pijnen waarin de verdoemden terechtkomen, zal ik u kort tonen wat de pijnen van de hel zijn. Ten eerste door de namen ervan. Ten tweede door de droevige toestand waarin gij u zult bevinden als gij daar terechtkomt.”

En dan gaat hij namen noemen:

“Het wordt genoemd: een worm die niet sterft (Markus 9), een oven van vuur (Maleachi 4), een vurige oven (Mattheüs 13), de bodemloze put, het onuitblusbare vuur, vuur en zwavel, het hellevuur, het meer van vuur, verslindend vuur, eeuwig vuur...”

Die woorden klinken u waarschijnlijk bekend in de oren. Ze worden jaar in, jaar uit herhaald.

Verderop in die tekst zegt de schrijver:

“Een ander deel van uw pijn zal dit zijn: gij zult uw vrienden zien, uw bekenden, uw burens — ja, misschien uw vader en moeder, uw vrouw, uw man, uw kinderen, uw broer, uw zuster, en anderen — in het koninkrijk der hemelen, en uzelf daarbuiten gesloten.”

Dus terwijl u in die vreselijke plaats van pijn bent, zult u, net als de rijke man in Lukas 16, kunnen kijken naar de hemel en hen zien daarboven — terwijl u lijdt.

Hij vervolgt:

“Alle duivels van de hel zullen bij u zijn, loeiend en schreeuwend, krijsend en tierend op zo’n afschuwelijke manier, dat gij de rede verliest, waanzinnig wordt van angst en pijn.”

En hij gaat dan pagina’s lang door met beschrijvingen van geschreeuw, wanhoop, haat en verdoemenis.

Maar weet u nog wat Webster zei over godslastering? Hij zei dat godslastering bestaat uit het aan God toeschrijven van iets dat niet waar is over Hem. En ik blijf erop aandringen dat velen van u het met mij eens zullen zijn dat wat in zogenoemde kerken wordt geleerd, niet alleen onwaar is, maar in werkelijkheid godslastering is tegen de God van de Bijbel. Het is geen vergissing, geen misverstand — het is laster.

Met andere woorden: als u een kerk bezoekt waar de predikant preekt over hellevuur en zwavel, dan luistert u niet naar een man die alleen een beetje fout zit. U luistert naar een man die godslastering predikt — vanaf wat hij noemt een kansel, in wat hij noemt een christelijke kerk.

Dat is een ernstige zaak.

Sla met mij Psalm 6 op, en laten we lezen wat David daar zegt. David werd door God een man naar Zijn hart genoemd.

Psalm 6:4-5 "Keer terug, HEERE, red mijn ziel; verlos mij omwille van Uw goedertierenheid. Want in de dood is er geen gedachtenis aan U; wie zal U loven in het graf?"

Dat woord ‘graf’ is hier vertaald van ‘Sheol’.

In Psalm 31 bidt David tegen de goddelozen. We lezen:

Psalm 31:17-18 "Laat mij niet beschaamd worden, HEERE, want ik roep U aan; laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen in het graf. Laat de leugenachtige lippen verstommen, die brutale dingen spreken tegen de rechtvaardige, in trots en verachting."

David bad dus dat de goddelozen naar Sheol zouden gaan — en dat zij daar stil zouden zijn.

Psalm 88 spreekt ook over Sheol. Vers 10 tot 12:

Psalm 88:10-12 "Zult U wonderen doen voor de doden? Zullen gestorvenen opstaan en U loven? Zal Uw goedertierenheid verteld worden in het graf, Uw trouw in het verderf? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land van de vergetelheid?"

David noemt Sheol hier een plaats van vergetelheid.

Psalm 146:3-4 "Vertrouw niet op prinsen, op het menskind bij wie geen heil is. Zijn adem gaat uit, hij keert terug tot zijn aardbodem; op die dag vergaan zijn plannen."

Wat zegt David over de mens die sterft? Op die dag vergaan zijn gedachten, zijn plannen — zijn bewustzijn.

En toch zegt die vrouw uit dat andere traktaat, dat ik hier ook heb, precies het tegenovergestelde. Het boek heet *Are You Preparing for Death?*, uitgegeven in Phoenix, Arizona. Ik lees een klein stukje.

Het gaat hier over geheugen:

“Ik geloof dat één van de grootste kwellingen van de hel het geheugen zal zijn. Misschien bent u de middelbare leeftijd gepasseerd, en begint uw geheugen u in de steek te laten. U kunt zich niet meer herinneren waar u dingen hebt neergelegd. U weet de namen van mensen niet meer. Zulke dingen gebeuren in dit leven. Maar in de eeuwigheid zal het geheugen niet falen. U zult zich met absolute helderheid elk detail van uw leven herinneren...”

En ze gaat dan pagina’s lang door over hoe mensen zich in de hel elk zondig woord, elke slechte daad, en elke gemiste kans op bekering zullen herinneren — en dat voor altijd.

Maar wat zei David?

Psalm 6:5 "In de dood is er geen gedachtenis aan U."

Psalm 88:12 "Uw gerechtigheid wordt niet gekend in het land van de vergetelheid."

Psalm 146:4 "Op die dag vergaan zijn gedachten."

Zij zegt: u zult alles herinneren. David zegt: in Sheol is er géén herinnering, géén gedachtenis, géén plannen. Dit is geen klein verschil. Wat deze mensen onderwijzen, is in directe tegenspraak met het getuigenis van de Schrift.

En zij worden gepresenteerd als christelijke predikanten, terwijl zij in werkelijkheid dingen zeggen over God die Hem onteren. En dat, mijn vrienden, is godslastering.

Salomo's wijsheid over dood en vergetelheid

Sla met mij het boek Prediker open, geschreven door Salomo. Hoofdstuk 2, vanaf vers 14. De wijze man ziet het verschil tussen wijsheid en dwaasheid, maar merkt ook op dat er éénzelfde einde komt voor beiden:

Prediker 2:14-15 "De ogen van de wijze zijn in zijn hoofd, maar de dwaas wandelt in de duisternis. Toch merkte ik dat één en hetzelfde lot hun allen treft. Toen zei ik in mijn hart: zoals het de dwaas vergaat, zo vergaat het ook mij; waartoe ben ik dan buitengewoon wijs geweest? En ik zei in mijn hart: ook dat is vluchtig."

Salomo zegt hier in feite: ik, de wijze, sterf precies zoals de dwaas sterft. En dat stelt hij gelijk aan zinloosheid, als wijsheid in het sterven geen verschil maakt.

Prediker 2:16 "Want er is geen blijvende gedachtenis aan de wijze, evenmin als aan de dwaas, voor eeuwig. Want in de dagen die komen, zullen allen vergeten zijn. En hoe sterft de wijze? Zoals de dwaas."

Volgens Salomo is er geen blijvend onderscheid — ze sterven hetzelfde, ze worden beide vergeten. Geen bewust voortleven voor de één, geen lijden voor de ander. Dood is dood.

In hoofdstuk 3, vers 18 tot 22, beschrijft Salomo de toestand van de mens nog scherper:

Prediker 3:18-19 "Ik zei in mijn hart, wat de mensenkinderen betreft: God wil hen beproeven, en hun laten zien dat zij in zichzelf als de dieren zijn. Want wat de mensenkinderen overkomt, overkomt ook de dieren; hetzelfde lot treft hen beiden. Zoals de één sterft, zo sterft ook de ander. Allen hebben zij één adem, zodat de mens niets voorheeft boven het dier. Want alles is vluchtig."

Salomo zegt dat de dood voor mens en dier hetzelfde is. Ze hebben beide adem, en die adem verdwijnt. De mens heeft geen voordeel ten opzichte van het dier in de dood.

Prediker 3:20 "Allen gaan naar dezelfde plaats. Allen zijn uit het stof, en allen keren terug tot het stof."

Dat is duidelijk. Volgens Salomo is de dood een terugkeren tot stof — zowel voor mensen als voor dieren.

Dan stelt hij deze vraag:

Prediker 3:21 "Wie weet van de geest van de mens of die naar boven opstijgt, en van de geest van het dier of die neerdaalt naar de aarde?"

In het Engels staat hier letterlijk: "Who knows whether the spirit of man goes upward and the spirit of the beast goes downward to the earth?" Hij zegt dus niet dat de geest van de mens naar de hemel gaat, en die van het dier naar de aarde — hij vraagt zich af: wie weet het? Er is onzekerheid — geen bevestiging.

Toch zijn er mensen die dit vers gebruiken om te beweren dat de geest van de mens naar de hemel gaat, en die van het dier naar beneden. Maar als je het vers letterlijk leest, is het een vraag — geen verklaring. En bovendien: als je dat werkelijk zo leest, dan zou je moeten zeggen dat alle mensen naar de hemel gaan, en alle dieren naar de hel, als je de richtingen letterlijk neemt. Maar dat is uiteraard niet wat de Schrift leert.

Laten we naar Genesis gaan, hoofdstuk 6. Daar wordt hetzelfde Hebreeuwse woord gebruikt dat hier in Prediker 3:19 met 'adem' is vertaald. Dat woord is ruach — vaak vertaald met 'geest' of 'adem'. In Genesis 6 lezen we hoe God tegen Noach spreekt over de komende zondvloed.

Genesis 6:17 "En zie, Ik breng een vloed van water over de aarde, om te verdelgen alle vlees waarin een geest van leven is van onder de hemel; alles wat op de aarde is, zal sterven."

Daar staat in het Hebreeuws letterlijk: ruach van leven — de geest of adem van leven. Datzelfde woord dat gebruikt wordt voor zowel mensen als dieren.

In Genesis 7 wordt dat herhaald:

Genesis 7:15 "Zij kwamen tot Noach in de ark, telkens twee aan twee, van alle vlees waarin een geest van leven was."

En dan in vers 21 en 22:

Genesis 7:21-22 "Toen kwam al het vlees om dat zich op de aarde bewoog: vogels, vee, wilde dieren, al wat wemelde op de aarde, en alle mensen. Alles waarin de levensgeest zat in de neusgaten, van alles wat op het droge was, stierf."

Ook daar wordt ruach gebruikt — adem, geest. Zowel mensen als dieren hadden het. En zij stierven allen — er werd geen onderscheid gemaakt in hun dood.

Ga met mij mee naar Psalm 104, waar we lezen hoe de adem des levens verdwijnt bij de dood, en hoe het opnieuw wordt gegeven bij de schepping:

Psalm 104:29-30 "U verbergt Uw aangezicht — zij worden verschrikt; U neemt hun adem weg — zij sterven en keren terug tot hun stof. U zendt Uw Geest uit — zij worden geschapen; en U vernieuwt het gelaat van de aardbodem."

Dezelfde gedachte: adem gaat eruit, zij sterven. Adem komt terug, zij leven.

Psalm 146 herhaalt dat nogmaals — dit lazén we eerder:

Psalm 146:3-4 "Vertrouw niet op edelen, op het mensenkind bij wie geen heil is. Zijn geest gaat uit, hij keert terug tot zijn aardbodem; op diezelfde dag vergaan zijn gedachten."

Er is geen voortgaand bewustzijn in die toestand. De geest — ruach — gaat uit, het lichaam keert terug naar de aarde, en zijn gedachten zijn weg.

Sommige mensen zeggen: zie je wel, zijn geest gaat naar God. Maar als je het onderzoekt, zie je dat de tekst niet zegt waarheen de geest gaat, alleen dat die het lichaam verlaat. En het gevolg is: de mens sterft.

Ga terug naar Prediker 3, vers 19 en 20. Salomo zei daar nogmaals dat mensen en dieren beiden sterven, beiden naar stof terugkeren, en beiden dezelfde adem hebben.

Nu gaan we naar Prediker hoofdstuk 9, waar Salomo nog uitgebreider ingaat op de toestand van de doden.

Prediker 9:4-6 "Voor wie nog bij de levenden hoort, is er hoop — want een levende hond is beter dan een dode leeuw. De levenden weten dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets. Er is voor hen geen loon meer, want hun gedachtenis is vergeten. Ook hun liefde, ook hun haat, ook hun ijver zijn reeds vergaan. En zij hebben geen deel meer, voor eeuwig, aan alles wat onder de zon gebeurt."

Daar heb je het opnieuw. De doden weten niets. Hun emoties — liefde, haat, ijver — zijn verdwenen. Er is geen bewustzijn, geen pijn, geen geluk, geen herinnering. Alleen stilte, vergetenheid, en afwezigheid.

En toch, zoals we eerder zagen, circuleren er in onze kerken traktaatjes waarin staat dat mensen in de hel zich alles herinneren: elke preek, elk woord, elke zonde. Dat zij huilen als zij familieleden zien die wel gered zijn. Dat zij haten, schreeuwen, elkaar slaan. Maar Salomo — wiens wijsheid van God kwam — zegt: ze weten niets. Ze voelen niets. Ze hebben geen deel meer aan wat er gebeurt op aarde.

Dat is het woord van God.

De verzonnen stemmen uit de hel

Hier is wat zogenaamd een brief is van een rijke man, geschreven uit de hel. Het gaat om een zogenaamd getuigenis, gepresenteerd als een waarschuwend verhaal. De schrijver beschrijft hoe hij viel, of eerder neerstortte in wat hij toen herkende als een plaats van vuur.

Hij beschrijft het als een plaats waar lichamen blijven vallen door de vlammen heen. "Op een gegeven moment," zegt hij, "viel mijn vader op mij toen wij samen door de ruimte vielen, en ik herkende hem toen hij tegen me sprak. Ik vroeg hem waarom hij niet voor God had geleefd en mij niet had geleerd hoe ik gered kon worden toen wij nog op aarde waren. Of waarom hij me niet had gedood toen ik nog een kind was, zodat ik deze plaats niet zou hoeven meemaken. Hij antwoordde: 'Het spijt me.' Toen sloeg ik hem met mijn vuist, schopte ik hem met mijn voet, en schreeuwde ik: 'Ik haat je. Ik haat je.'"

Zo gaat deze zogenaamde brief uit de hel verder. De schrijver zegt:

“Er is hier geen mens die zijn ongelovige ouders liefheeft, of degenen die hen op het verkeerde pad hebben gebracht toen zij nog op aarde waren. Wanneer zij elkaar hier tegenkomen, vechten en vervloeken zij elkaar voor de invloed die hen tegenhield om tot God te komen.”

En hij beschrijft hoe, telkens wanneer iemand daar zijn vader of moeder passeert, of een andere verwant die hen zou hebben misleid, zij beginnen te schelden, slaan, schoppen en schreeuwen. Hij zegt dat er niemand is die iets anders voelt dan haat. Hij schrijft:

“U hoort voortdurend vuistslagen en vloeken, en de vreselijke kreten van deze verdoemde zielen. Iedereen hier lijkt elkaar te haten, te vervloeken, en te bevechten. De hel is een goede naam voor deze plaats.”

En dat gaat dan zo nog vele pagina's door — woorden van waanzin, haat, geschreeuw, verwijten, chaos en angst.

Maar Salomo zei in Prediker 9:5 "De levenden weten dat zij zullen sterven, maar de doden weten niets." En hij zei in vers 6 "Ook hun liefde, ook hun haat, ook hun ijver zijn reeds vergaan." En David zei in Psalm 31:17 "Laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen in het graf." En Job zei in Job 3:17 "Daar houden de goddelozen op met woelen, en daar rusten de vermoelden." De doden zijn stil. Zij weten niets. Zij haten niet. Zij vechten niet. Zij schreeuwen niet. Zij slapen.

Toch wordt deze zogenaamd geestelijke literatuur verspreid over het hele land. En het wordt gelezen aan jongeren, onderwezen aan kinderen, en gepreekt vanaf kansels die zich christelijk noemen. Terwijl het, als je het werkelijk onderzoekt, het tegenovergestelde leert van wat God in Zijn Woord heeft geopenbaard over de doden.

Salomo zei: "De geest van mens en dier is dezelfde. Zij keren allen terug tot het stof. Niemand weet waar de geest heengaat." Hij zei dat de doden niet meer deelnemen aan wat er onder de zon gebeurt. Dat hun gedachten zijn vergaan. Dat hun herinnering vergeten is.

En toch komt iemand, schrijft een tractaat waarin de hel vol zit met bewuste zielen die zich alles herinneren — zelfs de kleinste details van hun verleden. Alsof hun geheugen plots perfect is, hun emoties intens zijn, hun spijt eindeloos — in de plaats die David “de landstreek van vergetelheid” noemt.

Psalm 88:12 "Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land van vergetelheid?"

David noemt Sheol een land waar niets herinnerd wordt. En daar staat lijnrecht tegenover wat in deze zogenaamd geestelijke pamfletten wordt onderwezen.

En laten we niet vergeten wat pastor Emry steeds benadrukt: dit is geen kleine fout. Dit is niet slechts een verkeerde uitleg van een moeilijk vers. Dit is geen misverstand. Dit is laster — laster tegen de aard en het karakter van God. Want men onderwijst niet alleen iets dat fout is,

men onderwijst dat God dit doet: dat God mensen bewust laat lijden, bewust laat haten, bewust laat kreunen in vlammen — voor altijd.

Maar Job zei: "Laat mij in Sheol verborgen zijn, totdat mijn verandering komt." Job 14:13

David zei: "In de dood is er geen gedachtenis aan U." Psalm 6:5

Salomo zei: "De doden weten niets." Prediker 9:5

Wie zullen we geloven?

Wanneer de doden zwijgen, maar de kerken blijven schreeuwen

Sla met mij weer Prediker op. We gaan terug naar hoofdstuk 9, beginnend bij vers 4. Salomo spreekt opnieuw over de toestand van de doden.

Prediker 9:4-6 "Voor wie nog bij de levenden hoort, is er hoop, want een levende hond is beter dan een dode leeuw. De levenden weten dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets. Zij hebben ook geen loon meer, want hun gedachtenis is vergeten. Ook hun liefde, ook hun haat, ook hun ijver is reeds vergaan. En zij hebben voor eeuwig geen deel meer aan alles wat onder de zon gebeurt."

De doden weten niets. Zij voelen niets. Zij herinneren niets. Zij hebben geen deel meer aan enig gebeuren op aarde. Geen geestelijk bewustzijn. Geen eeuwige herinnering. Geen eindeloos lijden of spijt. En toch zeggen die mensen, in die traktaatjes die in talloze kerken worden onderwezen: de doden herinneren zich alles. Hun zonden. Hun kansen. Elke oproep om zich te bekeren. Elke gemiste gelegenheid. En dan huilen ze, schreeuwen ze, slaan ze zichzelf — en elkaar. Ze verwijten hun ouders. Ze haten hun vrienden. Ze horen preken in hun hoofd herhalen, voor altijd. Maar de Bijbel zegt: de doden weten niets. Hun liefde is voorbij. Hun haat is voorbij. Hun ijver is voorbij. Hun gedachtenis is vergeten.

Er staat niet dat ze 'weinig weten', of dat ze 'beperkt bewust' zijn. Er staat: zij weten niets. En dat wordt niet slechts op één plaats gezegd. Dat staat op meerdere plekken in de Schrift. Het is het herhaalde getuigenis van Job, van David, en van Salomo.

Nu zegt iemand misschien: ja maar, in Lukas 16 staat toch dat de rijke man zijn ogen opsloeg in de hel? We komen daarop terug — hij zegt dat ook eerder in dit boek. Maar wat wij hier willen laten zien, is dit: wanneer je de Schrift eerlijk leest — van Genesis tot Maleachi — vind je geen enkele beschrijving van de hel zoals de kerken die vandaag onderwijzen. Niet bij Job, niet bij David, niet bij Salomo, niet bij Mozes, niet bij Abraham, Isaak of Jakob. Geen van hen sprak over eeuwig branden, eeuwig bewustzijn, eeuwig geheugen. Wat zij wel spraken, was dit: rust. Slaap. Stof. Geen gedachten. Geen stem van de onderdrukker. Geen bewustzijn van God of mens. Geen lofprijzing. Geen herinnering.

Toch blijven kerken, traktaten en zogenaamde evangelisten mensen leren dat God mensen schept, hen laat leven voor een paar korte jaren, en dat Hij hen daarna, omdat zij niet het juiste hebben geloofd of gebeden, voor altijd bewust in vuur en pijn houdt. En men noemt dat rechtvaardig, of zelfs 'barmhartig'. Maar Salomo noemt het vergetelheid. David noemt het stilte. Job noemt het slaap. En God Zelf zei aan het eind van het boek Job: "Mijn dienaar Job heeft juist van Mij gesproken." Job 42:7

Daarom, wanneer wij moeten kiezen tussen het beeld van de hel dat door traditie is gevormd, en wat de Schrift letterlijk zegt, dan moeten wij buigen voor wat geschreven staat. Niet wat geschreeuwd wordt vanaf kansels. Niet wat gedrukt wordt in boekjes met titels als De Realiteit van de Hel, De Vlammen van Eeuwigheid, of De Ogen van de Verdoemden.

Als de Schrift zegt: "hun gedachten zijn vergaan" (Psalm 146:4), dan zijn hun gedachten vergaan. Als de Schrift zegt: "de doden weten niets" (Prediker 9:5), dan weten de doden niets. Als Job zegt: "U zult roepen, en ik zal U antwoorden" (Job 14:15), dan is er geen antwoord totdat God roept. Geen schreeuw, geen haat, geen gejammer uit Sheol. Slechts stilte, stof, rust — tot de dag dat de Zoon van God spreekt, en de doden zullen leven.

Johannes 5:25 "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: de ure komt, en is nu, waarin de doden de stem van de Zoon van God zullen horen; en die haar horen, zullen leven."

Als de traditie spreekt wat God nooit sprak

Er zijn vandaag mensen die geloven dat het angstbeeld van de hel zoals het nu wordt gepredikt — met vuur, eeuwig bewustzijn, herinnering en pijn — is wat de Bijbel leert. Maar wat blijkt als we de Schrift openleggen? Dat wat wordt geleerd op kansels, in boekjes, traktaten en radio-uitzendingen, niet is wat Mozes zei. Het is niet wat Job zei. Het is niet wat David zei. Het is niet wat Salomo zei. En het is niet wat God zelf heeft geopenbaard.

En toch zijn er hele organisaties, kerken, campagnes en conferenties gebouwd rond de dreiging van de hel. Die hel, zoals zij die beschrijven, bestaat uit eeuwige, bewuste kwelling, geestelijke haat, eindeloze herinnering en pijn. Maar alles wat we hebben gelezen uit Gods Woord zegt: in Sheol is rust. In Sheol is stilte. In Sheol is vergetelheid. In Sheol is slaap. En God noemt die toestand goed. Hij noemt die rechtvaardig. Want de doden hebben hun dagen gehad, hun adem is uitgegaan, zij zijn teruggekeerd tot het stof, en zij wachten op de roep van de Levende.

Toch komen deze zelfbenoemde leraars, zij schrijven boeken, geven preken, produceren opnames, waarin zij zeggen: "Nee, nee, de doden slapen niet. Zij zijn bewust. Zij branden. Zij herinneren. Zij haten. Zij krijzen." En zij zeggen dat het God is die dat doet. Dat het Zijn rechtvaardigheid is. Dat het Zijn liefde is die dit mogelijk maakt — of dat het Zijn natuur vereist dat Hij hen zo behandelt.

En dat is precies wat Linwood — zoals eerder geciteerd door Noah Webster — omschreef als godslastering. Hij zei dat godslastering is: "het toeschrijven aan God van iets dat niet bij Zijn natuur past." Wat is het anders dan dat, wanneer men zegt dat God mensen schept, hen een kort leven geeft op aarde, en hen vervolgens voor eeuwig martelt, niet om hen te zuiveren, niet om hen te corrigeren, maar gewoon om hen te straffen — zonder einde?

De kerken onderwijzen vandaag iets wat volgens de Bijbel niet alleen onjuist is, maar een belediging aan God. En miljoenen mensen in kerken over de hele wereld zitten elke zondag in de banken en horen hoe God dingen wordt toegeschreven die Hij zelf nadrukkelijk ontkend heeft. In Jeremia 19:5 zei God, over de kinderen die aan Baäl werden geofferd: "Wat Ik niet geboden heb, noch gesproken heb — en het is Mij niet in het hart opgekomen."

God zegt dat het niet in Zijn hart is opgekomen om kinderen met vuur te verbranden als offer. En toch leren de kerken dat God precies dat doet — met miljoenen zielen. Ze noemen het dan geen “offer”, maar het is vuur. Het is pijn. Het is eeuwig. En het is zogenaamd van God.

Zij spreken over Hem alsof Hij minder barmhartig is dan de goddelozen van Juda. Zij spreken over Hem alsof Hij vreugde schept in eeuwige foltering. Maar de Schrift zegt in Ezechiël 18:32 "Want Ik schep geen behagen in de dood van hem die sterft, spreekt de Heere HEERE." En David zegt in Psalm 103:8 "Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid."

Maar in hun prediking is Hij streng, onbarmhartig, eindeloos wraakzuchtig, en doof voor elk roepen van berouw. Zij zeggen: eens gestorven, altijd verdoemd. Geen verandering, geen genade, geen hoop.

Job zegt: “Ik zal slapen, tot mijn verandering komt.” David zegt: “In de dood is er geen gedachtenis aan U.” Salomo zegt: “De doden weten niets.” En God zegt: “Mijn dienaar Job heeft van Mij gesproken wat juist is.” Job 42:7

Er is geen ruimte meer voor twijfel. Als de woorden van God de maatstaf zijn — en dat zijn ze — dan moeten wij concluderen dat wat geleerd wordt als waarheid over de hel, in werkelijkheid een leugen is over God. En als het een leugen is over God, dan is het godslastering.

De valse logica van eeuwige pijn

Wanneer de valse leer over de hel uiteengerafeld wordt en naast de Schrift wordt gelegd, blijft er niets over dan menselijk verzinzel. Alles hangt op vertellingen, emoties, vrees, en het misbruiken van woorden als “eeuwig vuur”, terwijl de Bijbel zelf die termen elders ook toepast op zaken die allang zijn verdwenen. Het zogenaamde vuur van Sodom en Gomorra wordt “eeuwig vuur” genoemd in Judas 1:7, maar die steden branden nu niet meer. Het vuur was eeuwig in zijn gevolg, niet in zijn duur. Zo wordt het beeld misbruikt om een leer te ondersteunen die de Schrift zelf ontkent.

Wanneer mensen zeggen dat de hel een plaats is waar zielen eeuwig branden, bewust, in haat, herinnering en wroeging, dan spreekt men over iets dat niet is geopenbaard door God, maar door traditie. Als dat werkelijk was wat God onderwees, dan zou je verwachten dat Mozes het gezegd had. Dat David het zong. Dat Salomo het uitsprak. Dat de profeten het predikten. Maar wat men vindt is precies het tegenovergestelde: rust, slaap, stilte, vergetenheid.

Er wordt geleerd dat in de hel mensen eeuwig zullen weten wat ze hebben gedaan, dat zij zich zullen herinneren wat zij niet hebben geloofd, en dat dat de reden is waarom zij lijden. Maar dat is nergens in de wet, nergens in de psalmen, nergens in de profeten. Integendeel, Psalm 115:17 zegt: “De doden zullen de HEERE niet loven, evenmin al wie in de stilte neerdaalt.” In de stilte. Geen lof. Geen bewustzijn. Geen stem. Geen wroeging. Geen haat. Geen geschreeuw.

Er zijn mensen die, in hun ijver om de zonde te veroordelen, God veranderen in een wezen dat handelt zoals Baäl. Zij maken Hem tot een god die mensen schept om hen te vernietigen. Maar God zegt in Ezechiël 33:11 “Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik vind geen

vreugde in de dood van de goddeloze, maar daarin dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft.”

Het beeld van een God die miljoenen zielen brandt in bewustzijn, voor eeuwig, is niet dat van de Schriften. Het is een beeld uit de afgrond van heidense filosofie. Het is een projectie van wraakzuchtige theologie, niet van het hart van de Vader.

Wat dan met rechtvaardigheid? Men zegt dat de zondaar gestraft moet worden. Maar de Schrift zegt dat het loon van de zonde de dood is, niet eeuwig lijden. Romeinen 6:23 “Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegift van God is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere.” Dood is het loon. Niet eeuwige bewustheid in vuur. Maar dood. Tegenovergesteld aan leven.

Psalm 104:29-30 zegt: “U neemt hun adem weg — zij sterven en keren terug tot hun stof. U zendt Uw Geest uit — zij worden geschapen.” Dat is de cyclus die God Zelf geeft. Adem uit: dood. Geest uit: terugkeer tot stof. Er is geen tweede bewustzijn, geen overgang naar een plaats van eeuwige marteling.

Wie zich baseert op angst en traditie, moet steeds verder redeneren om zijn leer staande te houden. Dan wordt gezegd dat de doden hun herinneringen behouden, omdat God rechtvaardig is. Maar God heeft nooit gezegd dat herinnering gelijkstaat aan gerechtigheid. Hij heeft gezegd dat de doden zwijgen, slapen, vergeten. Hij heeft gezegd dat er een dag komt waarop Hij zal roepen, en zij zullen leven. Johannes 5:28-29 “Verwonder u daarover niet, want de tijd komt waarin allen die in de graven zijn Zijn stem zullen horen, en zij zullen eruit komen...”

Zij komen niet uit een plaats van geschreeuw en haat. Zij komen uit het graf. Niet uit vlammen, maar uit stof. Niet uit vuur, maar uit stilte. De gedachte dat zij tijdens hun tijd in het graf zouden leven in bewustheid, spreekt tegen de woorden van de Zoon van God. Er staat: “in de graven” — en dan: “zij zullen eruit komen.” Er is geen tussenfase waarin zij al iets doen. Er is enkel wachten — dood zijn.

De enige manier waarop de leer van een bewuste, brandende hel overeind blijft, is als de Schrift wordt genegeerd, vervangen, of herschreven. Maar zij die de Schrift als maatstaf nemen, zullen merken dat er geen enkele basis is voor die leer. De hel zoals zij wordt voorgesteld is gebouwd op het zand van overlevering, en zal vallen onder de waarheid van het Woord.

De woorden van Job, David, Salomo, Mozes en Jezus zelf spreken samen één taal: de doden slapen. Zij rusten. Zij zijn vergeten. En op Gods tijd zullen zij opstaan — tot leven of tot oordeel, maar niet tot bewustzijn in een vlam die nooit dooft. Het is een rust. En het is een belofte.

De rust van de Schrift tegenover de dreiging van de traditie

Er zijn duizenden traktaten, boeken en preken waarin de hel wordt afgeschilderd als een plaats van eindeloze herinnering, eindeloos schreeuwen, eindeloze verdoemenis. In die geschriften worden jonge mensen aangesproken met beelden van vurige marteling, van vrienden en familieleden die zij in de hemel zouden kunnen zien terwijl zijzelf in de

vlammen branden. Men schrijft dat de verdoemden zich alles herinneren — elke preek die zij ooit gehoord hebben, elke oproep die zij hebben afgewezen, elk moment waarop zij hadden kunnen kiezen voor de zogenaamde redding. Men zegt dat zij voor eeuwig zullen weten hoe dicht zij bij de hemel zijn geweest, en dat zij, juist omdat zij het gemist hebben, in wanhoop zullen branden.

Maar de Schrift spreekt een andere taal. De Schrift zegt in Psalm 6:5 “Want in de dood is er geen gedachtenis aan U; wie zal U loven in het graf?” En in Psalm 88:12: “Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land van vergetelheid?” In Psalm 146:4 staat geschreven over de stervende mens: “Op die dag vergaan zijn gedachten.” En Salomo schrijft in Prediker 9:5-6: “De doden weten niets. Ook hun liefde, ook hun haat, ook hun ijver is reeds vergaan. En zij hebben voor eeuwig geen deel meer aan alles wat onder de zon gebeurt.”

Er is geen herinnering. Geen lof. Geen bewustzijn. Geen vuur waarin emoties branden. Geen eindeloze wanhoop. Wat er is, is stilte. Vergetelheid. Slapen in het stof. Rust tot de opstanding. De beeldtaal van vuur en pijn, zoals die in het Nieuwe Testament voorkomt, moet worden begrepen in het licht van wat de Schrift als geheel leert over de dood en het oordeel. Want nergens, in de leer van Mozes, nergens in de Psalmen, nergens in de geschriften van de profeten, vindt men een hel zoals die nu vanaf kansels gepredikt wordt.

Wat men wél vindt, zijn waarschuwingen. Waarschuwingen over wat er komt op de dag dat God oordeelt. Op die dag zal Hij oordelen naar werken, niet naar kerkelijke lidmaatschap, niet naar de mate van menselijke vroomheid. Maar tot die dag zijn de doden in slaap. Onbewust. Stil. In het stof.

Toch blijven mensen die zich christen noemen, anderen leren dat God mensen eeuwig bewust in pijn houdt. Zij zeggen dat dit rechtvaardigheid is. Zij zeggen dat het God's heiligheid is die dit vereist. Maar dat is niet wat God zelf heeft gezegd. In Jeremia 7:31 staat: “Zij hebben de hoogten van Tofet gebouwd... om hun zonen en hun dochters met vuur te verbranden, wat Ik niet geboden heb, en wat Mij niet in het hart is opgekomen.” De gedachte dat God mensen met vuur zou verbranden, komt Hem zelfs niet in het hart op. Het is afschuwelijk voor Hem. En toch schrijven mensen dit aan Hem toe, alsof het Zijn heiligheid zou zijn. Alsof het Zijn gerechtigheid is. Alsof Hij daar genoeg in vindt.

En zo wordt het karakter van God bezoedeld. Zijn naam wordt gelasterd. Men predikt niet de liefde van Christus, maar de angst voor vlammen. Men verkondigt geen zaligheid uit genade, maar een vluchtroute uit een folterkamer. En zo wordt God gepresenteerd als iemand die niet te vertrouwen is, die mensen redt of veroordeelt op basis van iets dat zij al dan niet begrepen hebben in hun korte leven op aarde. Maar Hij is niet zo. Hij is rechtvaardig. Hij is barmhartig. Hij is goedertieren. Psalm 103:8 zegt: “Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid.” En die woorden, herhaald door David, zijn niet bedoeld voor een paar uitverkorenen, maar voor Zijn gehele schepping.

Wanneer de dag van oordeel komt, dan zal God spreken. En allen die in de graven zijn, zullen Zijn stem horen. Johannes 5:28-29 “De ure komt waarin allen die in de graven zijn Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan: zij die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en zij die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels.” Maar tot die dag

zwijgen zij. Tot die dag weten zij niets. Tot die dag zijn zij niet in angst of vreugde, maar in slaap.

Wat de kerken geleerd hebben, is niet slechts een vergissing. Het is een lasterlijk verdraaien van Gods waarheid. En het is tijd dat die leugen wordt verworpen, niet slechts omwille van de leer, maar omwille van de Naam van God Zelf. Hij is geen folteraar. Hij is geen beul. Hij is geen God die vreugde vindt in eindeloos lijden. Hij is de God van Israël, de Schepper van hemel en aarde, en Zijn gerechtigheid is zuiver, heilig, en waarachtig. En Zijn plan — voor levenden én doden — is gebaseerd op genade, op rechtvaardigheid, en op waarheid. Niet op angst. Niet op religieuze tirannie. Niet op valse overlevering.

Hoofdstuk 4

Is de hel een Bijbelse waarheid of godslastering?

De brandende hel – is het een Bijbelse waarheid of is het godslastering? Dit is deel vier. In Noah Webster's woordenboek uit 1828 wordt godslastering gedeeltelijk als volgt gedefinieerd: “Godslastering is elke belediging aan God, door het ontkennen van datgene wat Hem toekomt, of door Hem toe te schrijven wat niet in overeenstemming is met Zijn aard.” En zoals de meesten van jullie wel weten, wordt in het grootste deel van de christenheid onderwezen dat Gods schepping – de mens – levend blijft nadat zijn fysieke lichaam sterft. Dit wordt verkondigd door praktisch alle kerken: de hele Rooms-Katholieke Kerk en bijna alle protestantse kerken onderwijzen dit als een specifiek onderdeel van hun leer.

Nu verschillen ze enigszins in wat betreft de plaats en de omstandigheden. Katholieken hebben natuurlijk het vagevuur, een tussenliggende staat tussen het leven en de hel, waarin mensen eventueel omgeleid kunnen worden naar de hemel. De protestanten geloven daar niet in, zij plaatsen mensen direct in het één of het ander. En zij houden vol dat dit waar is: dat God op dit moment bezig is met het straffen – in pijn, in vlammen, vuur en foltering – van bijna de gehele mensheid die gestorven is in het fysieke lichaam. En ze zeggen dat die mensen zich bevinden in bewuste marteling. De meeste van hen onderwijzen dat ze daar voor eeuwig zullen blijven, levend gehouden in pijn en straf door de kracht van God.

Sommige mensen die naar eerdere delen van deze prediking of Bijbelstudie hebben geluisterd, vinden dit misschien herhaling en vragen zich af waarom er zoveel tijd aan wordt besteed. Maar ik weet uit mijn post dat zelfs onder de mensen die via opnames meeluisteren, velen nog steeds naar kerken gaan waar dit wordt onderwezen als onderdeel van de leer. Ze denken dat het niet zo belangrijk is, omdat het niet vaak benadrukt wordt, de voorganger er zelden over preekt, en ze hopen wellicht dat ze hun kinderen op het rechte pad kunnen houden in de waarheid van Gods Woord.

Maar ik geloof dat dit wél belangrijk is – vooral voor degenen die de boodschap van het Koninkrijk kennen – om te beseffen wat deze leer aanricht bij de rest van onze broeders in Israël. We hebben in de vorige keren enkele uitspraken gelezen van mannen uit het Oude Testament, en ik wil jullie geheugen daar even aan herinneren. Laten we kijken naar hoofdstuk 3 van Job. Job spreekt daar over de toestand van de doden.

Job 3:13 “Want dan zou ik nu liggen en stil zijn; ik zou slapen, dan zou ik rust hebben.”

Job 3:17-18 “Daar houden de goddelozen op met woelen, en daar rusten de vermoeiden. Daar zijn de gevangenen samen in rust, zij horen de stem van de drijver niet.”

Je hoeft niet naar de rest van de verzen op te zoeken, ik lees alleen enkele fragmenten voor. David zei in

Psalm 6:5 “Want in de dood is er geen gedachtenis aan U; wie zal U loven in het graf?”

Psalm 31:17 “Laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen in het graf (Sheol).”

Psalm 146:4 “Zijn geest gaat uit, hij keert terug tot zijn aarde; op die dag vergaan zijn gedachten.”

En Salomo zei in Prediker 3:20 “Allen gaan naar één plaats; allen zijn uit stof, en allen keren terug tot stof.”

Prediker 9:5 “Want de levenden weten dat zij sterven zullen; maar de doden weten niets.”

Prediker 9:10 “Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw kracht; want er is geen werk, noch overleg, noch kennis, noch wijsheid in Sheol (het graf), waarheen u gaat.”

Dat is de visie van Job, David en Salomo over de toestand van de doden.

De boodschap uit de hel: leer voor kinderen?

Wat zeggen de baptistische predikers hierover? Ik richt me nu specifiek op de baptisten, omdat de publicaties die ik hier heb afkomstig zijn van baptistische kerken of baptistische schrijvers. Deze tractaat, waar ik het eerder over had, heet “Een boodschap uit de hel aan jou.” Ik lees het slotgedeelte van deze publicatie voor, waarin wordt samengevat wat je zou hebben gelezen als je de eerste twintig pagina’s had doorgenomen.

Deze boodschap werd geschreven door dr. Byram H. Glaze, 25 jaar lang predikant van de Calvary Baptist Church in Columbus, Georgia. Op een avond, nadat hij er niet in was geslaagd om zijn diakenen enthousiast te krijgen voor een zielenwinningsactie, ging hij zwaarmoedig naar huis. Hij kon niet slapen. Rond twee uur ‘s nachts begon hij te bidden en vroeg hij God om de rijke man uit de hel te sturen – met alle geur van vuur en zwavel – om een opwekkingsdienst te houden in zijn kerk, zodat de mensen zouden begrijpen wat de hel werkelijk is.

Lucas 16:19-31 "Er was een rijk man, die zich kleepte in purper en fijn linnen en elke dag uitbundig feestvierde. En er was een bedelaar, genaamd Lazarus, die vol zweren voor zijn poort lag..."

Terwijl hij bad, sprak de Heer tot hem in een stem die bijna hoorbaar klonk: “Je weet dat Ik de rijke man niet terug naar de aarde ga sturen. Je kent de Bijbel en weet wat Ik te zeggen heb over de hel. Sta op, schrijf het op en stuur het naar de mensen.” Hij stond op en gehoorzaamde. Terwijl God hem de boodschap gaf, schreef hij die op. Om vijf uur ‘s ochtends was hij klaar, voelde zich opgelucht, sliep nog twee uur en begon daarna zijn dag. Na korte tijd werd het tractaat gedrukt voor distributie.

God behaalde de overwinning in deze situatie. Als de diakenen wel hadden meegewerkt aan zijn suggesties, dan was de predikant zo opgetogen geweest dat God deze boodschap niet aan hem had kunnen geven. Miljoenen exemplaren zijn gedrukt in het Engels en vertaald in vijftien andere talen. Ze bidden dat God anderen zal opwekken die in staat en bereid zijn het te vertalen in nog meer talen, en dat er drukkers zullen zijn die het drukwerk kunnen verzorgen. Zij die van de Heer houden worden gevraagd om mee te bidden en op welke manier dan ook te helpen. In 1971 werden er een miljoen exemplaren gedrukt in Zuid-Korea, 150.000 in het Japans, 50.000 in het Chinees en 850.000 in de Koreaanse taal. Dr. Jonathan Kuhn schrijft dat hij in staat was om aan elk militair persoon in alle takken van het

Zuid-Koreaanse leger – zo’n 600.000 mensen – een exemplaar te geven. Enkele maanden later schreef hij dat hij tijdens één dienst 3.473 Zuid-Koreaanse militairen heeft gedoopt die deze boodschap hadden gelezen. In een ander kamp, later, werden er 670 gedoopt, en nog later 1.570. Dit zijn inderdaad rijke vruchten van het zaaien van het woord. Het nieuws uit India is net zo opwindend. Overal in de wereld is het verhaal hetzelfde – zelfs hier in de Verenigde Staten.

Zult u ons helpen om deze traktaat te verspreiden onder de miljoenen mensen die het zelf niet kunnen betalen? Wat is nu deze zogenaamd opwindende boodschap die deze baptisten verspreiden onder jonge kinderen en heidenen, die volgens hen nu bij duizenden tot het christendom worden bekeerd? Ik heb er al een stukje uit voorgelezen, maar voor degenen die het nog moeilijk vinden om de baptistische kerken te verlaten: laat ik u voorlezen wat uw baptistenkerk doet met uw geld – wat zij aan de heidenen leren dat onze God doet met mensen.

De voorkant van het traktaat bevat een tekening, getiteld: “Een boodschap uit de hel aan jou”, gedrukt in rood, met afschrikwekkende afbeeldingen van mensen met donkere kringen onder hun ogen, bloed dat uit hun lichamen stroomt, ogen vol angst en geschreeuw. Het begint meteen op de eerste pagina met de titel: “Een boodschap uit de hel aan jou – Vallen door het vuur van de hel voorbij het punt van redding.” Het begint met: “Beste onwedergeboren ziel, mijn naam is Davies en ik leefde meer dan tweeduizend jaar geleden, maar ik weet dat je erg geïnteresseerd zult zijn in mijn levensverhaal en mijn huidige toestand.”

Met andere woorden, het is zogenaamd de rijke man die uit de hel schrijft en vertelt wat er daar gebeurt. Hij stelt zichzelf voor en zegt: “Ik werd geboren in Palestina uit rijke Joodse ouders, vijf jaar voor Christus werd geboren. Mijn vader en moeder hadden zes zonen. Ik was de oudste en stierf als eerste, in mijn midden dertiger jaren. Mijn vader was zeer rijk en besteedde zijn tijd aan zijn god: geld verdienen. Hij had geen tijd voor ons, zijn zonen.”

Daarna beschrijft hij anderhalve pagina lang hoe hij op vijftienjarige leeftijd begon af te glijden in zonde. Op pagina vier zegt hij: “Tegen de tijd dat ik twintig was, was ik goed op weg om een eersteklas dronkaard te worden. Mijn lichaam was ziek, ik bezocht wekelijks een dokter, maar ik ging door met mijn losbandige leven. Ik zaaide mijn wilde haver, bleef laat op en dacht niet aan de dood of oogsttijd. Ik begon drugs te gebruiken met de bende. Tegen de tijd dat ik vijfendertig was, kon ik nauwelijks nog lopen. Ik stierf in verschrikkelijke pijn, twee dagen na mijn zesendertigste verjaardag.”

Hier volgt de beschrijving van zijn dood: “De dood hield me niet tegen om bewust te zijn. Ik leek een ander lichaam binnen te gaan dat niet kon sterven, en vuur kon het niet vernietigen. Terwijl ik lag te sterven en zo’n afschuwelijke pijn voelde in mijn lichaam, kwamen de duivel en zijn demonen om mijn ziel te kwellen. Ik hoorde de demonen ruzie maken met de duivel over wie mij in de uiterste duisternis en de hel zou meenemen.”

Uiteindelijk gaf de duivel een demon toestemming om zijn ziel naar de plaats te brengen die als een vurige oven leek. En zodra hij klaar was met spreken, stopte ik met ademen. De demon greep mijn ziel en reisde met helse vreugde, sneller dan het licht, terwijl hij zich verheugde dat hij mijn ziel naar de vlammen mocht brengen. In enkele seconden, of nog minder, werd ik geworpen in een plaats zo donker dat ik niets kon zien, behalve in de verte.

Denk nu eens aan het effect van deze boodschap op jonge kinderen die dit lezen en werkelijk geloven dat het waar is. Denk aan een jong kind in een baptistische kerk of zondagschool, of een kind dat dit van iemand krijgt die zegt dat dit het verhaal van God is. Een brief uit de hel. U, als ouder of grootouder, weet dat kinderen van vier tot twaalf jaar alles geloven wat hen verteld wordt. Ze hebben geen reden om eraan te twifelen. Als ze dit ontvangen van hun ouders, hun kerk of iemand met autoriteit, zullen ze ervan uitgaan dat het waar is.

Prediker 9:10 "Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw kracht; want er is geen werk, noch overleg, noch kennis, noch wijsheid in Sheol (het graf), waarheen u gaat."

En dit is dan wat de baptisten zeggen dat er wel in Sheol gebeurt: "Ik dacht dat de demon mij had geworpen in een grote, donkere oven van zwart vuur en rook. Er leken tientallen miljoenen andere mensen te zijn die schreeuwden in het vuur van de donkere put. Toen de demon me in de duisternis wierp, dacht ik zeker dat ik snel de bodem zou raken. Ik viel eerst met mijn hoofd naar beneden, dan met mijn voeten, dan achterwaarts, dan met mijn gezicht naar beneden. Ik leek te draaien als een windmolen. Ik val al die tijd door vuur en rook, botsend tegen andere miljoenen die ook vallen."

Een bodemloze put van angst en valse leer

"Niet lang nadat ik aankwam in het vuur, passeerde ik de grote kloof die mij scheidde van de prachtig verlichte plaats aan de overkant, die ik had gezien toen ik in de duisternis werd geworpen. Ik zag de vader van ons volk aan de overkant, samen met miljoenen andere gelukkige mensen. Er was een man bij vader Abraham die ik van de aarde kende. Hij was een bedelaar en zat op straat voor onze deur. Elke keer dat ik langs hem kwam, bedelde hij om eten, maar ik had geen tijd om mij met hem bezig te houden. Toen ik hem zag, riep ik naar vader Abraham en vroeg hem of Lazarus over kon komen om slechts één druppel water op mijn uitgedroogde en verbrande tong te leggen, maar dat mocht hij niet doen."

"Al tweeduizend jaar – die aanvoelen als miljoenen – ben ik in deze verschrikkelijke plaats zonder één slok water, zonder één ogenblik slaap, zonder één hap voedsel. Elke minuut hoor je het geschreeuw en gekerm van de verdoemden, als waanzinnige mensen die worden gefolterd."

Dit gaat zo door, pagina na pagina, en dit is gedrukt met tienden van miljoenen dollars afkomstig van tienden uit de baptistenkerk, in vijftien talen, en verspreid onder de heidenen. Men vertelt hen dat dit het verhaal is van de God van de blanke man. Sommigen van u vinden dit misschien overdreven of belachelijk – dat is het niet. Dit is zeer ernstige zaak. Dit is hoe de baptistenkerk God afbeeldt: dat Hij dit zou hebben voorbereid voor het grootste deel van Zijn schepping.

"Hij zei verder dat vader Abraham hem had verteld – verwijzend naar Lukas 16 – dat prediking de enige methode was die God beschikbaar had gesteld om het plan van redding te kennen."

Lucas 16:31 "En Abraham zei tot hem: Als zij Mozes en de profeten niet horen, zullen zij ook niet overtuigd worden, al stond er iemand op uit de doden."

Met andere woorden: hoe kennen mensen Gods wil? Door Mozes en de profeten te lezen en te geloven. Maar deze man zegt dat prediking de enige manier is om het plan van redding te leren kennen. En dat laat het baptistische kind vervolgens denken dat alles wat vanaf de baptistenpreekstoel komt te maken heeft met het ontkomen aan deze verschrikkelijke plaats die hier wordt beschreven.

“Miljoenen jonge mensen uit alle naties komen hierheen in hun vroege tienerjaren en twintiger jaren – gewoon jongens en meisjes. Ze hadden op aarde geen tijd voor God. Ze leefden alsof ze nooit zouden sterven, en nu is het te laat. Ze komen uit goddeloze huizen waar de ouders goddeloos waren.”

“Ik ben tot de overtuiging gekomen dat wij hier opgesloten zijn in het hart van de aarde. En terwijl de aarde ronddraait in de ruimte, vallen wij voortdurend door vuur. Het is als een vat dat voor driekwart gevuld is met appels. Ze rollen over elkaar heen – en zo ook wij hier. Wij noemen deze plaats de bodemloze put.”

Zijn beschrijving gaat verder: deze plaats is in het binnenste van de aarde, en omdat de aarde ronddraait, blijven de mensen – miljoenen – voortdurend vallen, tuimelend, rollend, botsend. Op de volgende pagina, die ik grotendeels oversla, beschrijft hij dat er op een dag iemand verscheen die de Messias werd genoemd toen hij op aarde leefde. Hij kwam even bij Abraham, en toen verdween hij plotseling met al die gelukkige mensen aan zijn zijde. Dit ondersteunt zogenaamd het idee dat Jezus naar Hades ging en de “goede” mensen eruit haalde – want dit wordt gepresenteerd als een ooggetuigenverslag van iemand in de hel die dit zag.

Daarna beschrijft hij dat zijn longen gevuld zijn met vuur, zijn lichaam bedekt met vuur, en dat hij gemarteld wordt. Hij zegt: “Mijn zenuwen voelen alsof ze woedend razende paarden zijn die 's nachts door gekken worden opgejaagd.” En dan – geloof het of niet – zegt hij dat hij, tussen de verschrikkelijke ervaring van vallen, het grijpen naar iets stevigs en het gillen van pijn, sprak met een engel.

Hij zegt dat er een engel was en dat hij met hem sprak. Denk daar even over na: als deze man in zo'n vreselijke marteling is, stopt hij blijkbaar even met vallen om met een engel te praten. De engel, zo zegt hij, had de fout gemaakt Satan te helpen, en werd daardoor ook veroordeeld tot deze put van de hel.

Dan komt het gedeelte dat ik eerder voorlas over hoe hij zijn vader zag, hem sloeg en schopte en hem uitschreeuwde dat hij hem haatte. Hij zegt: “Ik roep: hoe lang moet ik nog gemarteld worden? In de verte hoor ik iemand – als een wild demonisch gehuil – zeggen: voor eeuwig, voor eeuwig. Ik roep: wanneer kan ik een glas koud water krijgen? Een andere stem, als een razende demon, schreeuwt: nooit, nooit. Elke vlam, elke vonk, elke rook in de hel lijkt te roepen: verdoemd, voor eeuwig en altijd.”

“Het geschreeuw van de verloren en verdoemde zielen klinkt zo definitief en hopeloos. Wat de Bijbel zegt over dat we geen rust hebben dag noch nacht in alle eeuwigheid, is zo waar.”

Openbaring 14:11 "En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag noch nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt."

Dit alles wordt bevestigd in dit traktaat dat door de baptistenkerk in miljoenen exemplaren wordt verspreid, en waarmee men jonge kinderen en heidenen leert dat dit is wat God doet met Zijn schepping. Alles wat de prediker over eeuwige hel en pijn predikt, wordt hierin bevestigd als waar.

Angst, misleiding en het beeld van God

“Wanneer ik aan de eeuwigheid denk en aan mijn toekomst, word ik krankzinnig van angst. Maar er is niets wat ik kan doen, behalve de pijn verdragen, vloeken, en blijven vallen door het dichte vuur en de rook. Tussen het geschreeuw van miljoenen door hoor ik de dronkaard roepen om zijn fles. Hij wil zich bedwelmen en alles vergeten, maar er zijn geen drankwinkels in de hel. De drankverkopers, de eigenaars en fabrikanten van whisky, en alle dronkaards zijn hier.”

Hij gaat verder met het opsommen van koningen, profeten, presidenten, dictators, ongelovigen, professoren van universiteiten en seminaries – en ik denk dat hij misschien wel gelijk heeft over sommige van die seminariedocenten – en wereldlijke leiders in elke positie, corrupte politici en alle soorten mensen, inclusief kerkmensen met een goed lidmaatschap maar die Christus nooit beleden hebben. En al deze andere “verschrikkelijke schepsels van de mensheid” schreeuwen en vervloeken vanwege Gods hevige toorn over hun zonden.

Dus uiteindelijk, na deze lange en gruwelijke beschrijving, zegt hij dat dit Gods toorn is over deze mensen vanwege hun zonden. Maar ondertussen vallen zij, branden zij, schreeuwen zij – voor eeuwig en altijd, en dat staat er dan natuurlijk in grote hoofdletters.

“Ik zou meer willen voorlezen, maar ik denk dat ik u daarmee zou vervelen, want er zijn nog vijf of zes pagina’s over. Maar ik zal dit zeggen: als u een exemplaar van dit traktaat wilt aanvragen, of dit van mij wilt lenen, dan kan dat. En dan kunt u zien waar uw geld – als u het aan een baptistenkerk geeft – voor gebruikt wordt. En als u dit gelezen hebt, en u blijft alsnog in een baptistenkerk, dan vraag ik u vriendelijk: schrijf mij en laat mij weten dat u uw naam van mijn lijst en van mijn tapemailinglijst wilt laten verwijderen. Ik wil het evangelie van het Koninkrijk niet bezoedelen met dit soort godslastering. Want dat is wat het is.”

2 Korintiërs 6:14-18 "Vorm geen ongelijk span met ongelovigen; want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid? Of welke gemeenschap is er tussen licht en duisternis? En welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial? Of wat heeft de gelovige gemeen met de ongelovige? En welke eenheid is er tussen de tempel van God en de afgoden? Want wij zijn de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn. Daarom, ga uit hun midden weg en zondert u af, zegt de Heere, en raak het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige."

Ik zou zelfs willen zeggen dat deze verzen feitelijk leren dat, tenzij u uit hun midden komt, God u niet zal aannemen, Hij zal niet uw Vader zijn, en u zult niet Zijn zonen en dochters zijn. En toch beweert dit traktaat dat wanneer iemand dit leest en gelooft, en vervolgens Christus belijdt, hij dan een zoon van God wordt. Vrienden, dit is godslastering volgens het woordenboek en volgens alles wat ik in de Bijbel lees.

1 Johannes 4:9-10 "Hierin is de liefde van God jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefhadden, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als verzoening voor onze zonden."

Dus de Bijbel zegt dat wij God moeten liefhebben omdat Hij Christus heeft gezonden als offer voor onze zonden. Deze mensen zeggen dat wij God moeten liefhebben omdat, als we dat niet doen, de Vader van Jezus Christus ons zal martelen en verbranden – voor eeuwig en altijd.

Hoe in de wereld – en in Gods Woord – kunnen kleine kinderen leren om Jezus Christus en de God van Abraham, Isaak en Jakob lief te hebben, als hen wordt verteld dat dit de aard is van God? Dat als je Jezus niet liefhebt, Zijn Vader je voor eeuwig zal martelen? En weet je wat er dan gebeurt? Miljoenen jonge mensen gaan naar zulke kerken. Ze worden dit soort goddeloze dingen geleerd. Uiteindelijk keren ze zich af, verlaten de kerk, en leren nooit iets over de Bijbel, Gods Woord of Gods liefde. Waarom? Omdat ze godslastering geleerd hebben. Ze verzetten zich ertegen, verlaten het, en deze mannen – in plaats van christenen te maken van Gods Israëlitisch volk – jagen Gods volk juist weg van de Bijbel en van het Woord van God.

Liefde zonder angst en de wortel van valse religie

1 Johannes 4:18 "Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit; want vrees houdt verband met straf, en wie vreest is niet volmaakt in de liefde."

Denk daar goed over na. Hij zegt dat volmaakte liefde geen vrees kent. En toch leert de baptistische leer dat de enige manier om God lief te hebben is door angst voor Gods helse vuur in Hades, Sheol, Gehenna enzovoort. Ik heb het al eerder gezegd, en ik zeg het opnieuw: de leer van de meeste zogenaamde kerken vandaag is eigenlijk 180 graden verwijderd van de waarheid. Het is het tegenovergestelde van de waarheid. En toch geven sommige van jullie die zeggen dat jullie het Woord van God geloven en de boodschap van het Koninkrijk en de Israël-identiteit aanhangen, je geld aan het verspreiden van deze godslastering onder de heidenen en kleine kinderen.

Geen wonder dat God zegt dat wij gestraft zullen worden totdat wij ons tot Hem keren – niet door vuur en eeuwige hel, maar door nationale straf over het volk. In deze traktaten – en ik herinner je eraan, het zijn baptistische publicaties – wordt de toestand van de doden in de hel voorgesteld als een voortdurende val, rollend door vuur en brand, schreeuwend enzovoort.

Nu komt een andere baptist aan bod, zeer bekend binnen baptistische kringen, en ik wil jullie laten horen wat hij zegt over de hel, zogenaamd onderwezen vanuit het Woord van God. Dit is een traktaat van John R. Rice met als titel: "Hel – wat de Bijbel erover zegt." Op een bladzijde uit het tijdschrift "The Sword of the Lord" – waarvan hij redacteur is – staat het volgende: Dr. John R. Rice, evangelist, redacteur, bijbelgeleerde, auteur en verdediger van het geloof. Als redacteur van "The Sword of the Lord", Amerika's belangrijkste herlevingstijdschrift, en als auteur van 150 boeken en pamfletten, met in totaal 40 miljoen exemplaren in omloop, kreeg hij de onderscheiding van de machtigste pen van de twintigste eeuw. Zo omschrijven de baptisten hem. Ze hebben onlangs nog een feest gehouden in alle baptistische kerken om zijn tachtigste verjaardag te vieren.

Hij is een spreekbuis van de baptistische leer, niet van de Bijbelse leer, maar van de baptistische leer. En hier is wat John R. Rice onder andere zegt over de hel en de toestand van de doden nadat zij hun fysieke lichaam verlaten hebben. Op pagina 14, na elf of twaalf pagina's over de rijke man en Lazarus, schrijft hij:

“Of als een zondaar misschien maar een tijdje in de hel zou blijven, totdat zijn lijden het ondraaglijke overschreed, en dan genadig mocht ophouden te bestaan, ophield te weten, te voelen, te lijden en eenvoudigweg niet meer zou zijn – dat zou al een vreselijke hel zijn. Tien minuten in de hel zouden zo afschuwelijk zijn dat elke verstandige man dat met alles in hem zou willen vermijden. Maar het verschrikkelijke feit is dat de hel zoals in de Bijbel beschreven een eeuwige hel is.”

“Ik bedoel niet alleen dat de plaats zelf eeuwig is, maar dat mensen er voor altijd zullen zijn, voor eeuwig gepijnigd. Er is geen andere eerlijke uitleg mogelijk van de vele, vele Schriftgedeelten die over de hel spreken.”

En dan gaat hij verder, en ik lees slechts enkele van de subtitels:

“Zondaars moeten in de hel blijven tot aan het oordeel.”

“Fysieke marteling gaat door, voorbij het oordeel.”

“De rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheid.”

“Het voorbeeld van de antichrist en de valse profeet bewijst dat de pijniging in de hel eeuwig is.”

Pagina na pagina aan beschrijvingen, vergelijkbaar met wat de andere man heeft geschreven, alleen in een iets andere context. Maar denk daar eens over na. Dit is nog steeds baptistische leer, net als het andere traktaat.

Op pagina 23, tien pagina's verder, onder de kop: “De zonde gaat door in de hel”, stelt hij de vraag: “Zou een kort leven van zonde op aarde een eeuwigheid van lijden verdienen? Is het eerlijk van God om iemand voor eeuwig in de hel te houden voor de zonden van zijn leven?”

“Dat is een intelligente vraag, en er is een intelligent antwoord,” zegt hij. “De reden dat zondaars in de hel moeten blijven, is omdat zij nog steeds zondaars zijn. De hel is niet alleen een plaats van straf voor zonde – het is een plaats waar de zonde doorgaat.”

Dan werkt hij dat verder uit, en zegt: “Er is alle reden om te geloven dat er in de hel een overgave aan slechtheid zal zijn zoals die op aarde niet mogelijk is. Hier op aarde zijn er vele remmende invloeden, vele heilige en gezegende impulsen, die in de hel nooit iemand zullen beïnvloeden. Hier zijn er overal christelijke mensen die de zondaar tegenhouden of waarschuwen. Daar zal men voor altijd omringd zijn door mensen die God haten. Daar zal men nooit een evangelieprediking horen. In de hel zal men nooit een geestelijk lied horen. Daar ontbreekt elke vorm van beschaving en respectabiliteit, en we mogen er zeker van zijn dat de mensen in de hel zich zullen overgeven aan ongecontroleerde zonde – voor eeuwig.”

En om duidelijk te maken wat hij bedoelt, zegt hij vervolgens:

“Duizenden en duizenden deugdzame vrouwen – kuise echtgenotes en moeders misschien – zullen in de hel zijn. Menselijke deugzaamheid is niet genoeg om een ziel te redden. Maar we kunnen er gerust van uitgaan dat deugdzame vrouwen in de hel niet deugdzam zullen blijven.”

Met andere woorden: volgens de toonaangevende schrijver binnen de baptistenkerk zal er verkrachting en ontucht plaatsvinden in de hel. Zijn boeken zijn gedrukt in vijftig miljoen exemplaren, gefinancierd met geld uit de baptistische kerken.

Ik herhaal nogmaals wat ik enkele minuten geleden zei: als iemand op mijn tapemailinglijst na het horen van deze boodschap blijft doorgaan met naar een baptistenkerk te gaan, dan verzoek ik u vriendelijk om mij te schrijven en uw naam te laten verwijderen. Ik wil niet prediken tot mensen die dit soort godslastering ondersteunen tegenover mijn God.

Stel je eens voor: deze mannen zijn beide gerespecteerd, beiden zijn baptisten, en beiden worden aan mensen gepresenteerd alsof zij het Woord van God prediken. En dan durft deze man het aan om te zeggen dat God zal toestaan dat de mensen al hun zonden blijven bedrijven – voor eeuwig.

Openbaring 22:15 "Maar buiten zijn de honden, de tovenaars, de ontuchtplegers, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder die de leugen liefheeft en doet."

Hij citeert dit om te bewijzen dat de leiders in de hel dezelfde zijn – en dan zegt hij dat wanneer alle invloed van respectabiliteit, voorbeeld, de Heilige Geest en goed advies weg is, er geen enkele deugd meer zal zijn in de hel. Geen eerlijkheid. Geen goedheid. En natuurlijk legt hij niet uit hoe moordenaars hun daden kunnen blijven plegen in de hel. Ik zal hem daar eens een brief over schrijven.

Maar dit is wat men doet: deze baptisten worden gepresenteerd aan de hele wereld, aan jonge mensen, en ze zeggen dat dit is wat de God van Israël doet met bijna al Zijn schepselen.

De leugen van de hel als fundament van een valse religie

Ik wil nu iets voorlezen dat is geschreven door de zoon van een predikant die precies dit soort leer verkondigde. Deze man is inmiddels overleden, maar hij groeide op in een huis waar zijn vader een hellevuurprediker was – hij predikte dezelfde leer die ik zojuist heb voorgelezen uit deze geschriften. Sommigen van jullie kennen zijn naam: Robert Ingersoll. Hij was op een bepaald moment de grootste woordvoerder voor atheïsme in Amerika. Hij beweerde dat de Bijbel een verzameling leugens was en dat God niet bestond, en een van de redenen waarom hij dat beweerde, was dat hij niet kon geloven dat God zou doen wat zijn vader – een christelijke predikant – beweerde dat God deed.

Ingersoll veroordeelde de leer van de hel als volgt: “Het is de giftige, afzichtelijke leer dat zielen zijn geschapen om het eeuwige vuur van Gods wraak te voeden.” Hij zei: “Deze leer is de schande en vernedering van de christelijke wereld. Ze heeft de wangen van goeden en zachtmoedigen met tranen overgoten. Het is het meest onwetende, het meest beruchte, het meest absurde idee dat ooit een plaats vond in het menselijk verstand. Alle gemeenheid, alle wraak, alle egoïsme, alle wreedheid, alle haat en verdorvenheid waartoe het menselijk hart in staat is, zijn tot bloei gekomen en hebben vrucht gedragen in dat ene woord: hel.”

“Dat woord maakt het Nieuwe Testament tot een schijnvertoning, verandert de Bergrede in huichelarij en holle praat, en verhardt het hart van Christus zelf. Verwijder deze angstaanjagende, vijandelijke, harteloze leugen – vergeleken waarmee alle andere leugens waar lijken – en het grote gewelf van de orthodoxe religie stort in.”

En hij had gelijk.

Als ik – en misschien lukt dat mij op een dag – als ik andere predikanten kon overtuigen die het evangelie van het Koninkrijk en de Israël-identiteit van het Anglo-Saksische volk verkondigen, om deze leer van het hellevuur bloot te leggen en te bestrijden, dan zou deze religie die zich voordoeft als christendom instorten in Amerika. Want het wordt overeind gehouden door deze valse leer: dat mensen voor eeuwig branden in de hel.

Ik sprak een man in mijn kantoor, ongeveer een week geleden. Hij vertelde me dat hij ooit naar een kerk ging in Hammond, Indiana – de grootste baptistenkerk van Amerika. Hij zei dat de predikant van die kerk zo’n sterke persoonlijkheid heeft en zo geliefd is onder zijn mensen, dat als wij die predikant konden overtuigen dat de Anglo-Saksen Israël zijn, hij het zou onderwijzen, en de mensen zouden blijven en luisteren. In die kerk zijn er elke zondagochtend 35.000 mensen in de zondagschool. De grootste kerk van Amerika.

En deze jongeman zei: “Ik geloof dat, als die predikant het Israël-identiteitsboodschap zou onderwijzen, hij de kracht van zijn persoonlijkheid zou gebruiken om de gemeente vast te houden.”

En ik zei tegen hem: “Je zou gelijk kunnen hebben. Hij zou inderdaad zo’n man kunnen zijn. Maar ik zeg dit: als hij de waarheid over de hel zou onderwijzen, zouden er de volgende dag 34.900 mensen vertrekken.”

En weet je waarom?

De mens, in zijn zondige en wrede aard, wil dat er een hel is, omdat hij blij is als hij hoort dat anderen daarheen zullen gaan om te branden. Heb je daar ooit over nagedacht? De mens accepteert deze leer niet omdat hij zijn broeder liefheeft, maar omdat hij zijn broeder haat.

Dit heeft mij altijd verbaasd – jarenlang. Hoe zogenaamde christelijke mensen mij kunnen aankijken, met een voldane glimlach, en zeggen: “Ik ga naar de hemel, en de rest gaat door de grote verdrukking en eindigt uiteindelijk in het vuur van de hel.”

Weet je waarom ze dat zeggen? Omdat ze geen christenen zijn. Ze houden niet van hun broeders. Ze houden niet van Jezus Christus. Wat ze liefhebben is: de hel.

Denk daar eens even rustig over na.

Dat is wat deze vijandelijke, dodelijke leer heeft gedaan met ons volk. En ik geloof dat als wij de waarheid zouden onderwijzen over Gods Woord wat betreft de toestand van de doden en de leer over de hel, degenen die van de waarheid houden zich zouden verzamelen onder de banier van onze zaak – en degenen die dat haten, zouden zich afscheiden en in het kamp van de vijand belanden.

En ik geloof dat we daarmee het fundament zouden vernietigen van deze valse religie, die zich voordoeft als het christendom maar in werkelijkheid een oude heidense religie is. Zij lasteren de God van Israël elke dag als ze vanaf hun kansels dit soort godslastering verspreiden.

Ik heb gelezen dat meneer Ingersoll, toen hij oud werd en op zijn sterfbed lag, begon met het lezen van het Nieuwe Testament. Zijn verpleegster zei later dat hij als een christen is gestorven. Hij begreep uiteindelijk dat de Bijbel niet onderwees wat hij altijd dacht dat het onderwees – wat hem een leven lang had doen vechten tegen een verdraaid beeld van God.

We gaan in de volgende hoofdstuk verder over dit onderwerp. Maar ik wil afsluiten met de woorden van een andere man die Ingersoll aanhaalde:

“Onder de slagen van Ingersolls vernietigende spot, kroop de leer van de hel terug naar haar rechtmatige plaats: het brein van domheid en huichelarij – waar zij langzaam haar einde vindt. De kerk heeft zich vastgeklampt aan de leer van de hel met het instinct van zelfbehoud. In die leer, hoe gemeen en harteloos ook, zag de kerk haar enige bestaansreden.”

“In de leer van de hel vindt elke doctrine van het christendom haar oorsprong en steun. De leer van de verzoening rust op het geloof in de hel. Denk daar eens over na.”

Deze man begreep de Bijbel niet, maar hij begreep wel dit: volgens de leer van de baptisten rust de leer van de verzoening op de hel. Waarvan word je gered? Van de hel, van het branden in de hel. Word je behouden? Kom je in het Koninkrijk omdat Jezus van je houdt en voor je stierf om je zonden weg te nemen? Nee. Je wordt behouden omdat je gelooft dat als je niet naar voren komt en Christus belijdt, je zult branden in de hel.

De reden dat mensen naar het altaar komen is gebaseerd op een valse reden.

Hij zegt: “Als er geen hel is, dan is Christus niet gestorven om ons te redden. Als er geen hel is, dan was er geen incarnatie. Als er geen hel is, dan kan er geen laatste oordeel zijn. Als er geen laatste oordeel is, dan zal er geen opstanding zijn. Elke vermeende reden voor het bestaan van de christelijke religie rust op de hel.”

Hier spreekt een man die ervan uitgaat dat elke christen gelooft dat iedereen die Christus niet belijdt brandt in de hel – voor eeuwig.

“Het hele systeem,” zegt hij, “geworden tot deze grote waanzin – dat God zichzelf liet doden om de mens te redden van straffen die Hij zelf had bedacht – dat hele systeem komt logisch voort uit de leer van de hel. Verwijder de hel, en het orthodoxe geloof verdwijnt – en dan zal het ware christendom zichtbaar worden.”

En ik zeg: Ingersoll had gelijk.

Verwijder de hel – en de orthodoxe religie verdwijnt. En dan zal het ware christendom geopenbaard worden in zijn waarheid.

Hoofdstuk 5

Het bloed van Jezus en het doel van verzoening

Het bloed van Jezus – met welk doel? Sla de brief aan de Hebreeënen open. De meeste bijbelgeleerden geloven dat Paulus deze brief heeft geschreven, zoals hij ook de meeste andere brieven schreef. Deze is enigszins anders, omdat hij specifiek gericht is aan de Hebreeënen, ofwel het volk Israël.

Het begint op deze manier:

Hebreeënen 1:1-3 "God, die vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken heeft door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de werelden gemaakt heeft. Hij, die de afstraling is van Zijn heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen, en alle dingen draagt door Zijn krachtig woord, heeft, nadat Hij de reiniging van onze zonden tot stand had gebracht, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge."

Dan in hoofdstuk 2, vers 9 tot 11:

Hebreeënen 2:9-11 "Maar wij zien Jezus, met heerlijkheid en eer gekroond, die voor een korte tijd minder gemaakt was dan de engelen, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou smaken. Want het paste Hem, om wie alle dingen zijn en door wie alle dingen zijn, dat Hij, om vele kinderen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun zaligheid door lijden zou heiligen. Want zowel Hij die heiligt als zij die geheilgd worden, zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij zich niet hen broeders te noemen."

Dus Hij spreekt hier duidelijk over de kinderen van Israël, en hij zegt hier dat zij die geheilgd worden en Hij die heiligt, allen uit één zijn – wat betekent dat zowel Jezus Christus als, vanzelfsprekend, het volk Israël afkomstig zijn van God. Vervolgens gaat hij verder en zegt:

Hebreeënen 2:12-14 "Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal Ik U lofzingen. En opnieuw: Ik zal Mijn vertrouwen op Hem stellen. En opnieuw: Zie, Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft. Omdat nu de kinderen van vlees en bloed deel hebben, heeft Hij eveneens daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel (tegenstanders, niet een spook duivel) – teniet zou doen, en allen zou verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren."

Hebreeënen 2:16 "Want werkelijk, Hij neemt niet de natuur van engelen aan, maar Hij neemt het zaad van Abraham aan."

Dus hier in deze eerste twee hoofdstukken legt Paulus uit wat Jezus moest doen met de kinderen van Israël – deze mensen die geheilgd zouden worden, de geroepenen, degenen tot wie Hij gekomen was. Hij zou hen verlossen van de vijanden en van de dood. En hier zegt hij eigenlijk dat de vijand, onze vleselijke zonden, deze macht over de dood heeft.

Dus deze mensen zouden bevrijd worden van zowel de duivel als deze macht van de dood. En vandaag is de algemene leer binnen de christelijke kerken dat de meeste van Gods ware Israëlvolk, de kinderen van God, voor eeuwig zullen leven in een plaats van pijniging onder de heerschappij van de duivel. En toch schrijft Paulus aan de Hebreeënen en zegt dat dit juist het doel was waarvoor Christus kwam: om Israël te verlossen van hun vleselijke zonden en van de dood.

Tegenwoordig zeggen ze niet alleen dat Israël zal leven onder de heerschappij van een duivel, maar ook dat zij het lijden van de dood zullen ondergaan – David noemde het de smarten van de hel – voor eeuwig en altijd, in een toestand van voortdurend sterven zonder ooit de uiteindelijke dood te bereiken.

Hebreeënen 2:17 "Daarom moest Hij in alles aan Zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die God betreffen, om verzoening te doen voor de zonden van het volk."

Jezus Christus, om die doodstraf op te heffen die over Israël was uitgesproken – want allen hadden gezondigd en zich dus de straf van de dood op de hals gehaald, en dat is de straf voor zonde – moest een zondoffer brengen om verzoening te doen, zodat Israël niet behoefde te sterven, maar weer tot God gebracht kon worden.

Hij gaat in de volgende hoofdstukken natuurlijk verder en laat zien hoe Jezus Christus Israëls Hogepriester is geworden. En dan in hoofdstuk 8 staat:

Hebreeënen 8:1-3 "De hoofdzaak nu van de dingen waarvan wij spreken is dit: wij hebben zulk een Hogepriester, die Zich heeft gezet aan de rechterhand van de troon van de Majesteit in de hemelen; een Dienaar van het heiligdom en van de ware tabernakel, die de Heere heeft opgericht en niet de mens. Want elke hogepriester wordt aangesteld om gaven en offers te brengen; daarom was het noodzakelijk dat ook Deze iets had om te offeren."

Dus hij legt uit hoe de oude wet vereiste dat de priester een offer bracht voor de zonde van een individu of voor de zonde van de natie. Als Jezus de nieuwe Hogepriester van Israël zou zijn, moest Hij natuurlijk ook een offer brengen op het altaar. En dan legt hij uit: dat offer was Zijn eigen lichaam en Zijn eigen bloed – een zondoffer voor Israël, een lam zonder vlek of rimpel.

In hoofdstuk 9 herhaalt hij de wet om te laten zien waarom dit gedaan moest worden:

Hebreeënen 9:6-7 "Nu, toen deze dingen zo waren ingericht, gingen de priesters voortdurend in het eerste gedeelte van de tabernakel om de dienst te volbrengen. Maar in het tweede, het heilige der heiligen, ging alleen de hogepriester eens per jaar, niet zonder bloed, dat hij offerde voor zichzelf en voor de zonden van het volk die uit onwetendheid begaan waren."

Let op: hoewel de hogepriester individuele zondoffers bracht, ging hij eens per jaar het heilige der heiligen binnen om een offer te brengen voor de fouten van het volk – voor de hele natie Israël.

Hebreeënen 9:8-9 "De Heilige Geest maakte daarmee duidelijk dat de weg naar het heiligdom nog niet openbaar was zolang de eerste tabernakel nog bestond. Deze was een afbeelding

voor de tegenwoordige tijd: daarin werden gaven en offers gebracht die het geweten van degene die de dienst verrichtte niet tot volmaaktheid konden brengen."

Dat wil zeggen: zolang zij het bloed van bokken en stieren offerden, was dat slechts een symbool van wat nog zou komen.

Een beter verbond en het bloed dat reinigt

Hebreeën 9:11-12 "Maar toen Christus verscheen als Hogepriester van de toekomstige heilsgoederen, is Hij door de meerdere en meer volmaakte tabernakel, die niet met handen is gemaakt – dat is: die niet van deze schepping is – niet door bloed van bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom, en heeft een eeuwige verlossing teweeggebracht."

En dat is waarom wij zeggen dat het bloed van Jezus een offer was dat eenmaal gebracht werd – voor alle zonden van het volk – en dat Hij daardoor een eeuwige verlossing verkreeg. Niet iets dat keer op keer herhaald moet worden. En Paulus legt uit dat deze wetten die eerder onder het eerste verbond bestonden, maar schaduwbeelden waren van het betere verbond dat door Jezus Christus werd bevestigd.

Hebreeën 9:13-14 "Want als het bloed van stieren en bokken en de as van een jonge koe, waarmee de onreinen besprenkeld worden, hen heiligt tot reinheid van het vlees, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf smetteloos aan God geofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen?"

Hier legt hij uit waarom het offer van Christus nodig was. De vorige offers reinigden alleen het vlees – de buitenkant. Maar het bloed van Christus reinigt het geweten. En let op: hij zegt "om de levende God te dienen". Dus deze mensen worden gereinigd om God te dienen – niet om te worden weggegooid in een hel of vernietigd. Nee, zij worden gereinigd om God te dienen. Dat is het doel.

Hebreeën 9:15 "En daarom is Hij de Middelaar van het nieuwe verbond, opdat, nu de dood heeft plaatsgevonden tot verzoening van de overtredingen onder het eerste verbond, de geroepenen de belofte van de eeuwige erfenis ontvangen."

Zie je? Er is een erfenis. De geroepenen zullen iets erven – zij zullen niet worden vernietigd, noch eeuwig gepijnigd. Zij zijn de erfgenamen, en door de dood van Christus – Zijn bloed – ontvangen zij die erfenis.

Hij vervolgt en vergelijkt het nieuwe verbond met een testament: dat het pas van kracht wordt na de dood van de testamentmaker. En hij zegt dan dat zelfs het eerste verbond werd ingewijd met bloed.

Hebreeën 9:18-22 "Daarom is ook het eerste verbond niet zonder bloed ingewijd. Want nadat elk gebod volgens de wet door Mozes aan heel het volk was verkondigd, nam hij het bloed van de kalveren en van de bokken met water en purperen wol en hysop, en besprenkelde zowel het boek zelf als heel het volk. Hij zei: Dit is het bloed van het verbond dat God u heeft geboden te houden. En ook de tabernakel en alle voorwerpen van de eredienst besprenkelde

hij op dezelfde manier met het bloed. En bijna alle dingen worden volgens de wet met bloed gereinigd, en zonder het vergieten van bloed vindt er geen vergeving plaats."

Het is dus duidelijk dat er geen vergeving van zonden is zonder een offer van bloed. Daarom moest Jezus Christus komen en Zijn bloed offeren. En, nogmaals, dit werd gedaan voor vergeving – zodat de zonden vergeven zouden worden.

Hebreeën 9:24-26 "Want Christus is niet binnengegaan in een heiligdom dat met handen gemaakt is, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu voor het aangezicht van God te verschijnen voor ons. En dit niet om Zichzelf dikwijls te offeren, zoals de hogepriester elk jaar met ander bloed het heiligdom binnengaat. Want dan had Hij vanaf de grondlegging van de wereld dikwijls moeten lijden. Maar nu is Hij bij de voleinding van de eeuwen eenmaal geopenbaard om de zonde teniet te doen door het offer van Zichzelf."

Let op dat woord "tenietdoen". Dat betekent wegnemen, beëindigen. Hij kwam om zonde weg te nemen – niet om de zondaars eeuwig te straffen – maar om de zonde teniet te doen, weg te nemen.

Hebreeën 9:27-28 "En zoals het voor de mensen beschikt is dat zij eenmaal sterven en dat daarna het oordeel volgt, zo zal ook Christus, nadat Hij Zich eenmaal geofferd heeft om de zonden van velen weg te nemen, voor de tweede keer zonder zonde verschijnen aan hen die Hem verwachten tot zaligheid."

Dat is wat het bloed van Jezus Christus doet – het neemt de zonden weg. Waarom? Zodat de mensen die gezondigd hebben niet worden veroordeeld, maar behouden worden.

In hoofdstuk 10 wordt deze leer nog verder versterkt. Hij herhaalt daar dat het bloed van bokken en stieren geen zonden kan wegnemen, en dat Christus in de wereld kwam met het lichaam dat God Hem gaf om dat offer te brengen.

Hebreeën 10:9-10 "Toen zei Hij: Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God. Hij neemt het eerste weg om het tweede daarvoor in de plaats te zetten. Op grond van die wil zijn wij geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus, voor eens en altijd."

Wij zijn geheiligd door het offer van Jezus Christus – en dat voor eens en altijd. En Paulus zegt dat dit niet telkens opnieuw gedaan hoeft te worden. Het is één keer gedaan – en dat is voldoende.

Geen meer offer voor de zonde, maar een verschrikkelijke verwachting?

Hebreeën 10:11-14 "En elke priester staat wel dagelijks te dienen en brengt vaak dezelfde slachtoffers, die de zonden toch nooit kunnen wegnemen. Maar Deze, nadat Hij één slachtoffer voor de zonden geofferd heeft tot in eeuwigheid, is gezeten aan de rechterhand van God. Verder wacht Hij op het tijdstip dat Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten gemaakt worden. Want met één offer heeft Hij hen die geheiligd worden, tot in eeuwigheid volmaakt."

Dit is wat het bloed van Jezus Christus heeft gedaan: het heeft hen die geheiligd worden – Israël – tot in eeuwigheid volmaakt. Nu, als zij volmaakt zijn, zijn ze dan nog steeds

onderworpen aan de zonde? Nee. Zijn ze nog steeds veroordeeld? Nee. Zijn ze dan nog steeds bestemd voor het vuur van de hel? Natuurlijk niet. De hele reden voor Christus' komst was om verzoening te doen voor de zonde, om de zonde teniet te doen, om het volk te heiligen, en om hen die gerechtvaardigd zijn – in Hem – tot in eeuwigheid volmaakt te maken.

Dan zegt hij:

Hebreeën 10:15-17 "En de Heilige Geest getuigt het ons ook. Want na eerst gezegd te hebben: Dit is het verbond dat Ik met hen na die dagen zal sluiten, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun harten geven en die ook in hun verstand schrijven, en aan hun zonden en hun wetteloos gedrag zal Ik niet meer denken."

Hier herhaalt hij het citaat uit Jeremia 31 over het nieuwe verbond – hetzelfde verbond waarover Christus sprak in Mattheüs, toen Hij zei: "Dit is het bloed van het nieuwe verbond dat vergoten wordt tot vergeving van zonden." En Paulus zegt hier, dat het bewijs voor dit nieuwe verbond is dat God verklaart: "Ik zal aan hun zonden en hun wetteloos gedrag niet meer denken." Waarom niet? Omdat de zonden zijn weggenomen door het bloed van Christus.

Hebreeën 10:18 "Waar er dan vergeving voor is, is er geen offer voor de zonde meer nodig."

Dat zou iedereen moeten begrijpen. Als God de zonden heeft vergeven – als er dus vergeving is – dan is er geen offer meer nodig. De zonden zijn weggedaan. De mensen zijn gerechtvaardigd. En dat, zegt Paulus, is wat Christus voor Israël gedaan heeft. En toch onderwijzen miljoenen kerkmensen vandaag de dag dat Christus dat gedaan heeft, maar dat het toch niet voldoende was. Men zegt dat als je Christus niet aanneemt, of als je niet naar voren komt, of als je niet hun kerkregels volgt, je alsnog veroordeeld zult zijn – voor eeuwig – in een zogenaamde plaats van eeuwige pijniging.

Denk daar eens even logisch over na: hoe kan men beweren dat er vergeving is, dat er verzoening is, dat de zonden zijn weggedaan, dat het offer is gebracht en dat de mensen geheiligd zijn – en dan zeggen dat zij nog steeds zullen branden in het vuur? Nee. Deze verzen laten zien dat vergeving werkelijk heeft plaatsgevonden.

Dan komt het gedeelte in hoofdstuk 10 dat vaak verkeerd wordt aangehaald om mensen bang te maken. Er staat:

Hebreeën 10:26-27 "Want als wij willens en wetens zondigen nadat wij de kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over, maar een vreselijk vooruitzicht op oordeel en verzengend vuur, dat de tegenstanders zal verslinden."

En dat is waar de helpredikers dan op springen. "Kijk!" zeggen ze, "Hier is het bewijs. Als je zondigt nadat je de waarheid gekend hebt, is er geen hoop meer. Je zult branden in het vuur van de hel!"

Maar dat is niet wat er staat. Laten we eens rustig lezen wat Paulus hier zegt. Hij zegt: "Als wij willens en wetens zondigen nadat wij de kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over." Dat klopt. Want Christus' offer was eenmaal gebracht, voor alle zonden. Er komt geen nieuw offer. Als je na het horen van de waarheid

nog steeds de zonde liefhebt en daarin volhardt, dan is het niet zo dat je nogmaals een offer moet verwachten – want dat komt niet. En dat “vreselijk vooruitzicht op oordeel” betekent niet noodzakelijk “verdoemenis in hellevuur”. Het betekent oordeel. En oordeel betekent correctie, bestraffing, tuchting. En het verzengende vuur? Dat beeld komt regelrecht uit het Oude Testament, waar Gods vuur Zijn vijanden verteert – niet in eeuwigheid, maar in dit leven.

Jesaja 26:11 "HEERE, Uw hand is opgeheven, maar zij zien het niet. Zij zullen het zien en beschaamd worden vanwege de ijver voor Uw volk; ja, het vuur van Uw vijanden zal hen verteren."

Zie je? Het vuur verteert de vijanden – het verteert, het verteert, het vernietigt – het martelt niet eindeloos. En dit is ook het beeld dat Paulus gebruikt.

In plaats van dit vers uit Hebreeën 10 te gebruiken als een “bewijstekst” voor een eeuwige hel, zouden we moeten begrijpen dat het een waarschuwing is aan mensen die willens en wetens tegen God in blijven gaan. Ze worden dan niet veroordeeld tot een eindeloze hel, maar wel geconfronteerd met Gods oordeel. En oordeel is in de Schrift altijd bedoeld voor correctie – niet als een oneindige marteling.

Vuur als tuchting, niet als eindeloze marteling

Laten we doorgaan met het vers in Hebreeën 10. Paulus beschrijft verder wat deze straf inhoudt voor hen die willens en wetens Gods verbond schenden:

Hebreeën 10:28-29 "Als iemand de wet van Mozes verwierp, moest hij zonder barmhartigheid sterven op het woord van twee of drie getuigen. Hoeveel zwaardere straf, denkt u, zal hij waard geacht worden die de Zoon van God vertrapt heeft, het bloed van het verbond waardoor hij geheiligd was onrein geacht heeft en de Geest van de genade gesmaad heeft?"

Dit klinkt als een ernstige waarschuwing. Maar let op: dit is een waarschuwing aan mensen die Christus' offer verachten, die Zijn bloed als onrein verklaren, en die Zijn Geest bespotten. En Paulus gebruikt dit als een krachtig argument dat zulke mensen onder Gods oordeel komen. Maar nergens in dit hoofdstuk zegt hij dat die straf een eeuwige pijniging in een hel is.

Hij vervolgt:

Hebreeën 10:30-31 "Want wij kennen Hem die gezegd heeft: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En verder: De Heere zal Zijn volk oordelen. Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God."

En dan nemen veel predikers dit vers – “vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God” – en gebruiken het als dreiging: “Zie je wel! God is een angstaanjagende toornige God, en als je tegen Hem ingaat, dan gooit Hij je in de hel!”

Maar dat is niet wat hier staat. De context gaat over Gods oordeel over Zijn eigen volk. “De Heere zal Zijn volk oordelen.” Hij spreekt hier over Israël. En het woord ‘oordelen’ betekent hier niet “verdoemen tot de hel”, maar “terechtwijzen”, “straffen”, “rechtspreken”.

Psalm 89:30-33 "Als zijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn verordeningen niet wandelen, als zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden niet houden, dan zal Ik hun overtreding met de roede straffen en hun ongerechtigheid met slagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen en Mijn trouw zal Ik niet verbreken."

God zegt daar tegen David, als zijn kinderen zondigen, zal Hij hen straffen – met roede, met slagen – maar Hij zal Zijn verbond niet verbreken. Dat is het karakter van Gods oordeel. Hij is rechtvaardig, Hij is streng, maar Hij is ook trouw aan Zijn beloften. Hij vernietigt Zijn volk niet – Hij corrigeert het.

Als we dat in gedachten houden, dan zien we dat deze passage in Hebreeën niet gaat over eeuwige verdoemenis, maar over tuchtiging van Gods eigen kinderen. En dat maakt het des te tragischer dat dit vers misbruikt wordt door predikers die mensen bang maken voor een hel die Paulus helemaal niet beschrijft.

Dan zegt Paulus:

Hebreeën 10:32-34 "Maar herinner u de dagen van weleer, toen u, nadat u verlicht was, veel strijd in het lijden hebt verdragen. Enerzijds werd u blootgesteld aan smaad en verdrukking, anderzijds bent u deelgenoot geworden van hen die zó behandeld werden. Want u hebt meegelenen met mij in mijn gevangenschap, en u hebt de beroving van uw bezittingen met blijdschap aanvaard, in de wetenschap dat u voor uzelf een beter en blijvend bezit in de hemelen hebt."

Zie je dat? Paulus spreekt hier tot gelovigen die in het verleden grote moeilijkheden en vervolging hebben doorstaan – en die dat deden met blijdschap, omdat zij geloofden in een hemelse erfenis. Dus zijn waarschuwing aan hen is niet om hen te dreigen met de hel, maar om hen te bemoedigen om vol te houden.

Hebreeën 10:35-36 "Werp dan uw vrijmoedigheid niet weg, die een grote beloning met zich meebrengt. Want u hebt volharding nodig, opdat u, nadat u de wil van God gedaan hebt, de belofte ontvangt."

Let op: de oplossing is volharding – niet angst. Hij zegt niet: "Pas op, anders brand je in de hel," maar: "Blijf standvastig, blijf geloven, blijf gehoorzamen – zodat je ontvangt wat beloofd is."

Hebreeën 10:37-39 "Want: Nog een heel korte tijd en Hij die komt, zal komen en niet uitblijven. De rechtvaardige zal uit het geloof leven; maar als iemand zich onttrekt, heeft Mijn ziel in hem geen behagen. Maar wij behoren niet tot hen die zich onttrekken en naar het verderf gaan, maar tot hen die geloven tot behoud van de ziel."

Zelfs deze slotzin wordt vaak verkeerd geïnterpreteerd. Men zegt: "Zie je wel, wie zich onttrekt, gaat naar het verderf – dat betekent: de hel." Maar "verderf" betekent hier niet "eeuwige verdoemenis", maar eerder "verlies", "ondergang" of "vernietiging". En hij zegt daarna direct: "wij zijn niet van degenen die zich onttrekken, maar van hen die geloven tot behoud van de ziel." Hij spreekt tot gelovigen, hij moedigt hen aan.

Dit hele hoofdstuk is dus geen beschrijving van eeuwige straf, maar een ernstige oproep aan gelovigen om trouw te blijven – omdat zij reeds geheiligd zijn, omdat hun zonden reeds vergeven zijn, omdat het offer reeds gebracht is, en omdat de belofte van behoud reeds gegeven is.

De veroordeling van het valse evangelie van angst

We hebben nu gelezen dat de mensen van Israël geheiligd zijn door het bloed van Jezus Christus. Zij zijn gerechtvaardigd, hun zonden zijn vergeven, zij worden niet meer geoordeeld naar hun zonden, en zij zullen door het geloof het behoud van hun ziel ontvangen.

Maar wat leert de georganiseerde kerk vandaag over diezelfde mensen?

Dat als zij Jezus niet erkennen in dit aardse leven – of als ze dat niet doen vóór het overlijden van hun fysieke lichaam – zij veroemd zijn tot een eeuwigheid van marteling, foltering, vuur, rook, schreeuw, en verwoesting, zonder einde.

Dát is wat het georganiseerde kerkelijke systeem leert over het volk waarvoor Jezus Christus stierf.

En dan zeggen ze ook nog dat dit is waarom we het evangelie moeten prediken. Waarom? Niet om hen het Koninkrijk van God aan te bieden. Niet om hen het erfdeel van de heiligen te geven. Niet om hen tot gehoorzaamheid te brengen aan Gods wetten. Nee, het evangelie moet gepredikt worden – volgens hen – om zielen te redden van het brandende vuur van de hel. En ze bedoelen dat letterlijk.

Ik heb het al eerder gezegd: volgens hen is het doel van de prediking van het evangelie niet dat mensen tot rechtvaardigheid komen, maar dat ze aan straf ontsnappen. Niet dat zij tot geloof komen en God gehoorzamen, maar dat ze een verklaring afleggen waardoor ze aan de hel ontsnappen.

En dus zegt men vandaag dat het bloed van Jezus Christus geen enkele uitwerking heeft gehad op de mens, tenzij die mens een bepaalde religieuze daad verricht – zoals naar voren komen, of een gebed uitspreken, of lid worden van een kerk. Maar Paulus heeft ons al laten zien dat het offer van Jezus Christus verzoening bracht voor zonden, dat het bloed geofferd werd voor het volk, dat de mensen geheiligd zijn, dat er geen meer offer voor de zonde is, en dat zij uit genade gerechtvaardigd zijn.

Romeinen 3:23-25 "Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening door het geloof in Zijn bloed, om Zijn rechtvaardigheid te bewijzen vanwege het voorbij laten gaan van de zonden die eerder gedaan waren, in de verdraagzaamheid van God."

Let op: Paulus zegt niet "als zij geloven worden zij gerechtvaardigd", maar "zij worden gerechtvaardigd door Zijn genade" – en hij noemt dat "om niet". Dat wil zeggen: gratis. Niet als beloning voor geloof. Niet als gevolg van een daad. Maar omdat het Gods besluit was, vanwege Zijn verzoening, Zijn plan. En hij zegt dat Jezus is aangesteld als middel tot

verzoening – en dan noemt hij “het geloof in Zijn bloed”. Niet geloof in een kerk, of een doop, of een gebed, maar geloof in Zijn bloed. Dát is de basis voor gerechtigheid.

En toch komt het kerkelijke systeem vandaag de dag met een ander evangelie. Zij zeggen: “Geloof dit of doe dat, anders zul je voor eeuwig branden in de hel.” Maar dat is niet het evangelie. Dat is een leugen. Dat is geen blijde boodschap – dat is angstzaaijerij. Dat is afpersing, gebaseerd op valse leer.

Galaten 1:6-9 "Ik verwonder mij erover dat u zich zo snel afwendt van Hem die u in de genade van Christus geroepen heeft, naar een ander evangelie; dat geen ander is, maar er zijn sommigen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen anders dan wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt! Zoals wij eerder gezegd hebben, zo zeg ik ook nu weer: als iemand u een evangelie verkondigt anders dan wat u ontvangen hebt, die zij vervloekt!"

En dat is precies wat zij vandaag doen. Zij brengen een ander evangelie – een boodschap van angst, dreiging, pijniging en eeuwig vuur – in plaats van de boodschap van genade, gerechtigheid, vergeving en verzoening door het bloed van Jezus Christus.

En wat zegt Paulus? Die zij vervloekt!

Het is niet het atheïsme dat het grootste kwaad heeft gedaan aan het christendom in onze landen. Het is niet de zogenaamde immoraliteit van de wereld die het volk van God heeft doen afdwalen. Nee, het zijn de predikers van een verdraaid evangelie, die hun leer verpakt hebben in angst en valse schuld, en die de waarheid van Gods Woord vervangen hebben door middeleeuwse martelbeelden.

Zij verkondigen een god die bereid is Zijn eigen schepselen eeuwig te folteren omdat zij iets niet wisten, of niet op tijd reageerden, of nooit in de gelegenheid zijn gebracht om te horen. En dan noemen ze dat liefde.

Als dat liefde is, dan is haat een zegen.

De prijs van waarheid en de dwaasheid van angst

Wat is het dan, dat mensen ertoe brengt om deze valse leer in stand te houden? Waarom blijven predikers en gelovigen deze godslastering verspreiden?

Ik geloof dat het antwoord simpel is: het is gemakkelijker.

Het is gemakkelijker om mensen te controleren met angst dan om hen op te voeden in waarheid. Het is eenvoudiger om zielen te manipuleren met vuur en dreiging dan om harten te veranderen met liefde en geduld. Het is makkelijker om te zeggen: “Geloof dit, anders brand je in de hel,” dan om te zeggen: “Kom, leer de wegen van God en wandel in Zijn gerechtigheid.”

En dus bouwt men zijn kerk niet op waarheid, maar op vrees.

Jesaja 29:13-14 "Omdat dit volk tot Mij nadert met hun mond en Mij eert met hun lippen, terwijl hun hart ver van Mij is, en hun vreze voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom zie, Ik zal voortgaan wonderlijk te handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaar; want de wijsheid van hun wijzen zal vergaan, en het verstand van hun verstandigen zal zich verbergen."

God zegt hier dat het volk Hem slechts eert met woorden, maar niet met het hart. En waarom? Omdat hun vreze voor Hem niet uit liefde of waarheid komt, maar uit de overlevering van mensen – een menselijk gebod. En wat is Gods oordeel daarover? Dat Hij hun zogenaamde wijsheid zal vernietigen.

Dat is precies wat er vandaag gebeurt. De zogenaamde wijzen van deze religieuze wereld – hun bijbelscholen, hun seminaries, hun kerkelijke leiders – hun hele systeem stort ineen, omdat het gebouwd is op angst en leugen, en niet op waarheid en liefde.

Romeinen 10:1-4 "Broeders, de wens van mijn hart en mijn gebed tot God voor Israël is tot hun zaligheid. Want ik getuig van hen dat zij ijver voor God hebben, maar niet met verstand. Want zij, onwetend van Gods gerechtigheid en trachtend hun eigen gerechtigheid te bevestigen, hebben zich niet onderworpen aan de gerechtigheid van God. Want Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft."

Zie je dat? Paulus zegt dat Israël een ijver had voor God – ze waren religieus, toegewijd – maar hun ijver was niet gebaseerd op kennis. En daarom probeerden ze hun eigen gerechtigheid te vestigen – door rituelen, regels, en menselijke traditie – en hebben zij zich niet onderworpen aan Gods gerechtigheid, namelijk Christus.

Wat vandaag in de kerken gebeurt is hetzelfde: men probeert God te dienen via angst, via offers van lippen en daden, via manipulatie en traditie, maar men weigert zich te onderwerpen aan het eenvoudige, bevrijdende, liefdevolle werk van Christus.

En waarom? Omdat men de macht wil houden. Want met angst kun je collectes afdwingen. Met dreiging kun je gehoorzaamheid krijgen. Met een hel kun je een mens in het gareel houden. Maar met liefde? Met waarheid? Dat vereist overtuiging. Dat vraagt een wedergeboren hart.

Daarom, vrienden, roep ik jullie op om deze leer van de hel – deze lastering van de naam van God – af te wijzen. Niet alleen in woord, maar ook in daden. Ondersteun geen kerken of predikers meer die deze leer verkondigen. Verspreid hun geschriften niet. Deel hun traktaten niet uit. Verstuur hun pamfletten niet. Besef wat je doet als je het evangelie van Jezus Christus mengt met leugens over eindeloze pijniging. Je draagt niet bij aan het Koninkrijk van God – je verstoort het. Je bouwt niet op het fundament van Christus – je bouwt op zand. En dat zal instorten.

Mattheüs 7:24-27 "Een ieder dan die deze Mijn woorden hoort en ze doet, die zal ik vergelijken met een verstandig man die zijn huis op de rots gebouwd heeft; en de regen viel neer, en de waterstromen kwamen, en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis aan; en het viel niet, want het was op de rots gegrondvest. En ieder die deze Mijn woorden hoort en ze niet doet, die zal ik vergelijken met een dwaze man die zijn huis op het zand gebouwd

heeft; en de regen viel neer, en de waterstromen kwamen, en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis aan; en het viel – en zijn val was groot."

De leer van de hel is geen rots – het is zand. En de regen komt. De storm nadert. En alleen wat op waarheid gebouwd is, zal blijven staan.

Hoofdstuk 6

De hel in de verbeelding van predikers

Sla opnieuw Psalm 146 op. We hebben in deze serie al vaker de uitspraken gelezen van grote mannen uit het Oude Testament, en ook enkele dingen uit het Nieuwe.

Dit is David die spreekt in Psalm 146, vers 3 en 4:

Psalm 146:3-4 "Vertrouw niet op prinsen, op het mensenkind, bij wie geen heil is. Zijn adem gaat uit, hij keert terug tot zijn aarde; op diezelfde dag vergaan zijn gedachten."

Met andere woorden, vertrouw niet op mensen. En een deel van de reden daarvoor wordt gegeven in het volgende vers: zodra hij sterft, vergaat zijn denken – zijn bewustzijn eindigt.

In hoofdstuk 4 van dit boek – las ik uit kleine boekjes van twee baptistenpredikers over wat zij noemen “de toestand van de ongeredde doden”, oftewel mensen die sterven zonder tot een reddende kennis van Jezus Christus te zijn gekomen.

Eén van hen schreef in detail dat zij allemaal zich binnenin de aarde bevinden, rollend door vuur, schreeuwend van pijn, elkaar hatend, elkaar vervloekend en slaand, vooral hun ouders of wie dan ook die hen had kunnen leiden tot Christus. En, in ten minste één geval, zei hij dat iemand – tussen het schreeuwen door, stel ik mij voor – sprak met een gevallen engel die ook voor eeuwig en altijd binnenin de aarde in vuur tuimelde.

De tweede, een bekende baptistische prediker en auteur van meer dan 50 boeken, beschreef de pijn en de marteling op grotendeels dezelfde manier. In een van zijn boeken over de hel – waarvan op de binnenflap stond dat er 211.000 exemplaren van gedrukt waren – schreef hij dat zondaars in de hel gemarteld worden omdat ze blijven zondigen. Hij beweerde zelfs dat zij vrouwen verkrachten die na hen in de hel aankomen.

Beide mannen zijn gerespecteerd binnen hun religie – let op: ik zei niet ‘christelijke religie’, maar gewoon hun religie.

Hier is nog een andere getiteld De tragedie van de hel en hoe eraan te ontsnappen. Deze man is geen baptist, hoewel de meeste van jullie wel weten dat radio-predikers zoals Billy Graham eigenlijk baptisten zijn, ook al zeggen ze dat zelden hardop.

Dit is dr. William W. Orr – De tragedie van de hel en hoe eraan te ontsnappen. Ik heb twee boekjes van hem over de hel. In het andere geeft hij een korte achtergrond over wie hij is. Sommigen van jullie kennen hem wellicht. Dr. Orr is leraar bij de Radio School of the Bible in Temple City, Californië. Hij is een succesvolle pastor en redacteur geweest, een veelgevraagd spreker op bijbelconferenties, en auteur van tientallen gidsen voor christelijke levenswandel.

Op de achterkant van het boekje staan zo’n vijfendertig tot veertig titels opgesomd. Ongeveer vijfentwintig behoren tot de serie “Christelijk Leven”, en nog een twintigtal tot de “Jongeren serie”. Hij is dagelijks te horen op nationale radio – op sommige stations zelfs twee

keer per dag – door heel de Verenigde Staten. Hij is dus een bekende naam. Zijn boekjes worden zonder twijfel in honderdduizenden, zo niet miljoenen, verspreid.

Een van die boekjes is getiteld De eerste vijf minuten na de dood. Hij gebruikt daar de term “hel” expliciet. Ik wil een klein deel voorlezen van wat hij daarin zegt over de toestand van de ongeredde doden, na hun overlijden.

Op pagina tien – na negen pagina’s uitleg over waarom mensen daar terechtkomen omdat ze ongered zijn – schrijft hij:

"Wat is de hel? Tragisch genoeg hebben velen een totaal verkeerd idee van de hel. Sommigen denken dat het een plaats is waar alle zondaars uiteindelijk samenkomen en doorgaan met zondigen zoals voorheen. Zij denken dat het misschien niet alle gemakken van de hemel heeft, maar dat het ook niet zo erg is. De grappenmaker zegt: 'Ach, we hebben in elk geval genoeg gezelschap.' Ze denken aan Satan als de koning van die plek. Ze verwachten enige straf, maar alles bij elkaar zal het een luidruchtig feest worden."

Dit is wat zij zeggen. Maar diep in hun hart vragen sommige mensen zich toch serieus af hoe het zit met die hel. Weinigen echter kennen Gods definitie van de hel. Zijn beschrijving van die plek als een afschuwelijke plaats van eeuwige pijniging is heel anders dan oppervlakkige menselijke fantasie.

"De hel is eeuwige straf in volledige eenzaamheid."

Let op: dit is weer een religieus leider met aanzien.

Hij zegt: het is eenzame opsluiting. De hel is de wijn van Gods toorn, uitgeschonken zonder ophouden. Taal schiet tekort om de verschrikkingen van die plaats duidelijk te maken – en toch probeert hij in de vijftien pagina’s die volgen alsnog die taal te gebruiken om de verschrikkingen uit te leggen.

Veel van zijn argumentatie komt – zoals velen van jullie weten – uit het verhaal van de rijke man en Lazarus in de Bijbel. Voor degenen die dat verhaal nooit gehoord hebben, raad ik aan om onze opname daarover aan te vragen.

De meeste predikers beweren dat dit verhaal gaat over één man in de hel en een ander in de hemel. Maar dat is simpelweg niet waar. Dat verhaal heeft niets te maken met de hel of de hemel. Het woord ‘hemel’ komt zelfs niet voor in het verhaal zoals Jezus het vertelde. De meeste mensen weten dat niet eens.

De gelijkenis van de rijke man en Lazarus ontrafeld

Laten we die passage opzoeken, in Lukas 16, vanaf vers 19. Als je dat samen met mij wilt lezen, dan kun je zelf zien dat het woord “hemel” er niet in voorkomt. Jezus spreekt hier tot farizeeën en schriftgeleerden, mensen die de wet leerden, maar ook Gods Woord verdraaiden. En Hij zegt:

Lukas 16:19-23 "Er was een rijk man, die gekleed ging in purper en zeer fijn linnen, en die elke dag uitbundig feestvierde. En er was een bedelaar, van wie de naam Lazarus was, die

voor zijn poort neerlag, vol zweren, en die verlangde verzadigd te worden met de kruimels die van de tafel van de rijke vielen; ook de honden kwamen en likten zijn zweren. En het geschiedde dat de bedelaar stierf, en door de engelen gedragen werd in de schoot van Abraham. En de rijke stierf ook, en werd begraven. En toen hij in het dodenrijk zijn ogen opsloeg, terwijl hij in pijn verkeerde, zag hij Abraham van verre en Lazarus in zijn schoot."

Nogmaals, dit wordt vaak gebruikt als de standaardtekst voor de leer van de hel. Maar lees aandachtig: de rijke man is niet in de "hel", zoals veel mensen denken – hij is in het dodenrijk. Dat is het Griekse woord Hades, en het betekent gewoon de plaats van de doden. En Lazarus is niet in de "hemel" – hij is in de schoot van Abraham. Niet in de hemel waar God woont.

Let ook op dat het een gelijkenis is – een symbolisch verhaal, zoals Jezus er vele vertelde – bedoeld om geestelijke waarheden duidelijk te maken aan hen die oren hadden om te horen.

Toch wordt dit verhaal genomen als letterlijk bewijs voor het bestaan van een brandende hel waar mensen hun bewustzijn behouden, kunnen zien, horen, voelen, spreken – en dorst hebben – terwijl ze in vuur branden.

Lukas 16:24 "En hij riep en zei: Vader Abraham, ontferm u over mij, en zend Lazarus, zodat hij het uiteinde van zijn vinger in water doopt en mijn tong koelt, want ik lijd vreselijk pijn in deze vlam."

Is het niet interessant dat deze man, zogenaamd in een plaats van eindeloze verdoemenis, denkt dat een druppel water op zijn tong zijn lijden zou verlichten?

En wat doet Abraham?

Lukas 16:25 "Maar Abraham zei: Kind, herinner u dat u uw goede dingen ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus evenzo de slechte; maar nu wordt hij vertroost, en u lijdt pijn."

Als dit werkelijk een beschrijving zou zijn van de hel – waar God mensen voor eeuwig straft – dan is dit een vreemde motivatie. Abraham zegt namelijk niet: "U wordt gestraft voor uw zonden." Nee, hij zegt gewoon: "U had het goed in uw leven, en nu heeft u het slecht." En dat Lazarus het slecht had, en nu wordt getroost.

Als dit letterlijk is, dan leert Jezus hier dat mensen die het op aarde goed hadden, in het dodenrijk zullen lijden, en dat mensen die het slecht hadden, daar getroost worden – simpelweg op basis van aardse omstandigheden.

Maar niemand gelooft dat letterlijk. En toch gebruiken ze dit verhaal om het bestaan van een brandende hel te bewijzen. Let op het vervolg:

Lukas 16:26 "En bij al dit alles is er tussen ons en u een grote kloof bevestigd, zodat zij die van hier naar u willen gaan, dat niet kunnen, en ook zij van daar niet naar ons kunnen oversteken."

Hier wordt dus letterlijk gezegd dat er een onoverbrugbare kloof is tussen deze twee toestanden – tussen de schoot van Abraham en het dodenrijk. En toch spreken predikers

vandaag over mensen in de hel die smeken, die bekeren, die huilen, die bidden – alsof ze zich nog zouden kunnen bekeren. Maar Abraham zegt: nee, oversteken is onmogelijk.

Jezus gaat verder met het verhaal:

Lukas 16:27-29 "En hij zei: Ik smeeek u dan, vader, dat u hem naar het huis van mijn vader zendt – want ik heb vijf broers – zodat hij hun ernstig kan waarschuwen, opdat ook zij niet in deze plaats van pijniging komen. Abraham zei tegen hem: Zij hebben Mozes en de profeten, laten zij naar hen luisteren."

Hier draait het verhaal. De rijke man vraagt of Lazarus teruggestuurd kan worden naar de aarde, om zijn broers te waarschuwen. En Abraham zegt: nee, zij hebben de Schriften – Mozes en de profeten – en dat moet voldoende zijn.

Let op het slot:

Lukas 16:30-31 "Maar hij zei: Nee, vader Abraham, maar als iemand van de doden naar hen toe gaat, zullen zij zich bekeren. Hij zei tegen hem: Als zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook niet overtuigd worden als iemand uit de doden opstaat."

En daar zie je de werkelijke boodschap van deze gelijkenis: Jezus wist dat zelfs als Hij zou opstaan uit de dood – wat Hij zou doen – velen alsnog niet zouden geloven. Als mensen niet willen luisteren naar Gods Woord, dan zal zelfs een wonder hen niet overtuigen.

Dus dit verhaal is geen beschrijving van de hel. Het is een waarschuwing aan mensen die Gods Woord verwerpen. Het is een aanklacht tegen de religieuze leiders die rijkdom, positie en macht verkiezen boven gehoorzaamheid aan Mozes en de profeten. En het is een profetische blik vooruit op Jezus' eigen opstanding, en de ongeloof die daarop zou volgen.

De ware boodschap: leven, geen angst

Waarom blijven mensen dan toch vasthouden aan die valse interpretatie van Lukas 16?

Omdat de angst voor de hel een krachtig instrument is. Het kan kerken vullen. Het kan mensen emotioneel manipuleren. En het maakt gehoorzaamheid aan religieuze leiders makkelijker.

Maar het is niet de boodschap van de Bijbel.

Gods boodschap aan Zijn volk is er altijd een geweest van verlossing, herstel, en eeuwig leven – niet van eeuwige marteling.

Romeinen 6:23 "Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegift van God is eeuwig leven door Jezus Christus, onze Heere."

Let goed op: Paulus zegt dat de straf voor zonde de dood is – niet eeuwig leven in pijn. En hij stelt daar tegenover: het geschenk van God is eeuwig leven – door Christus. Je hebt dus twee mogelijkheden: leven of dood. Niet eeuwig leven in hemel versus eeuwig leven in vuur. Nee: leven óf dood.

Zonde leidt tot dood – en Christus kwam om die dood ongedaan te maken.

2 Timotheüs 1:9-10 "Hij heeft ons zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping, niet overeenkomstig onze werken, maar overeenkomstig Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden der eeuwen. Deze is nu geopenbaard door de verschijning van onze Zaligmaker Jezus Christus, die de dood tenietgedaan heeft en het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht heeft door het evangelie."

Zie je dat? Christus heeft de dood tenietgedaan. Hij bracht leven en onsterfelijkheid – geen hel, geen eeuwige marteling, geen eindeloze pijn. Hij bracht leven aan het licht. Dát is het evangelie.

En toch, miljoenen mensen vandaag – inclusief duizenden predikers – verkondigen het tegenovergestelde. Ze zeggen dat het evangelie is: "Geloof, anders ga je naar de hel." Maar dat is geen goede boodschap. Dat is geen blijde boodschap. Dat is chantage.

En erger nog: ze zeggen dat de zonde nooit echt wordt bestraft met de dood – dat zondaars eeuwig zullen blijven bestaan, bewust en lijdend. Maar als zondaars nooit sterven, als zij eeuwig voortleven in een toestand van pijn, dan is de dood niet het loon van de zonde – dan is zonde het begin van eeuwig leven in ellende. Dat is niet wat de Bijbel leert.

Jesaja 25:8 "Hij zal de dood voor eeuwig verslinden; de Heere HEERE zal de tranen van alle gezichten afwissen, en de smaad van Zijn volk wegnemen van heel de aarde; want de HEERE heeft gesproken."

Let op dat woord: verslinden. God zal de dood vernietigen. Geen sprake van dat Hij mensen eeuwig in een toestand van dood laat ronddwalen. De dood wordt verslonden, weggevaagd – en met hem alle tranen, alle smaad, alle lijden.

Openbaring 21:4 "En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal er niet meer zijn, noch rouw, noch geschreeuw, noch moeite zal er meer zijn; want de eerste dingen zijn voorbijgegaan."

Let op dat: de dood zal er niet meer zijn. Dat is het einde van Gods plan – niet een eeuwig bestaan in doodsangst, maar de afwezigheid van dood. Eeuwig leven, zonder rouw, zonder pijn.

Dát is de boodschap van de Bijbel. Dát is wat de profeten hebben voorspeld. Dát is wat Christus verkondigde. En dát is wat Paulus, Petrus, Johannes, en de rest van de apostelen onderwezen.

Maar vandaag horen we het tegenovergestelde. Vandaag zeggen religieuze leiders: "Je zult nooit sterven. Je zult voor altijd leven. Maar als je de verkeerde keuze maakt, dan zul je voor altijd branden, schreeuwen, lijden, haten, smeken, en huilen." Dat is geen evangelie. Dat is een leugen.

En wie heeft die leugen in de wereld gebracht?

Johannes 8:44 "U bent uit de vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen; die was een mensenmoordenaar van het begin af, en stond niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij leugen spreekt, spreekt hij uit wat van hemzelf is, want hij is een leugenaar en de vader ervan."

De duivel(tegenstanders) is de vader van de leugen – en wat voor leugen hebben zij verspreid? Dat God niet te vertrouwen is. Dat God wreed is. Dat God mensen voor eeuwig zal straffen. Dat je voor altijd moet vrezen. Dat het bloed van Jezus niet voldoende is.

Maar de waarheid is: het bloed van Jezus is voldoende. De zonden zijn vergeven. De dood is verslagen. En het leven is geschonken.

De kracht van het evangelie: leven voor Zijn volk

Als we het evangelie begrijpen zoals het werkelijk bedoeld is, dan weten we dat het niet gaat over angst, maar over leven. Niet over vuur, maar over verlossing. Niet over een dreiging, maar over een belofte.

Romeinen 1:16-17 "Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood en ook voor de Griek. Want de rechtvaardigheid van God wordt daarin geopenbaard, uit geloof tot geloof, zoals geschreven staat: De rechtvaardige zal uit het geloof leven."

De kracht van God tot redding — dat is het evangelie. Geen kracht tot vrees. Geen kracht tot wanhoop. Geen kracht om mensen op de knieën te dwingen onder angst voor eeuwige pijn. Het is een boodschap van leven, geloof, rechtvaardigheid, en zaligheid.

Predikers zouden dat moeten verkondigen.

Maar velen verkondigen wat Paulus “een ander evangelie” noemt — een boodschap van angst, van eindeloze veroordeling, van een god die nooit tevreden is, en die eeuwig martelt wie Hem niet dient. Dat is geen goed nieuws — dat is godslastering.

Wij zijn geroepen om het ware evangelie te geloven. Wij zijn geroepen om te geloven in wat God heeft gesproken — dat Hij een verbond sloot met Zijn volk, dat Hij beloofde hun zonden te vergeven, dat Hij Zijn Zoon zond als het volmaakte offer, en dat Hij de dood tenietdeed.

1 Korinthe 15:21-22 "Want omdat de dood er is door een mens, is ook de opstanding van de doden er door een mens. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden."

Zij die geloven, die geroepen zijn, die erfgenamen zijn volgens de belofte — zij zullen levend gemaakt worden. Niet gepijnigd. Niet gemarteld. Niet weggegooid. Zij zullen leven ontvangen.

Johannes 6:37-39 "Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen. Want Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft. Dit nu is de wil van de Vader die Mij

gezonden heeft: dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren laat gaan, maar het zal opwekken op de laatste dag."

Hij zegt: Ik zal niets verloren laten gaan. Dát is wat Jezus onderwees. En dát is wat de Schrift verkondigt.

De leer van een eeuwige hel — van een nooit eindigende marteling — is een lastering tegen het karakter van God. Het bespot het offer van Christus. Het verdraait het doel van verlossing. Het vervangt het evangelie van genade met een systeem van religieuze angst.

En daarom moet het verworpen worden.

Als jij in Jezus Christus gelooft, als jij Zijn bloed aanneemt als het verzoenende offer, als jij leeft naar Zijn Woord — dan hoeft jij niets te vrezen. Niet de dood. Niet het graf. En zeker niet een valse, door mensen verzonden hel.

Openbaring 22:17 "En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets."

Dát is de uitnodiging. Geen vuur, geen dreiging, geen angst. Gewoon: kom. Neem het water des levens — gratis, zonder betaling, zonder angst. Voor jou. Voor het volk. Voor allen die horen.